

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I I

C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X X .

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1215 EAST 58TH STREET

CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

1967

5.10.1967

1967

1967

1967

1967

1967

Προσλαλιά, ἡ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὰς στρατιὰν ἤλασε
(κωλύει γὰρ εἶδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
διηγήσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
νῆσαι αὐτῆ τὰ πρῶτα τὰς ἀνθρώπους τὰς ἐκεί,
ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλέκοτα ὑπὲρ τῆς
στρατιᾶς αὐτῆ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονες καὶ
μεμνη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus,
nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
temta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
rentes,

Luc. Op. T. VII. A

μεμηνῆαι, κίττῳ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημέναι,
 δόρυτά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσιδῆρα, κίττο-
 ποιήτα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα,
 βομβᾶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι
 γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγας δέ τινας
 ἀγροίκας νεανίσκας ἐνείναι γυμνὰς, κάρδακα ὀρ-
 χαμένους, ἔρας ἔχοντας, κεράσας, οἷα 1) τοῖς
 ἀρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχεῖσθαι παρδάλεων ὑπερφυγμένων, ἀγέ-
 νειον ἀκριβῶς, εἰς ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν πα-
 ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulo-
 rum pellibus, hastis quibusdam paruis instructas,
 sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibusque
 parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tym-
 pana: paucos autem quosdam inter eos versari
 rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui
 caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia re-
 gens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi fun-
 tis pardalibus, plane imberbem, ne parua qui-
 dem lanugine vestitum genas, cornutum, coro-
 natum.

1. κεράσας, οἷα] Κεράσας iungendum cum
 accusatiuis reliquis: οἷα per synefin s. sylle-
 psin dicere malis aut ellipsin: adeo, refertur
 ad κέρατα quae in κεράσας latent. Gesner.

ραῖν· κερκασφόρον, βοτρυόις ἐσθφανώμενον,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποσρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα
 μὲν τινὰ βραχὺν πρεσβύτερον, ὑπόπαχυν, προ-
 γαστρεα, ξινόσιμον, ὦτα μεγάλα ὀρθία ἔχοντα,
 ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερείδόμενον, ἐπ' ὅνα τὰ
 πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κραιωτῷ, καὶ τέτον πά-
 νυ πιθανόν τινὰ συνταγματάρχην αὐτῷ. ἕτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν
 εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ἔλον τὸ
 σρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ

natum vuīs, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos,
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, simum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 saltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἡνεμαμένας τὰς κόμας, ἐπότε προσίοι,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τῆτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἐν ποίμνας,
διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγους γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούον-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκός, καὶ ἔδ' ἀντεπεξάγειν,
ἢ παρατάττεσθαι ἡξίαν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα τὰς
γυναικας ἐπαφῆσιν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο,
σφίσι

permiffos ventis capillos ad illius adventum, et
clamare Euoe; fufpicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; effe enim illas crudiuoras.

3. Audientes ifta Indi et rex illorum, ridebant,
vt probabile eft, neque contra educere exercitum,
aut aciem ftuere, operae pretium cenfebant.
Sed, (fi modo omnino educere contra eos placeat)
mulieres iis immittere, fi prope veniffent; ipsis
autem

2. εὖ οἱ — δεσπότην] Omiſſa Bochario atque
Huetio obſervatio. Nempe ipſum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipſum. Qui εὖ οἱ vel εὖ οἱ ſcripfere; illi
votum forte, Bene illi! interpretati funt,
qua ratione cum nobili illo נב — עשיה
conueniret, quod in Iudaica illa thyriopho-
ria ingeminatum nouimus. Gefner.

αφίσσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν εἶδοι, καὶ Φονεῦεν
 γυναῖα μεμηνότα, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμισρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοῖας.
 ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο περπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕδας, καὶ ἐν βραχέϊ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδικὴν περὶς ἐμπεπληκώς (ὅπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῷ, καὶ τῷ κε-
 ραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπεδῇ ἀνελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum seniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et silvas incendere, et Indiam
 vniuersam brevi tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantis, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγνῆστον ἀνι-
νον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λους, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας,
ἐπήγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον
μὲν αὐτὸς εἶχε, τῷ κέρως δὲ αὐτῷ τῷ δεξιῷ
μὲν ὁ Σειληνός, τῷ εὐαγύμῃ δὲ ὁ Πάν, ἡγᾶντο·
λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθεστῆ-
κεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὖ
οἶ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ
κύμβαλα τὸ πολυμικρὸν ἐσήμεινε, καὶ τῶν Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρδιον,
καὶ ὁ τῷ Σειληνῷ ὄνος ἐνυαλίῳ τι ἐγκήσατο,
καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ἐλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς,
δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρῶν ἀκρῶν
ἀπο-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum
imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent,
Indi constitutis in prima acie elephantis, pha-
langem inducunt. At Bacchus mediam ipse te-
net aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit,
Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ducto-
res constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoei.
Simul pulsantur tympana, ac Satyrorum aliquis
cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus
Martium quiddam rudit, et insultant illis cum
vlulatu Maenades, succinctae draconibus, et de
summis

ἀπαγυμνῶσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκυλίναντες, σὺν ἄδενί κέσμῳ ἔφθονον, ἃδ' ἐντὸς βέλης γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐπαλῶκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως καταγελασμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἂν ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων.

Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἂν. ὅτι μοι δοκῶσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τελῶς μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς καινὰς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. αἰόμενοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantēs, inclinatio statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abduuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖα πρὸς ἡμᾶς
 μιθῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούσθαι 3). τοιαῦτα
 πεπιστεύκασιν, ἃ καὶ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτὰ ἐπὶ
 ἡμᾶς, οἱ μὲν ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὡς ἂν
 δὲν δέον παρέχειν τὰ ὅσα κώμοις γυναικείαις,
 καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας 4) ἀπὸ
 τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
 Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt,
 nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
 quidem eorum plane non veniunt, quasi non
 oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
 bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
 salta.

3. οἰόμενοι — ἀκούσθαι] Quae ista est
 connexio: dum putant a nobis audiri: ridicu-
 la, talia credunt? quis sic loquitur de vna
 quadam re, dum putant, credunt? Corrupta
 haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
 mutatione posse restitui οἰόμενοι dum au-
 diunt ex aliis, credunt. Audacter recipi sua-
 derem, si praesto esset vel libri vnius aucto-
 ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
 alium bonum scriptorem verbo αἶσμαι, pro
 αἶω, quod ipsum poëticum est, vsurpasse.
 Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
 causa est, ob quam verbo alio quam ἀκούειν
 vsus esse potest Lucianus; quia statim sequi-
 tur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
 fecit, vt in οἰόμενοι mutaretur. Gesner.

4. καταβάντας] Cum allusione ad Indos in-
 telligit

τῶν ἐκφράσεων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦτο τι ἤκου-
 σες, ἀντὶ τῆς κριτικῆς σιδήρου εὐρόντες, καὶ ἄτως
 ἐπαινεῖν τολμῶσι 5) τῷ παραδόξῳ τῆς πράγμα-
 τος τεθρομβημένοι· ἀλλὰ θαρρῶν ἐπαγγέλλο-
 μαί· αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερον πρὶν
 τὴν τελευτὴν ἐδελέσωνσιν ἐπιδεῖν πολλὰς, καὶ
 ἀπαμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοι-
 νῶν

saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
 inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
 dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
 illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, ce-
 rimoniā inspicere voluerint saepius antiqui no-
 stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
 venire nolle ad audiendas suas recitationes
 vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de
 laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
 Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
 se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
 cra audiendi consilio veniant, seriis praeter
 spem turbatos, non audere quid ex-
 pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
 profecto. Legendum ergo ἐπαινεῖναι vel
 ἐπὶ νείναι. Certe sine fraude fuerit inter-
 pretationem dedisse, quae ex ἐπᾶναιμι tra-
 cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
 reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
 tis declarant. *Gesner.*

τῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσαντα
τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσα δὲ ἐκ κόρον
τῷ κρητῆρος τέττε, ἐμβαλχεύσεν καὶ αὐτὰς,
καὶ πολλὰς μὲθ' ἡμῶν ἔρεῖν τό, εὐ οἶ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιοῦν-
των· ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτε
ἐν Ἰνδοῖς ἔσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσα-
σθαί τι τῶν ἐκείθεν, ἐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ'
αὐτό, ἃδ' ὧν ποιῶμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις 6), δι' τὰ λοιπὰ τῷ Ἰνδῷ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥᾶν αὐτῷ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad sa-
tietatem de hoc cratere; futurum, vt ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euos
illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsam abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen. Geo-
graphis: non puto tamen a Nostro confi-
ctum. Gesner.

μέχρη πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθέκασσι· παρὰ τοῦ-
 τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράντι, ἔπειτα μεγά-
 λω χωρίῳ, συνηρεφέει δέ. κιστὸς γάρ πολὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν
 ἐνταῦθα πηγὰς εἰσι τρεῖς καλλίστη καὶ διειδεζά-
 τε ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρεια, ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἅ-
 πας τῷ ἔτι, ἐρτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἕχ' ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡ-
 λικίαν, τὰ μὲν μεράκιον τῆς πῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τῆς Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν ἐν πάσχεσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνου-
 σιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspecto, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri-
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro *diuersa* aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 veniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Πανί, μακρὸν αἶψα εἰπὼν λέγει· αἱ δ' οἱ γέροντες
 ποιῶσιν, ὅταν μεθύσθῃσι τῷ ὕδατος, ἐκ ἀλλ
 ῥοτρίον εἰπεῖν· ἐπιδὼν πῆν ὁ γέρον, καὶ κατ-
 αίσχη αὐτὸν ὁ Σιληνός, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄΦω-
 νός ἐστι, καὶ καρηβαρῶντι καὶ βαβαπτισμένῳ ἔοι-
 κεν, εἴτα ἄΦωνῳ Φωνή τε λαμπρὰ, καὶ Φθόγ-
 μα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ,
 καὶ λαλίστατος ἐξ ἄΦωνοτάτου ἐστίν· ἔδ' αἶ ἐπι-
 σομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχι σωσκή λαλεῖν,
 καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κήσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνου
 ῥήτορα, νιΦάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερήσι διεξ-
 ἔρχονται. ἔδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν
 ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τε
 πυκνὸν

cho, longum fuerit dicere. Sed quae series fa-
 ciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum
 bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo
 aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque
 bene madido similis. Deinde subito vox splendi-
 da, et loquela vehemens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus,
 quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne
 perpetuo loquatur, et longos sermones conti-
 nuer: prudentia tamen omnia, et decentia, et,
 ad Homerici illius oratoris exemplum, *niuibis
 familia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit
 cynis illos propter aetatem comparare, sed ci-
 cada-

πακνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἰσπέρας. τέντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον εἰπὼν. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη δὲ διεξήκει τὸν λόγον, δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις εἰεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἢ μέθη αὐτὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκέφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, ἐκ ἂν ἔτι ἐπαγαγοίμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ κύθῳ ἔοικα. ὥς ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθη

edardum more confertum quiddam et volubile ad feram vsque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere: altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum dicta sumto, nec ego, ita me Iupiter, quorum pertineat fabula adiunxero: iam enim videtis qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, causa

μέθη αἰτία· εἰ δὲ πικρὰ δόξεις τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἴσως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videntur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλιά, ἢ Ἡράκλῃς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὅγμιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεᾶ,
πάνυ ἀλλόκοτον γράφει. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφаланτίας, πολλὸς ἀκρι-
βῶς, ἔσται λοιπὰ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττῆργοι γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρ-
ων, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstrosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

φαίτα, μᾶλλον ἢ Ἡρακλῆα εἶναι αὐτοκράτους.
ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τῷ
Ἡρακλῆει. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
τῷ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδεύκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
ρακλῆς ἐστὶ.

Ταῦτά γε ὥμην ἐν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
μορφὴν τὴν τῷ Ἡρακλῆους, ἀμυνομένους αὐτὴν
τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυό-
νου ἀγέλας ζητῶν, κατεδράμε τὰ πολλὰ, τῶν
ἐσπερίων γενῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
Verum talis cum sit, habet tamen paratūm Her-
culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
et clauam dextra praefert, et pharetra appensa,
et intentum arcum sinistra ostendit: atque in vni-
versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
lis designasse, quem tali pictura vlcisci vellent,
qui suam quondam regionem inuasisset, ac prae-
das ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges
multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Κάστοι τὸ παραδοξότατον εἰδέναι ἔφη τῆς εἰκότος. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσιν οἱ σενναῖα λεπταὶ χρυσῆ καὶ ἡλέκτρα εἰργασμένα, ὅμοιοις εἰκνῆαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμοῦς ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἅτε δρασμὸν βλαύουσι, δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἅτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερεΐδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαῖδροι ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπεγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐθέλουν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκότες ἀχθεσθῆσομένοισι, εἰ λυθῇσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώτατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *carellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque virgent omnes, et dum praeuenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum

ταῦτα ἀνά μοι ἔδοξεν, ἐκ ἀκνήσω καὶ τὲτο
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἐχων ὁ ζωγράφος ἔθεν ἐξάψα
σαῖς σειραῖς *) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς,
δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥοπαλον, τῆς λαίᾳς δὲ τὸ τό-
ξον ἐχέσθαι, πρυπῆσας τὲ θεῶ τὴν γλῶτταν ἀ-
κνήσω, ἔξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησε, καὶ
ἐπέσχεσθαι γὰρ εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ οἰσηκον ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελ-
τὲς δὲ τις παρὲς ἔκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα,
ὥς

tosum mihi videtur, non pigror ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor unde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstant, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivo.
Certè non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatē accommodari.
Gesner.

ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνήν αὖ Φιλίς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάντοτε γὰρ ταραττομένῳ εἰκας πρὸς αὐτὴν· τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κέλτοι, ἔχῃ ὡς περ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἐρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐκκαζόμεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἐρμῇ ἰσχυρότερος ἔστω. εἰ δὲ γέρον πεποιήται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ, ἐν τελευτῇ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἶγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ πρὶνταί λέγουσιν,

Ὅτι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἡρέ-
θονταί.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poëtae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Ita

Οὕτω γὰρ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορῆϊ ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν
Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐχ-
θῇ τινι. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι,
τὰ ἄνθη.

Ως εἰ τῶν ὠτῶν ἐκδεδεμένους τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρον ἔτος Ἡρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μηδὲ τῷ θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν
ὠτῶν καὶ γλώττης συγγένειαν· ἔδ' ὕβρις εἰς
αὐτόν, εἰ ταύτῃ τετρυπηταί. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρου ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶν τετρυπη-
μένη.

Τὸ

ha quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
buit. Et concionatores Troianorum vocem emit-
tant liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suavem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuin-*
dos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
tis illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γω τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι.
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμα, ὀξεῖς,
καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γέν' τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἔμοι δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης
ἐσκοπέμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
τηλικῶδε ὄντι καὶ πάλα τῶν ἐπιδείξεων πεπαυ-
μένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον δίδοναι τοσέ-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή
τινι ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μεираκιώδη ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et elo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnereantur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec tum Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerarem,
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desis-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίην νεανίσουσθαι· κατὰ τις
Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λείπεται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,·

Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδῆες δὲ
τοὶ ἵπποι·

ἐς τὰς πόδας τῆτο ἀποσιώπτων. ἀλλ' ὅταν
ἀναμνησθῶ τῷ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλῆες, πάν-
τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἐν αἰδῶμαι τοιαῦτα
πολυῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνος.

Ὡς ἐἴς ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ
ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς,
ὦ Τῆς ποιητῆ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοΦαένων εἰ βέλεται πτερυγῶν, ἢ αἰετοῖς
παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλείδης ἔ Φροντισῶ.

τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam perijt tua vis, grauis arripuitque senectus,

Inuolidusque tibi famulus, tardique caballus,

In pedes hoc *ultimum* iaciens. Sed ubi recordor
senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-
positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*
canente mento, auratis vectus, si voluerit, *alis*,
aut *aquilis praeteruolato*: ac non curabit Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλισα ἀνηβᾶν, καὶ αὐθεῖν,
καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκεν τῶν ὠ-
των, ὅσας ἂν πλείους δύνηται, καὶ τοξεύσει
πολλάκις, ὥς ἔδέν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθῃ
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῆτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκί-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκυά-
σας, αὐθις ἀφείναμ ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιᾶ,
ὥς νῦν γε μάλισα πλησιζέτε, καὶ ἐσθλῆ, καὶ
ἐταίρα ἀνέμῃ δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φανοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγηται τις,

Οἷν ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπ' ἔργον ἰδὲ φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuvene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior iam vilibus effert!

Περὶ τῆς ἤλεκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρα πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηγέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκείνας τῆς Φαέ-
θοντος, εἴτα ὀδυρομένας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῇ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἐτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκίων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἡλπίζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μὲν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὥς ἤλεκτρον
ἔχοιμι.

Καὶ

De electro, seu cycnis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deflent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poëtis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subitarum populo-
rum unam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, ut electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπερὸ πολλῆ, κατ' ἄλλο μὲντοι χρῆμα,
 κόν δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκπύνα, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανόν, ἕτ' αἰγείρας ἐπὶ
 δόν, πάνυ περισκοπῶν, ἕτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ'
 ἔδὲ τένομα τῷ Φαέθοντος ἠδέσαν δι' ἐπιχώριοι.
 ἀναζητῶντος γὰρ ἐμῷ καὶ διαπύρθανομένῃ, πό-
 τε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφίξομεθα, τὰς τὸ ἤλε-
 κτρον ἐκδιδέσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιζαν
 σαφές εἶρον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· καὶ γὰρ τὸν
 μῦθον διηγέμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἥλιος παῖδα, καὶ τῷτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτῆσαι παρὰ τῷ πατρὶ ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῆναι,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φας

2. Et sane non ita diu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: opor-
 tebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec
 populos vidi, diligenter licet circumspiciens, ne-
 que electrum. quin neque nomen Phaëthontis
 nouerant incolae. Requirente enim me atque
 interrogante, quando veniremus ad populos, ele-
 ctum reddentes? ridebant nautae, postulabant-
 que, vti clarius, quid mihi vellem, dicerem.
 Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuis-
 se Solis filium, et hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut
 et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc
 excussum curru periisse, et sorores ipsius dum
 luge-

Φῆς αὐτὴ περὶ τὰς ἐνταῦθα πρ. ἔφη, παρ' ἡμῶν, Ἰνακπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἀγέρας γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατητὴν καὶ ψευδολόγον ἀνδραποδ; ἡμεῖς δὲ ἔτε ἡνέχον τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, ἔτε τὰς αἰγείρας, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τα τοιῶτον, οἷς ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττεον ἂν, ἢ ἔλκεν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλετεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα; τί το λεχθέν ἔμετρίως μὴ καδίκεστο καὶ ἐσμάκη διασχυνθεῖς, ὅτι παιδίς τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργου ἐπεπόνθειν, πισεύσας τοῖς ποιηταῖς ἐπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὕγιες ἀρέ-

ligerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, et lacrimari propter eum iuccina.

3. *Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum causa remigaturos, aut tracturos aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esset liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui cum pueret me, cui re vera accidisset quod puero, ut poëta crederem improbabilia adeo mentientibus,*

ἀρεσμεύσθαι αὐτοῖς. μιᾷς μὲν δὴ ταύτης ἐλπί-
δος ἔ' μικρᾷς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐπὶ
τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολαλεώς· ὅσγε ἤδη
ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ.

Ἐμῆνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς ὦμην εὐρήσειν
παρ' αὐτοῖς, κύκνας πολλὰς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς
ὄχθαις τῆ ποταμῆ. καὶ αὐθις ἡρώτων τὰς
ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ' οἳ γε κύκνοι,
πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐμῆνο ἄδεσιν ἐφεσῶτες
τῷ ποταμῷ, εὐθεν καὶ ἐνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλ-
λωνος παρῆδρας αὐτὰς ὄντας, ὠδίκας ἀνθρώ-
πων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ
διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαδομένους τῆς με-
σικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac
spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex
ipsis inanibus electrum perdidissem, qui iam ima-
ginatus fueram, ad quot res et quomodo illo vfus
essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam
me apud illos reperturum, cycnos multos canen-
tes in ripis fluuii; ac rursus interrogabam nau-
tas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus)
*Verum cycni. certe quando nobis modularum illud
carmen canunt adstantes hinc et hinc fluuiio? Aiunt
enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
hic aliquando in volucres abiisse, et propterea ad-
huc canere, non obliuio Musicae.*

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρω-
 πε, ἔ παύσῃ τήμαρ κατὰ ψευδόμενος τῆς χώ-
 ρης ἡμῶν, καὶ τῷ ποταμῷ; ἡμεῖς δὲ φέει πλάσ-
 τε, καὶ ὅσδεσιν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ
 Ἑριδανῷ, ὀλίγας μὲν κύκνας ἐνώστε ἀρῶμεν ἐν
 τοῖς ἔλσι τῷ ποταμῷ, καὶ κηρώμεν ἅτοι πά-
 το ἄμικτον καὶ ἀσφιδές, ὡς τὰς κόρακας ἢ τὰς
 καλοῖσιν Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτάς· ἀδόν-
 των δὲ ἡδύ, καὶ οἶον σὺ Φῆς, ἐδὲ ὄναρ ἀκηκόα-
 ρην, ὥς θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς
 ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Παλλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύον-
 τας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἔκαστα ἐξηγημένοις. ὥς
 καὶ γὰρ νῦν δέδρια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἀρτι
 ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquirunt, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio?
 Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere
 opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos
 interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et
 crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et
 imbecilluni, adeo ut corui vel graculi Sirenes sint
 ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais,
 ne per somnium quidem audiimus. Itaque mirari
 subit unde ista de nobis ad vos pervenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis
 credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia.
 Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne
 qui

ἀφγυμένοι, καὶ τὸ πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡ-
 μῶν, ἤλεκτρα τινα καὶ κύκνας ἐλπίσαντες εὗ-
 ρῆσεν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθη-
 τε καταχθελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, ποι-
 αῦτα πολλὰ καὶ μὲν ταῖς λόγοις. ἀλλὰ
 μαρτύρομαι, ὥς ἐμὰ τοιαῦτα μεγαλυνχέμενα
 περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμῖς, ἔτε ἄλλος πῶ ἀκή-
 κοεν, ἔδ' ἂν ἀκέσειε ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
 ἐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
 ἐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσέξει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυ-
 ρότεροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν
 καὶ ἄμικτον, ἔδὲ τις ὠδὴ πρόσσεσιν. ὥς ἔρα μὴ
 τοιᾷτὸ τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν

τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
 electra quaedam et cycnos inuenite apud nos cum
 speraretis, discedatis paullo post iridentes illos,
 qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
 tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor,
 talia me de meis rebus gloriantem neque vos,
 neque alium quemquam vnquam audipisse, ne-
 que auditurum vnquam esse. Alios quidem in-
 venias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
 multum poëticis cynis modulatiores. Ego vero
 qualis sim iam videtis, simplex, literarum ex-
 pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
 maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
 his,

τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἴο-
μενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεται
αὐτοῖς ἀνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιάς πρὸς τὴν
αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλὰ μικρο-
τερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἔν σοι προλέ-
γω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ-
ρα,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrari enim,
tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus vi-
debantur, deputata a radiis umbra; cum extracta
multo minora deprehendunt, indignantur. Iam
igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
ne

1. σκιάς — αὐγὴν] Non satis opticarum ra-
tionum peritum fuisse nostrum, non nega-
verim. Sed nec obesse illi debet usus ho-
rum nominum. Nempe σκιά est species
in oculos incurrens, praesertim, cui nihil
solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum,
tum quae apud manes, quas etiam Latine
umbrae vocari notum est: αὐγὴ sunt radii va-
rie reflexi et refracti, quibus augetur illa
umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Eu-
clides in principio opticarum; εἰδῶλον au-
tem et ἑμφασιν. hic et Heliodorus Larissaeus
dicunt eam, quae hic σκιά est. Plin. 36.
26. f. 67. imaginem, quam reddit Obsidia-
nus lapis, umbram vocat, et magis diserte
Isidor. Orig. 16, 4. imaginum umbras.
Gefner.

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iu-
dicia-

μὰ, μηδὲν μέγα προδοκῆσθαι ἀνιμῶσιθαι, ἢ
 αὐτὸν αἰτίασθαι τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te haustum speres, aut spei va-
 nae ctripam in te ipse conferas.

dicalem clepsydrum hoc pertinet. Dixerat,
 quae sub aqua sunt, ea apparere maiora: ac
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quae
 hominum iudiciis officere possit, et nudum
 se praebere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.

Η Μῦα ἔστι μὲν τὸ σμικρότατον τῶν δένέων,
 ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι 1), καὶ τοῖς ἔτι
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

1. ἐμπίσι καὶ κώνωψι.] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim, di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέραις παραβῆλθεν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκί-
ων μεγέθει πρᾶχθαι, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπο-
κίτταται. ἐπὶ τέρωται δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς
ἄλλοις, ὡς ταῖς μὲν ἀπανταχόθεν κόμαιν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελί-
ττας, ἐστὶ μὲν ὑμενοπτερος, τοσῶτον ἀπαλώσε-
ρα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆ-
τος ἡ Ἰωνικὴ λεπτοτέρα, καὶ μαλακιωτέρα· καὶ
ὅν δὴν θίγειν κατὰ τὰς ταύνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτήν, ὅπου ταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
ἥλιον, ἐκπτερυγισαται.

Ἡ δὲ πτησίς ᾗτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρε-
σίαι συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ᾗτε κατὰ τὰς ἀκρί-
δας

etiam insectis comparatur: sed tantum istaec ma-
gnitudine superat, quantum ipsa ape minor est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae volu-
cres, ut plumis toto corpore velut comata sit,
maiores autem pennas habeat in alis; verum in-
star locustarum, et cicadarum, apiumque, pin-
nas habet e membrana, tanto quidem molliores
alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior
et delicatior. Et sane floreat pauonum instar
colores habet, si quis intente illam respiciat, cum
expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum
in perpetuo alarum remigio, neque locustarum
instar

δας μετὰ πηδήματος, ἀδὲ ὡς οἱ σφῆκες πρὸς
 ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς θ', τι ἂν μένος
 ἀρμήσῃ τῷ αἵματι, καὶ μὴν κἀκείνο πρόσθετε ἀνὰ
 τῇ, τὸ μὴ καδ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' εἰδῆς πᾶσι
 τεσσθαί, καὶ ἀπηνῶς οἷα κωνόπων, καὶ ἐμπέδων
 ἀδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφαι-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεκνυμέν-
 ης· ἀλλὰ τασσέτον ἐς λιγυρώτερα, ὅσον σάκη
 πιγγος καὶ κυμβαίων αἰολοὶ μελεχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλῇ λεπτότατα
 τοῖς αὐχένι συνέχεται, καὶ ἐστὶν εὐπεριάγωγος,
 καὶ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὁφθαλμοί
 δὲ προπαγῆς, πολλὰ τῷ κέρατος ἔχοντες
 ζέρονον εὐπαγῆς, καὶ ἐκπεφύκασι αὐτῇ οἱ πύ-
 ρες,

*instar cum saltu coniunctus, neque cum perstre-
 pero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulator, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.*

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum.
 oculi autem solide eminentes multam habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati pe-
 des

δρα, ἔκαστὰ τὲς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἡ
 τρεῖς δὲ ὠχυρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἑοι-
 κέσθαι πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύ-
 νεται μέντοι ἔκαστὰ τὸ ὀρέσπυγιον ὡς σφῆξ,
 κρημνίστα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβο-
 σκῇ, ἢ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτὴ
 ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ
 προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 εὐκυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ὧ κεντῶ-
 σα πίνει τῷ αἵματι, πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλα-
 κτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἔκαστὰ μεγά-
 λης ὀδύνης τῶν κεντρεμένων. ἐξάπας δὲ οὔσα,
 τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προ-
 σθίοις δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρηται. ἰδοὺς ἂν
 οὖν

des non omnino vt in vespis adstricti. Alius
 pinnata ipsa quoque est, thoraci similis, zonas
 latas et squamas habens. Viciscitur se non circa
 nouissimam alui partem, vti vespa, et apis, sed
 ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti
 instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et
 adhaerescens continet, quum acetabulo extrema
 parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem
 lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum
 dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex
 pedes cum habeat, quatuor folis incedit, ante-
 rioribus autem duobus, velut manibus utitur.

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι
ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίγνεται δὲ ἔκ εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ
τὸ πρῶτον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων
ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκ-
φύει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρ-
νεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δέ, καὶ ἀποτίσκει
σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος
δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, καὶ
ὁμοτράπεζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου.
Θάνατος γὰρ αὐτῇ τῷτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύ-
μορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς ξενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμ-
μεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τέτω
πολι-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, feren-
tem manibus sublatum esculentum quiddam hu-
mano plane more, atque vt nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
mum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis
demortuis. Deinde paullatim et pedes profert,
et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit et-
iam grauida et vermiculum parit, muscam paulo
post futurum. Cum autem nutriatur cum ho-
minibus, eorumque contubernio et mensa vta-
tur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod
bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit,
omnino enim arctis vita illius terminis circum-
scripta est; luce gaudet maxime, et in ea versa-
tur.

πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἔτε πέτεται, ἔτε ἄδει ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ.

Σύνεσιν δὲ ἔμικράν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ἐπὶ-
ταν τὸν ἐπίβηλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεᾷ, ἐκκλίνεσα τὴν ὁρμὴν ὥς
μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῆσα
ταῦς τῷ θηρίῳ πλεκταίναις. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχῃ ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔλεοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ἢ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῇ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
inesse, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Insidiantem enim observat, et contra
intuetur, devitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poë-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque
C 2 cona-

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2) Φησὶν αὐτῇ προσ-
εῖναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, Φησὶν, ὅμως ἐκ ἀ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τῷ δῆγματος. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥς ἐχ-
ᾶπαξ, ἐδ' ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλῶν, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
ut non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. ἐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος.] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam observatum II. 9, 570. quam
accurate non dixerim. Observavit hoc dis-
crimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσει ἀ-
πίσω ἐπαίρεσθαι dicat, *fallaci audacia*, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
θάρσος. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Observavit
Aristoph. et, puto, ut quisque est accura-
tissimus. *Gesner.*

τῷ Μενέλῳ τὸ βέλος ἀποκρέεται, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη κοιμωμένῃ αὐτῇ τῷ βρέφει, τὴν μυῖαν αὐτῇς ἐπείσχει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίσῳ αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornauit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocauit *gentes*.

C 3

6. Ad-

3. ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio huius epitheti. *Eustath.* Od. Ω, 326. p. 817, 35. *Bis.* ad verba poetæ Σειρήνων ἀδινάων, "Ενθα Φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τῷ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ Φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει, ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν σοναχῆσαι ἡδιον, ἤγεν ἡδύ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχνόν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνερείκατο Φωνησέν τε. Inter haec ipse *Eustath.* ad locum, quem tractat Lucianus, nempe II. B, 469. p. 194. 48. *Bis.* eligit, ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐσιν, ὥσθ' ὁπάται τι δάκνη, τιτρώσκει καὶ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοὸς, καὶ ἵππος, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ. ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτῆ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τῆ μεγέθους ἀμύσσει. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ τὰς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐθύς ἀπεπῆδησεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· καὶ κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεῖναι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολύ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνεας ἐσίν.

οὐ δέ

6. Adeo autem robusta est, ut morfu vulneret non hominis modo cutem, sed bouis etiam et equi. Quin elephantem dolore afficit intra rugas illius dum repit, et sua proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus, et Veneris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim iterum defilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque vna, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude agereter, cuius etiam est, densare ordines. *Gesner.*

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τὸτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῆσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίνετα· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κακίων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῆσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τῷ Κλαζομενίῳ μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπέδημι κατ' ἑαυτήν· εἴτα ἐπανελθῆσα ἐπλήρη αὖτις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον.

Ἄργος

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praeteruidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, et instaurata illi nativitas, atque alia de nouo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et suscitatur corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem impleuisse corpus, suscitasse Hermotimum.

Ἄφροδῆς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος ἔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχῶς τρέπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμείλονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχ' ἥμισυ μυίας ἢ ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνεσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύσται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατῆσα συνεσιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιὰν δὲ ἡ καλιὰν ἔχ' ἐνὶ τόπῳ κατεσῆ-
σατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπερ ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυ-
κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνὴν
ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, ἔδεν
ἐργάζεται, ἕτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττεισα, ἐδὲ
ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis quam hominibus laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, vbicumque a nocte deprehenditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Verum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se

ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν Φωτὶ δρώμενον
αἰσχυρῇ αὐτὴν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ
ἐρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλὴν, λάλον μέντοι γὰρ
καὶ σωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ ἀντρασθῆναί γὰρ
τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυ-
μίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μαιράκιον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσχαλᾶσα, καὶ ᾄδασα, καὶ
κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν
δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῷτο τὴν Μυῖαν
μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῷτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμώ-
μένοις αὐτὴν τῷ ὕπνῳ Φθονεῖν, μεμνημένην εἶτι
τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπα-
λοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵμα-
τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse
sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam,
Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem
vero eandem atque argutam, et cantus amantem;
rivalis autem Lunae in amando Endymione
fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem
subinde ludibriis suis, et cantionibus, et comi-
sationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam
vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque
ideo omnibus illam nunc invidere somno, En-
dymionis nimirum memorem, maxime vero iu-
nioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse,
C 5 et

τρος ἐπιθυμία, ἐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀ-
πολαύει, καὶ τῷ κάλλος τι ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ γυνή τις
ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φή· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανής·
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτις δὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέκλεισε τῆς
σκηπῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἠδῶντο
τὰς θυγατέρας ἔτι καλῶντες. ἡ μὲν ἂν τρα-
γωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὥς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sane,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis.

Prob dedecus, si musca forti robore

Cor-

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνε'
 "Ανδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.
 Πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθα-
 γορικῆς, εἰ μὴ γνῶριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐ-
 τὴν ἰσορία.

Γίνονται δὲ καὶ μέγισαί τινες μυῖαι, αἳ στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύτα-
 ταί. αἶγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὅλα ἄσιτοι διακαρτερεῖσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλισα. ἐφ' ὧν καὶ κείνο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
 καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βλίνοντες ἐν τῷ μέρει,
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus virorum amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Mulca (Myia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bom-
 bo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine ci-
 bo durant, lacunaribus se insinuant maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est, quod
 vtrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se incendentes, vt Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura,
 pul-

τὴν Φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae dicam, desinam, ne, quod est in prouerbio, elephantem facere ex musca videar.

Πρὸς ἀπαιδέυτον, καὶ πολλὰ βιβλία
ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἔθέλεις, ἔ νῦν ποιεῖς. οἷοι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπευδῇ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos
ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter

ἄλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ ἔδὲ τὰ κάλλιστα ὦνῃ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινᾶσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι διαγινῶναι δυνατὸν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαφρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κατακενόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλῃς πρὸς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; ἐπεὶ τᾷ ἀκριβῆς, ἢ τᾷ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ ποία διάγνωσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κεκριμέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀοίδιμος Ἀττικὸς
σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis vero, *quod* nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio immolant te inuento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut vnde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consilia: nas ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te proficiscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί ὄφελος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότη τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔτε χρησιμμένῳ ποτὲ ἔδεν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄρῃς τὰ βιβλία, καὶ νῆ Δία, κατακόρῳ καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθάνοντος τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. ἔδ᾽ ἔγωγε δὲ τῷτό μοι ἱκανὸν, ἢν μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἑκάστῃ τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνῆς ὅσις μὲν ὁ νῆς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκριβώται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque vnquam illis vsurus sis, non magis quam caecus forma fruetur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scripta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit, quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἔν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέ-
 ναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μισσῶν κλεῖνα
 δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβὼν;
 Ἐλκεῖνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέ-
 γονται, εἰ δὲ ἀκήκας, αἵμαί, ποτε, εἰ δὲ δια-
 τρηθεῖς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιᾷ· σοὶ καὶ
 μεμνηῖσθαι Μισσῶν ἀνέσιον. ἐκεῖνα γὰρ τῷ ποι-
 μνί μὲν ἔκ ἄν ὠκνησαν Φανῆνα σκληροῦ ἀνδρὶ,
 καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι
 ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοί, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λι-
 βανίτιδος. I.), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-
 παντα

3. Quid igitur ais? haecce etiam, licet non
 didiceris, tamen nobis scire? Vnde? nisi forte a
 Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam
 Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec
 audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aeta-
 te moratus es. Tibi ne meminisse quidem Mu-
 sarum fas est. Illae enim pastori apparere non
 sunt dedignatae, duro homini et hisfuto, et
 multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Li-
 banitidem, permitte in praesens, ne diserte di-
 cam

I. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin
 Libanitis, quod nondum alias inueni no-
 men, a loco sui cultus dicta sit Venus illa,
Arbacitidis appellatione decantata ante, quam
 illius templum in Libano monte positum,
 euerteret Constantinus M. Locus classicus
 est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, ἔδ᾽ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μασίγῃσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιᾶτων, ὡς μὴ μιάναί μῃτε τὸν Ὀλμειὸν, μῃτε τὴν τῆ ἵππου κρήνην, ὥπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων σόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι ἔδ᾽ εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, πολυμήσεας ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρεῖ πρὸς τὰ βιβλία συνεχσίας, ἢ ὡς διδασκαλὸς σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἄλλ'

cam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcumque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vnquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum.

4. Sed

est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. Reliqua de hoc templo *Bocharius* Canaan 2, 24. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκείνα ἀναδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκείνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδῃ, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμ-
 μένα εὗρεθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε,
 τί ἂν ἐκ τούτων πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ συκολλησᾷς,
 καὶ περιβαλλόμενος περινοῇς; πίδακος γάρ ὁ πί-
 δκος, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβο-
 λα. καὶ σὺ ταύτων βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγινώσκεις αἰεὶ· τῶν δὲ ἀναγινωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 furum speras, multis libris comparandis. Hacten-
 us sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
 emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 et si substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
*Simia enim simia est, ait proverbiū, etiam si
 aurea gesseret crepundia.* Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum
 Luc. Op. T. VII. D vero

οἶσθαι ἔδεν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκέραις κινῶν τὰ ᾠ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφρανε τὸν ἔχοντα, πολλὰ ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίσθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν' ἂν
 περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχῃ καὶ πω-
 λῇσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψαι μὴδ'
 ἐκείνης πολὺ σὺ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνας, ἀλλὰ
 βαρβάρως μὲν τὴν Φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτως
 δὲ τῇ γνώσει, οἷος εἶναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότηας. καίτοι σὺ
 μὲν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum libtorum possessio, quantiuis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpium vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος
ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς
ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦνῃ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς
ἐποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεύ-
σθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ἐπιγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι·
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τῷτο σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γὰρ, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτήσαιο τὰς Τιμοθέου
αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίαι, ἃς ἑπτὰ ταλάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τῷτο καὶ
αὐλεῖν δύναιτο; ἢ ἔδὲν Ὀφελος αὐτῷ τῷ κτή-
ματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖ γε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύας

*tres libros ab illis ipsis emtos habes; at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.*

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum capsas eruditas esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde sodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum igna-
rus, Timothei tibias emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel

σύε ἢ Ὀλύμπῃ κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ
 μαθὼν. τί δ' εἴ τις τῷ Ἡρακλέους τὰ τόξα
 κτήσαιοτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὥς δύνασθαι ἐν-
 τεínaσθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκῆπτρῷ τοξεύσαι,
 τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἀρ' ἐπιδείξασθαι τι
 ἔργον τοξότης ἄξιον; ἀνένυσσας καὶ τῆτο. κατὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν ἐκ εἰδῶς, καὶ ἱππεύειν
 μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλιῆσιν παρα-
 λάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κἀλλίως καὶ εἰς ἀσφα-
 λειαν καλλιῆσα ἐξεργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
 σαιοτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
 ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἐκείνους ἐκ εἰδῶς ὅ, τι
 χρῆσαιτο ἐκατέρῳ. ἐπινεύεις καὶ τῆτο; πεί-
 θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις
 ὥσπερ

Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
 nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
 arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et collineare ad metam; quid
 hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
 dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
 qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
 exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
 accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
 tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
 emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
 pa insignem: deprehendatur, puto, vterque
 qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam
 hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
 quis,

ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία,
 ἃ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτῷ
 ἐκφέρει; τί ὄνεις καὶ τῷτο ἐπινεύει; ἔλεγχος
 γὰρ, οἶμαι, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἑ-
 καστος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνο ἐπιφθέγ-
 γεται, τί κοινὸν κινὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις ἔκ πρὸ πολλῷ ἐν Ἀσίᾳ πλά-
 σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
 ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύεος, οἶμαι, ἀπασαπέν-
 τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέ-
 βη αὐτῷ· ἔτος τοίνυν τῷτο μὲν ἐλαινὸν ἐπε-
 πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
 πόδας πεποιήτο, καὶ τούτους ὑποδούμενος,
 ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα ταῖς οἰκέταις·
 ἐκεῖνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
 libros; nonne dictoria hic in ruditatem suam con-
 tra se ipsum *elicit*, et publicat? Quid annuere
 hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
 gumentum; videntiumque unusquisque statim
 illud, quod maxime in promptu esse solet, subi-
 cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
 dives, calamitate quadam utroque pede truncatus,
 qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
 cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
 ergo miserabilis ille casus obuenit: quod infortu-
 nium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
 iisque subligatis, seruis simul innixus, incedebat.

ἐκεῖνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλιῖδας
 ἔωνεῖτο νεοτμήτης 2) αἰ, καὶ τὴν πλείσῃν πρᾶ-
 γματεῖαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλιῖδοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πό-
 δες δὲ. ἔ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χωλὴν μὲν
 ἔχων καὶ συνίην τὴν γνώμην, ὠνέμενος δὲ χρυ-
 σῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπας ἐμ-
 περιπατήσῃ.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω
 πολλαῖς, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῆ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem vero inter alios Homerum
 etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτης] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεοκμήτης. Certe
 Latine non ausus sum dicere crepidas *recenti*
scissas, cum a *scindo* potius *sutores* dicti
 sint, quam a *scindendo*. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἥς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζειν· ἔδεν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίη-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρω-
 πος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ λελωβημένος.
 ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιῆτος, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τῆτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερπήδησεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσει
 δὲ αὐτῷ τὸ ρεῖθρον τῷ Φόνω τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῷ τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὸν Ἀστροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; ἔη ἂν εἴποις.
 ἄλλα καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα καταπίπτων ὑπὸ τῷ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὁπότεν ἀνανεύσεις,
 δεικνύς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus vndique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therfites, talis,
 Achillis arma si capiat, putasne illum propterea
 statim et pulchrum simul et fortem futurum, et
 traieci saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae grauitate pronus
 prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-
 bos

δεικνὺς τὰς παραβλῶπας ἐκείνας αὐτῷ ὀφθαλμῆς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῷ μεταφρένῃ κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυρόμενας, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πάσχων, ἔχ' ὁρᾷς ὅποτεν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ ἔχῃς πάγκαλον, πορφυρεῖν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσᾶν δὲ τὸν ὀμφαλὸν, ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύνων, καὶ διασρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπανέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπισρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά;

Θέλω δὲ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενο-
μενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῷ

bos illos oculos ostendens, et illa dorfi curvitate thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artificii et domino armorum obliiciat. Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem ita vt pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen et ipsi ad se inuicem conuersi frequenter rident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Euangelus nomine, domi

ἐν ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι
 Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα
 εἶδον αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν,
 μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ
 καὶ ὥδῃ, ῥαδίως κρατήσεν ἐκείσθῃ ὑπὸ τῶν
 καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν,
 ἐπαινόντων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμι-
 κρότατον ἐκείνο ἀνακρέσαστο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς
 Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ εἰσθῆ-
 τα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ εὐφανον δά-
 Φνης χρυσῆς κάλλιπον, ὡς ἀντὶ καρπῆ τῆς δά-
 Φνης σμαράγδης εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ.
 τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῆς τι χρῆμα
 εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσῆ μὲν τῆ ἀκη-
 ράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victo-
 riam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen
 statim supra se esse videbat, qui neque ad robur
 neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara
 vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi
 a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus
 fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel
 minimum ille chordas attingeret. Venit ergo
 Delphos, cum cetera splendidus, tum quod in-
 textam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex
 aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri
 smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine.
 Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus,
 pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ράτῃ πᾶσαν, σφραγίσιν δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κατασκευασημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφείως ἐντετορευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὀφθαλμοῖς.

Ἐπεὶ δ' ἐν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τῷ ἀγῶνι ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον
καὶ Φαῦλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἐν ὅλῳ
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἡ μεταξὺ τῶ
χρυσῷ διεφαίνετο. τέτοις ἅπασιν προσεπλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδας ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθα-
ρίσαι

figillisque et geminis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent:
ingens videntibus miraculum.

9 Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors exiit Euangelō, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Smaragdis, et Be-
ryllis, atque Hyacinthis. Decora quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
opor-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοσόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον τᾷ δέοντος ἐμπεσῶν τῇ κιθάρα, αἰθεῖν δὲ ἄρχεται ἀπόμασόν τι, καὶ λεπτόν, ὥς ἐγέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τολμῇ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τᾷ θεάτρῳ. ὅτε περ καὶ γελοιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσῆς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματαμένος ἐκ τῶν μασιγῶν, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ζυμμασιγχεμένης αὐτῷ.)

Μικρόν

oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas singulas tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium coarctetur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens figilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

¶ Par-

Μικρόν δὲ ἐπισχών μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἠλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνης δὲ κόλλοπας ἐπιμεμύνην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ σεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' ἔτος γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐπράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τὰ Εὐαγγέλια κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἀκρίαις· καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περίκλειται, πλατεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πάσης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τὰτο γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ' ἐλεῶμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισῶμενος προσέτι διὰ τὴν ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περι-

IO. Paruo autem post illum interuallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et derisit Euangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, Tu quidem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque super-

περιττήν τρυφήν. περί πόδα δὴ σοὶ καὶ Εὐάγγελος ἔτος, παρ' ὅσον σοί γε ἔδ' ὀλίγον μέλει τῆ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μὴδὲν τινα διηγέσασθαι σοὶ πάλαμ γενέμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπέσῃσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδωσαν Θρῆνόν τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ὧδῃς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κείνης ἀνελομένης τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

II. Neque vero intempestium fuerit Lesbiana tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innatasse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbō: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

θῆναι εἰς τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γὰρ σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τῷ Πιπτακῇ τῷ τυράννι ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκῆλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελώδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῷ Ὀρφέῳ συμφεραν μηδενὸς ἀπτομένην, πρὸς ἔρωτα τῷ κτήματος ἐμπνεῖν, καὶ διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλῳις χρήμασι, πείσαι ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δῶναι αὐτῷ τὴν τῷ Ὀρφέῳ λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῳ ἔχοντα, μόνον προσελθεῖν εἰς τὸ προάσκειον, καὶ προχειρισάμενον κρᾶεν καὶ συνταράττειν τὰς χορᾷ

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu seruata fit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istacc de lyra audisset, vt animalia, et plantas, et saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum vero accepisset, interdium quidem in vrbe ea vti non satis tutum putasse; noctu vero illa signu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque deprompta, pulasse et perturbasse fides adoleiscen-

χορδαῖς, ἄτεχνον καὶ ἄμυστον νεανίσκον; ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπηχῆσεν τὴν λύραν, ὑφ' ᾧ πάντας καταθέλξεν, καὶ κηλῆσεν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρει δὲ ξυνελθόντας τὰς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῷτο γὰρ ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' ἑαυτὸν ξυγκάλεσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, αἱ μόναι ἐξάρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἀμεινον τῶν ἄλλων βερβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac inulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauerint. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νεάνθοι λέγω,
ὅπε καὶ κατ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγείρετο τις, καὶ ἔτι
ἔστιν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτε λύχνον τῷ Στωϊ-
κῷ, κεραμεῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπεία-
το; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, κοῖκῆνος, εἰ τῶν νυκ-
τῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσχοι, αὐτί-
κα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτε σοφίαν ὄναρ ἐπι-
σησεῖσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐ-
κείνῳ γέροντι.

Χθές δὲ καὶ πρῶην ἄλλος τις τὴν Πρωτέως
τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο
εἰς τὸ πῦρ, ταλάντε κοῖκῆνος ἐπείατο, καὶ
ἔχει μὲν τὸ καμῆλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὡς
Τεγεάται τῷ Καλυδωνίε τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι
τὰ ὄσα τῷ Γηρυόνη, καὶ Μεμφίται τῇ Ἰσίδος τῆς

πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro,
cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui
Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachma-
rum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam,
si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sa-
pientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, se-
que similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cy-
nici Protei baculum, quem deposuerat, cum in
ignem defiliret, talento ipse quoque emit, et ha-
bet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Ca-
lydonii apri exuvias, et Geryonis ossa Thebani,
et Memphitae cincinnos Isis. Ipse vero admi-
rabi-

κλοκάμης. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματος
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδε-
λυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ἑρῶς ἔπως κακοδαιμόνως
διακείσῃ, βακτηρίᾳ ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
ῆν Φαῦλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλό-
ξενον πολλὰς δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἔδυνάμενον κατέχευεν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελαῖται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς δ' ἐκεῖνος ἔγραψε, σὺν πολλῇ σπαδῇ
κτησά-

rabilis rei dominus, vel ipsum te infcitia atque
impuritate vicerit. Vide quam infelicer te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumias incidere Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. politis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.
Laert. T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι Diod. Sic. V, 55. λέγονται δ' οὐ-
τοι καὶ γόνιται γεγονέναι. Reiske.*

Luc. Op. T. VII.

E

κτησάμενος αὐτὸ, ὥς το ἔνθεος ἔσσεσθαι, καὶ
 κἀτοχος ἐκ τῆ πυξίδ, ἀλλ' ὁμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοιοτέρα ἔγραφεν· οἷον καὶ κείνο τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίᾳ γυνή, καὶ πάλιν· οἴ-
 μοι, γυνᾶϊκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῆτο γὰρ
 ἐκ τῆ πυξίδ, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίξουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῆτο μὲν γε, πρὸς σὲ μάλιστα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἶη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ
 διὰ τῆτο χρυσῶσαι αὐτῆ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίδον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βί-
 βλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλὰς
 ἐντίθεις, ὥς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάντῃ
 γὰρ

ratus, vt diuino quodam ad poëticen studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis *tabel-
 lis* longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam perdeidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illu-
 dunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et
 apponis vmbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lorum

γὰρ ἤδη βελτίων γεγένησα διὰ τὴν ὠνὴν, δὲ
 τοιαῦτα μὲν Φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων
 ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, Φασι, παρὰ πάντων ἔχεις
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιότῃς ἀπειργάζετο
 τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὅτι πορρωτά-
 τω ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν
 τις κτήσαστο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πρᾶτ-
 τειν τὰ δεόντα ζῆλῳ τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν
 χειρόνων· ὅταν μὴτε ἐκείνα, μὴτε ταῦτα Φαί-
 νηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελέμενος, τί ἄλλο ἢ
 τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις
 οἰκῇ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa
 illa emtione factus es, qui sic dicas, *libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Viuis
 autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*,
 ut in proverbio est, *odium* omnium sustines pro-
 pter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent,
 curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus
 parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et
 facere quae oportet, optimorum aemulatione, et
 fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utili-
 tatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud
 quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέ-
ταις;

Πῶς δὲ ἔκκαμψιν αἰσχροῦν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἔκ τινος, ἢ ῥήτορος, ἢ συγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἐσι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
πρῶτος εἴποις τὐτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοι-
κῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ
μὲν ἐπαινοῖ· τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων,
σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, ἐκίευν-
ξῇ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτῆ, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-

cula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poetæ sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quæ ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehisce tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *litteras Bellerophontes* circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παίδευτὸν τινα βιβλίον καλλίσον ἀναγιγνώσκου-
 τα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τῷ Εὐριπίδῃ, κατὰ
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγήμενον τὰ τῷ Πεν-
 θεῷ πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπά-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμῶ, ἢ ὑπὸ σῶ
 πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω
 καὶ τήμερον εὖρεῖν δεδύνημαι, τίνος ἕνεκα τὴν
 σπερδὴν ταύτην ἐσπάρδακας περὶ τὴν ὠνὴν τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, ἔδ' ἂν οἰηθεῖν τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστόν σε
 εἰδόντων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 το κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλός, ἢ ὁ
 κωφός

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 pit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me laccra-
 ri, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris collo-
 cas. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo putauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut
 fur-

κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνῆχος, ἢ ὁ
 ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλ-
 λὰ μὴ ἐπίδειξιν πλέττε σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
 καὶ βάλει τῷτο ἐμφῆναί ἀπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ
 μηδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιε-
 σίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ με Σύρον
 ὄντα εἰδεῖναι, εἰ μὴ σαυτὸν Φέρων ταῖς τῷ γέ-
 ροντος ἐκείνῃ διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώ-
 λεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτίθεις
 τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κο-
 λάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος,
 ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 ἔχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut me-
 diterraneus remum, aut aratrum gubernator. Ve-
 rum ostentationem forte diuitiarum ea res habet?
 et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam,
 quae nullam tibi vtilitatem adferant, tamen de
 multa illa affluentia aliquid impendere? Verum
 enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo,
 scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabu-
 las per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
 et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab
 adulatoribus, vti credas, non modo pulchrum
 te esse atque amabilem; sed doctum atque ora-
 torem, et historicum, qualis nemo alius, libros
 emere

ἄλλ' ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
 τὰς ἐπαίνας αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπι-
 δείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δεῖπνῳ, καὶ κείνας χειρ-
 σαίων βατράχων δίηην διψῶντας, ἐκκεκραγένας,
 ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρῥαγῶσι βοῶντες. καὶ
 γὰρ ἔκ οἷδ' ὅπως ῥᾶτος εἴ τῆς ῥινὸς ἄλκεσθαι,
 καὶ πισεύεις αὐτοῖς ὅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
 ἐπέσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς τὴν ὄψιν
 καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοΦίλιπ-
 πος ἐκεῖνος κναφεύς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
 ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
 τὸ ψεῦδος τεταγμένων 4).

Καὶ

emere ideo, vt laudes illorum asseras. Aiunt ve-
 ro te illis recitare in conuiujs, atque illos terre-
 strum ranarum instar prae siti clamare, aut non
 bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio
 enim quomodo opportunus es, qui naso ducar-
 is, et credas illis omnia; qui aliquando illud
 etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam
 similem vultu esse, sicut commenticius ille Ale-
 xander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui
 proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
 Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
 dacii notam gerit.

E 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
 nomini proprio praepositum habentium,
 quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδο-
 Φίλιππος, et sim. *Quiet.*

Καὶ τί θαυμασὸν, εἰ τᾷτο ἑπάθης, ἀνόητος
καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιά-
ζων, καὶ μιμᾶμενος βᾶδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπερ
καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυ-
μασὸν ἄνδρα, ἕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοιος ἦν
Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μασικῶν τᾷ-
το· δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
τὴν τᾷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐκμε-
μάχθαι τᾷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφὴν, ἀλλ' ἐνε-
κα μὲν δὴ τᾷτων ὕβρις αἰ μοι εἰς τὸν Πύρρον,
ὅτι σε εἵνασαι κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
τᾷτου,

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
menti atque indocto homini, si processisti supi-
na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
tum illius, cui assimilare te gaudebas; cum et-
iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
vt Alexandro se illi similem putaret: cum tamen
ea res, quantum Muscorum illud summum in-
teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
imaginem. Et tamen putabat in se expressam
Alexandri formam. Sed haecenus in Pyrrhum
fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi
maxi-

τάτα, καὶ πᾶν σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ
 ἔτω διέκετο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ
 ἐπέκειτο, ἔδδεις ὅσις ἐξυνετίθετο, καὶ ξυνέπα-
 σκεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύ-
 τικς ξένη αὐτῷ τὰληθές εἰπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν
 τῆς κορυζῆς). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐ-
 τῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκας, καὶ Ἀλεξάν-
 δρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum in-
 duxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; ne-
 mo erat, quin accederet illius sententiae, et in
 societatem huius morbi veniret, donec quaedam
 Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista
 ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam
 ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae,
 E 5 et

5. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζῆς] *Obesae naris*,
 itemque contra ea *emunctae naris* homines,
 simili translatione dicunt Latini. Sed κορυ-
 ζαν satis ad verbum reddere num liceat, du-
 bito. Frequentissime ludunt in hoc verbo
 Graeci ad infantiam exprobandam et ἀβελ-
 τερίαν. Antiquissimam esse eam rationem,
 ostendit *Plato*, apud quem de Rep. i. p. 416.
 C. *Thrasymachus* Socratem sic superbe tra-
 ctat, τίθῃ σοι ἐςί; cum respondisset Socra-
 tes τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα
 περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δέομενον. Sed
 haec copiosissime *Hemsterb.* in diall. select.
 p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἶη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλέξανδρον ἤξεν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχῆσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ Ἰμπερίῳ
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίῳ
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τινι μὲν τῶν τοῖς ἐρχησῶν συν-
όντων κυναίδων ἔοικας, ἢ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρῶμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς
ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνη τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
ἔκην θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος ἔτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοῖσθαι ἐθέ-
λεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐκαινᾶσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquus*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa *Batrachion* no-
mine, *coquus*, *Pyrrho* similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini feruientibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditus videri velle similem, et his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et
quid ista nugor? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπεδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ τωθείας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γὰρ
 οἶς, τῆτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῆ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθῃ
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάκιστα τιμῶν
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνος ἀκῶσειεν, ὡς ὠνῇ
 βιβλία, καὶ ξυνάγῃς πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ
 παρ' αὐτῆ ἔσσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶς τοσῆτον μανδρα-
 γόραν κατακεχύσθαι αὐτῆ, ὡς ταῦτα μὲν ἀ-
 κῶεν, ἐλεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποια δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;
 τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, breui te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis multas
 esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἔγω περιφανῇ εἶναι, ὡς καὶ τυφλοῖς
εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ Φθέγγαιο
μόνον, εἰ γὰρ καὶ λυόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον
δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον
ἦν ἀποδύσωνταί σε, τί οἶε, μὴ αὐτίκα ἐσε-
σθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρη-
τα; εἰπέ γὰρ μοι καὶ τὸ δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέ-
τερος ἐκείνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής,
ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαυ-
μαστὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ
ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τέτων τις νυνὶ λεοντῆν περι-
βαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε
φαίνεσθαι τοῖς ὀρῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν;
οὐκ εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρίζ

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque furdis in-
notuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim
exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si vi-
detur, si serui modo tui exuantur: quid putas?
nonne statim manifesta futura tuarum secreta no-
ctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille,
Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus
Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges
vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et
agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leo-
nina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid
visum iri putas spectantibus? Herculemne illum
esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-
ta

μία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ σχήματι,
 βῆδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τράχη-
 λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μασί-
 χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον
 ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψαι, ἢ
 ἱακίναidon. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐκ
 ἡ ἐκρύψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπόμενος βιβλίῳ;
 ἐλὼν δ' ἐδυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκα-
 λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἔγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
 θὰς ἐλπίδας εἰς παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ
 ἡρεῖν; ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν
 βίβλα μὲν λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ
 μαρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
 bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
 vox, et ceruix infraeta, et cerussa, et mastiche, et fu-
 cus, quibus vos ornaminis. Et omnino facilius,
 quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
 phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum
 leonina talem non tegat: tu vero speras futurum,
 ut libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem
 non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
 indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris,
 bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
 se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua,
 sumendas. Tu vero putas aduocatū tibi com-
 munem

μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλι-
νον τὰς βιβλιογράφας; ἀλλ' ὠμὰς τινὰς ἀν-
θρώπους ἐπιτρίψεντάς σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἑσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
τοῖς τὴν νεώκτισον ταύτην οἰκίαν· ἀποδεῖναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καὶ κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπεί-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάντα σπευδάζεται, καὶ θη-
ρεῦεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obterant, ubi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique
studio

Φω διαρκεῖν. σκοπεῖ τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλῇ. ἀξιῶ γάρ σε ἀφένμενον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρετάς ἐκείνας ὥνῃ δ' ὅμως 6) μὴ ἐπιλεπόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταξέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς εὖ ἀκίνδυνον ἀπελθῆσιν, ἢν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit consilium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et illius ministros pretio emere, ne deficientibus seruis, liberos homines arceffas, quibus nempe non aequè ac seruis periculosum, nisi acceperint quantum volunt, eliminare omnia quae post computationem

6 ὥνῃ δ' ὅμως] Locus difficilis. Nempe corruptum esse illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιῶ σε ἀφένμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς ὑπηρετάς — quid expectamus? non profecto ὥνῃ δέ, sed ὡνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Denique εὖ mutandum censeo in ἐν. Sententiam huic loco esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, vt seruis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶην αἰσχί-
 ζα περὶ σὲ διηγεῖτο ἐξελθὼν ὁ πόρονος, ἔτι καὶ
 δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυ-
 ρας ἂν παρασχοίμην τὲς τότε παρόντας, ὡς
 ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγας πληγὰς ἐνέτριψα αὐ-
 τῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλιστα ὅτε
 καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγασμένους. πρὸς
 δὴ ταῦτα, ὧ' γὰρ, ταμιεὺς τὰργύριον, καὶ
 φύλαττε, ὡς εἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφά-
 λειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχης. ὥς μεν
 γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε;
 εἰ δὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτραγεῖν
 μαθῆσα.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima
 de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam
 praeberere, qui tunc aderant, quam indigne tulerim,
 et tantum non plagis hominem mulcauerim,
 tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum
 alium quoque testem aduocaret similiū, et
 alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec
 igitur, vir bone, repone tibi pecuniam, et serua,
 ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut
 enim plane non amplius facias, quis ita in aliam
 te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat
 temere, corium semel docta rodere.

Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον ἐκ ἐπ' ἄκρου τῆς χαίτης ἔχεις τὰ πελαγὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἰσορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ ἀλλήλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ἐνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγενῆσθαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ ἂν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τέτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥή-
τορες

26. At alterum facile, vt libros nōn amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiquae omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum vsum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed orato-

τορες δὲ μάλιστ' αὖ σοι τέτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι,
καὶ Αἰσχίνε τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδεδυκας 7; ἀνέγνως καὶ τὰς Βά-
πτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' ἔδδ' ἐν σε τὰ κεῖ καθί-
κετο, ἔδ' ἡρυθρίσας γνωρίσας αὐτὰ; τοῦτο
γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque *in te* agnoscens illa erubisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδεδυκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui aspere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori obiicit Lucianus; tum in *Aristopha-
nis* atque Eupolidis comoediis utitur voca-
bulo ὑποδεδυκέναι, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium *subiisse*, et histrionis instar *egisse*: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
seruatus est. *Gesner.*

ψυχῆς ἔχων B) ἄπει τῶν βιβλίων, ἐποίαις
αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγηνώσκεις;
μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' εἴδεις ἐώρακε ποιεῖντα τῆτο;
ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκεί-
νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους,
μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιῆτο μηδέν.

*Αφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐργάζετὰ σου-
τῆ. καίτοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκείνα, αἰδεσθῆ-
ναι δὲ τὴν τῆ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν
γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λέγεσαν,

Οὐδὲ σκότῳ Φρίσσει τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἴκῳ μήποτε Φθογγὴν ἀφῆ.

Ei

mo libros attingas? quibus illos euoluas manibus?
quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit
hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis
intentus es? An ante studia, immo ante tenebras;
nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem
agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignan-
tem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec borret vlla lecti conscias,

Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.

F. 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio
dicere Lucianus, *quo animo, qua mente?*
Sed scripsisse videtur *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων,*
vel *τί ποτε ψυχῆς ἔχων.* Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνω-
σαι, ἴθι, ὧν ἄ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
σας ἔχε, καὶ καρπᾶ τὴν δέξαν τῶν κτημάτων.
ἱκανὸν σοι καὶ τῆτο· προσάψῃ δὲ μηδέπω, μη-
δὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
ρὸν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
σμήχειν ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ἀνήσῃ, καὶ χρήσῃ
ἐς ἄδεν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπα-
δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελεῖσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
κάλλους τῶν βιβλίων, ἀδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
κῦτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum
est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
et frui gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
que. Sed noli vnquam illos attingere, nec lege,
nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes
et poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
que Aethiopem, quod est in proverbio, lauare
conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
et deridere ab eruditis, quibus vtilitatem perci-
pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
sententia auctorum.

Σὺ δὲ οἷα θεραπεύσεν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλῶσεν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐπισπλήξεν τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, ἔκ εἰδώς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιῶσιν, ἐλθ-
 Φαντίνες νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς ποιῶ-
 μενοι, καὶ σμίλας χρυσοκωλῆτας· ὁπόταν δὲ
 καὶ χρῆσασθαι τέτοις δέῃ, οἱ μὲν ἔδδ' ὅπως χρῆ
 μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δέ
 τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, Φλεβότο-
 μον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰᾷ τ' ἄλλα μεσόν,
 ἀπὸ πάλαι τῆς ἐδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ
 γελοιωτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὰς κερέας τέ-
 τας ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τὰς μὲν τεχνίτας αὐ-
 τῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον
 σύμμε-

29. Tu vero putas curari a te posse inscitiam
 tegique ista opinione, percellique posse homines
 librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu,
 facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui
 eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbi-
 tas argentæ sibi faciunt, et scalptra auro ferrumi-
 nata: cum vero iis utendum est, illi, neque quo-
 modo tractanda sint, norunt. At progressus in
 medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum
 habens probe acutum, de caetero rubigine obsi-
 tum, dolore ægrum liberat. Vt vero ridiculae
 magis rei tuam rationem comparem, tonsores
 mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt
 in illo genere artifices, nouacula, et cultellos,
 F 3 et

σύμμετρον ἔχοντας· τὰς δὲ ἀμαθείας καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κή-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα
 εἰδέναι. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκείνο πά-
 σχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν αἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κήτοπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ ταίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεις
 ἂν τὰ βιβλία· χρησασθαι δὲ αὐτὸς ἐκ ἂν δύ-
 ναιο. καί τοι εἰς ἔχρησας εἰδέναι βιβλίον πώπο-
 τε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτ-
 νῃ κατακειμένης, ἣ ἔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει
 ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se curent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam commodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo, neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud

παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
κατάπτυσαι καὶ ἐπενείδισαι ποιῆς, αὐθις ἀκού-
σι πολλοί.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τῆ μὴ ῥαδίως πικεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα κατα-
χέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυ-
ρῶσα, καὶ τὸν ἐκάστη βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκό-
τῳ γὰρ πλανωμένοις πάντες εἰκόταμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσ-
πταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες ἔδεν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum plurium causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscurat
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
quam

δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ
 ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεσηκός,
 ὡς ἐνοχλῆν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἑκάστῃ τῶν
 πραττομένων ἔ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τρυγωδικοῖς
 δασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦ-
 τον παρέσχηται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς
 Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχε-
 δὸν γὰρ τὰ πλείστα τῶν ἐν τῇ σικηνῇ ἀναβανόν-
 των κακῶν εὗροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ-
 ἕπερ ὑπὸ τρυγικῇ δαίμονός τινος κεχορηγημένα.
 λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλ-
 λιστα δὲ εἰς τὰς ἡκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων
 καὶ Φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστα-
 τοι

quam par est progredimur, non videntes quod
 ante pedes est; quod vero procul est, et longe
 distat, tanquam molestum quiddam metuentes.
 Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi
 multum non intermittimus; licet infinita iam tra-
 goediarum scriptoribus scribendarum fabularum
 argumenta haec res praebuerit, Labdaci Pelopif-
 que progeniem, et horum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam ascendunt, mala in-
 veniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quo-
 dam daemone, subministrata. Dico autem istuc
 cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares atque amicos delationes:
 quarum opera iam et euerstae domus sunt, et vr-
 bes

τοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλυσι, πα-
τέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελ-
φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
γεναιμένων, καὶ ἐρῶσιν κατὰ τῶν ἐριμμένων.
πολλὰ δὲ καὶ Φιλίᾳ συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
θανότητος.

Ἰν' ἔν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπο-
δείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
γραφῆς, ὁποῖον τί ἐσιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
ἄρχεται, καὶ ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προῦλαβε
τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτος διαβληθεὶς
πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότου
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχέωρα-
κει

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
aduersus parentes, et contra amatores suos amasii.
Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
apud Ptolemaeum, vt qui coniurationis illius,
quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque,

καὶ ποτὲ τὴν Τύρον, ἀδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅσις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἥ καθόσον ἤκαε Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπι- τετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τένωμα, ὑπὸ Φθόνῃ τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζήλοτυπίας, κατεῖπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαντό τις αὐτὸν ἐν Φοινίῃ συνεσιώμενον Θεοδότῃ, καὶ παρ' ὅλον τὸ δαῖπνον πρὸς τὸ οὖς αὐτὸ κοινολογέμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύρην ἀπόσασιν, καὶ τὴν Πηλυσίαν κατὰληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλᾶ συμβαλῆς γεγεμένης.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς αὖν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἔ-
 πάνυ Φρενήρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δευπορικῇ
 τετραμ-

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyram et Pelusium captam de Apellis consilio, indicauit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicae,

πεθραμμένος, ἔτιως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη
 πρὸς τῆς παραδόξε ταύτης διαβολῆς, ὥς μὴδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, μὴδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ἡ διαβάλλων, μὴδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονθὼς ὑπὲρ αὐτῆς, καὶ παρ' ἐντινῶν τῶν ὁμο-
 τέχων τετιμημένος, ἀλλ' ἄδὲ τὸ παράπαν, ὡς
 εἰς ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξενάσας, εὐ-
 θυς ἑαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βα-
 σίλεια, τὸν ἀχάριτον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπί-
 βολον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 λημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆ Ἀντι-
 Φίλλης ἀναίσχυντῃ, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν
 κατελευθέρων, εἶπε μὴδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνημέ-
 νου.

cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 quam qui tantam prodicionem sustinere posset,
 eum praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 torem, et coniuratum. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Antiphill
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

ναί τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολεαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, εἰδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἔν Πτολεμαῖος ἔτω λέγεται μεταγνώ-
και ἐπὶ τοῖς χειρονόσιν, ὥς τε τὸν μὲν Ἀπελλῆν
ἑκατὸν ταλάντοις ἐδώρησατο· τὸν δὲ Ἀντίφι-
λον δελεῦειν αὐτῷ παραδέδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
ὢν παρεκινδύνευσεν μεμνημένος, τοιαῦδέ τι ἐπι-
κόνι ἤμυνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παρμῆ-
γέθη ἔχων, μικρὰ δὲ τῶν τοῖς τῷ Μίδᾳ προσβοί-
κότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐπιπροσ-
ίεσθαι τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσθᾶσι δύο γυ-
ναῖκες, ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτά-
ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς
ὑπερ-

fuisse, capite plexus Tyrionum mala ipse luif-
set innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
ret Apellem, et in servitutem illi Antiphikum tra-
deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
ctura delationem illam vltus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
bens, parum abest quin Midæ auriculis similes,
protendens manum e longinquo adhuc accedenti
Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
dit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fi-
dem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπέθερμον δὲ καὶ παρα-
 κεινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
 δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾶδα καλομένην ἔχε-
 σα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύ-
 ρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν ἔρανόν, καὶ
 μαρτυρούμενον τὰς θεάς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς,
 καὶ ἄμορφος, ὃξὺ δεδορκῶς, καὶ εἰσικῶς τοῖς ἐκ
 νόσσε μακρᾶς κατεσκληκόσι. τῷτον γὰρ εἶναι
 τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλα
 τινὲς δύο παρομαρτῆσι, προτρέψασα, καὶ πε-
 ρισέλλουσα, καὶ κατακοσμεῖν τὴν διαβολήν.
 ὡς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς
 εἰκότος I), ἡ μὲν Ἐπιβελή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·
 κατό-

dem muliercula, sed calidiuscula, et emota, ut
 quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
 accensam facem gestans, altera iuuenem quendam
 trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
 temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
 acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
 exaruerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
 coniecerit. Verum aliae quoque duae sequuntur
 hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
 nem. Ut vero mihi illas quoque indicauit My-
 stagogus atque *interpret* imaginis, altera quidem
 Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
 go

I. ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος] Περιηγηταὶ pro-
 prie sunt illi, qui hospites ad perlustranda
 vrbis

κατόπιν δὲ ἠκολούθει πάνυ πανθηκῶς τις ἐσθνεασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη, Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεσρέφετο γοῦν ἐς τὰ πίσω δακρύκτα, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιῆσαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔν Ἀπσλλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο.

Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῷ Ἐφεσίῃ ζωγράφῃ τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ περιγράψαντες αὐτήν. ἔτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γυνήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λελατ-
θυῖα,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrumans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Age vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum sine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato,
vni

vrbs praecipua loca et monumenta circumducunt, itaque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. *Tollins.*

θυῖα, ἐκ τῆ μονομερῆς ἀναντιλέκτως πεπιςευ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆ λόγου. τριῶν
δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῆ διαβάλλοντος, καὶ τῆ διαβαλλομένης,
καὶ τῆ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἑκα-
στον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γινόμενα.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκῇ, παραγάγωμεν τὰ
πρωταγωνιστὴν 2) τῆ δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτος δὲ δὴ, ὡς μὲν ἐκ
ἀγαθὸς ἀνδρὸς ἐστὶ, πᾶσιν, οἶμαι, γνωστοί.
ἐπεὶ γὰρ, ὡν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ
πλη-

vni parti, nemine contradicente, credita. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem defert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστὴς in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Tollius.

πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τὰς Φίλκας, καὶ ἀφ' ὧν τὰς ἀλλὰς ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκίμειν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπεκτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπικτήμιος, ῥᾷδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ ἔκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλῆρου, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι; τὸ δὲ ἀνίσον τε καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς καὶ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφτερίζομενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῶν τὰ ὦτα,
καὶ

est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, et benivolentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus *sibi arrogandi moderationem*, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, et plus *sibi sumendi audaciam* iniustitiae? At qui delatione clanculum vtitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures occupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
τελῶς ἔβατα κατὰσκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
διαβολῆς προεμπεπλησμένα, ἐσχάτης ἀδικίας
τὸ τοιᾶντον, ὥς φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἔνορ-
κον ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην τοῖς κρινο-
μένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγος
παρατεθεῖς, θατέρῃ χειρὶ ἢ ἀμείνων Φανῇ.
πρὶν δέ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατ-
ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνέσιον ἡγήσαντο
ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
νκτῇσαι τὰς θεὰς εἵποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
γόρῳ μετ' ἀδείας ἂν θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
dat imperuias, quippe ante iam a delatione op-
pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
ad similiter vtrosque audiendos, aequalemque his
qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
comparata alterius causa, vel deterior altera vel
melior appareat. Ante vero quam comparata es-
set criimini defensio, impium plane et profanum
fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
metu dicere permittamus, quae velit, obturatis
Luc. Op. T. VII. G vero

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφίζοιμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥς οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ἔρκον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι 3) δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παρανῶντες ἔτω δίκαιας καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλ' ἀπερίττων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκρίσης. ἠπίσατο γάρ, οἶμαι, καὶ ἕτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculus contra alterum, priore oratione subacti feramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iurisiurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iubent sic iusta et in neutram partem propensa iudicia facere; Poëta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius quam dixit uterque*. Nouerat enim, puto, ille etiam,

3. ἀξιόπιστοι] Hic non tam fide dignos, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum fit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. *Tollius.*

ἔτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδέν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτως τινὰς, καὶ ἀμοίρας λόγων καταδεδι-
κασθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχεί-
ρει πρὶν, ἀκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρόντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ
λαθρῶν τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίας καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιῦ-
τος ἄνθρωπος, ἔδεν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πέθεν τοξεύων,
ὡς μὴδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μὴδὲ ἀντι-
αγωνίσασθαι, ἀλλ', ἐν ἀπείρᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πολέμου διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obliiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irac audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientem.

9. Etenim fiduciae in dicendo expers et meti-
culosus vnusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in infi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, vt neque
contra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia
pereundum; quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ
εἴ τις γε τᾷ ληθῇ κατηγορῶντι ἑαυτῷ συνεπίστα-
ται, ἔτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ Φανερόν διελέ-
ξει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ·
ὥσπερ ἔδεις ἂν ἐκ τῷ προφανῆς νικᾶν δυνάμε-
νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρήσαιο κατὰ τῶν
πολεμίων.

Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιαύτας μάλιστα ἐν τε βα-
σιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ
δυναστευόντων Φιλίας εὐδοκιμῶντας, ἔνθα πο-
λὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοια, πάν-
τοια δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις.
ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ
Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλές-
σερ,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim
vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto,
etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam
vocat, et oratione contra contendit: quemadmo-
dum nemo, qui aperto Marte se vincere posse
speret, insidiis vnquam et fraude contra hostes
temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis,
et principum atque potentium virorum amicitiiis
florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae,
adulationumque et delationum argumenta quam
plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi
etiam grauiores inuidiae, et odia periculosiora,
et

ερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνήσερα. πάντες
 ἐν ἀλλήλας ὀξύ δεδόρμασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ περ τι γυμνωθὲν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βελλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσαι. ὁ δὲ κολακευ-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως ὁ φθάσας
 κρατεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύου-
 σιν, ὅτι

Εὐνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

ΤΟΙ-

et maleficientiores obtrectationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladi-
 atores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque vnusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, eum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euersus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 ret contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur HomERICA illa:

Nam communis amat caedentem caedere Mauors.

τοιγαροῦν ὡς ἔπερι μικρῶν τῶν ἀγῶνες ὄντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφάλεσάτη ἐστίν. ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέκπιδος λαμβάνουσα· οἰκτροτέρα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδὲ ἀπλῆν ἐστὶ τῷτο, ὡς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, καὶ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβῆς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔγάρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἀκρόντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se inuicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseres longē tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiozem omnibus veritatem, nisi allectamenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἔν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο τοῖς ὑπολειπόμενοις
αὐτῷ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρῶμενοι. καὶ ἕκαστος οἶσται πρῶτος αὐτὸς ἔσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήσας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς, τῆς
ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσῆσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo vt plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, inuidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat vnusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amoto. Quale quid in gymnica etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
vbi primum decidit repagulum, solum anteriora
G 4 petens,

4. τῆς ὑσπληγγος — καταπεσῆσης] Constat
iam satis, docente praefertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
vectim transfuersum, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam cauatam, ad cuius modu-
lum

πρόσω ἐφίσμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτρέψας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κικηρυγῆ, ἔδέ τι
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 πακὸς ἐκείνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐν τῇ τάχῃ ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίαν ἐτρέπετο· καὶ τῷτο μόνον ἐξ ἁπάντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισομιεῖ, ὥς, εἰ τέττε διαμάρτοι, ἐκ
 ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animū, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, ut decidens
 illam cauitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vnice huc facit Statii locus Theb.
 6, 593.

*Vt ruit, atque aequum submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλ-
 βίς. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri Timon. c. 20. Gesner.

καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ ὁ Φύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηπάσθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δακρύουσιν, ἐξ ὧν ἄλλας βλάπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν ἐπινοῶσιν, ἀλλ' ἐν τῷ τῷ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικῶσι τι προσάψαι ἀπωδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον, ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, ἢ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλέσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν.

Εὐνό-
hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, et si incautus deprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia; medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, diuitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum proditiois faciunt.*

G 5

14. In-

5. τὸν τυραννικὸν] Μῦθος se explicat ὁ βα-
σιλι-

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκρωμένος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνῃ τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοζόμενοι, εὐσυχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεσέ-
ναξεν. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἔ μάλα ἀη-
δῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuersam calumniandi rationem subiecit, vt maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim Zelotypum esse videant, *In coena*, inquit, *innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, et vultu omnino amatorio.* Et praesto sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae.

σιλινὸς *Ioann.* 4, 46. et hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos ciues operam suam illi commodans, certe-pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, vti proditiōis consilium tegar: vt ille Callicrates, qui dum se τυραννικὸν simulat apud Dionem Syracusanum, illum euertit. Vid. *Nepos* 10, 8. *Gesner.*

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ; καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα φρονῆ, μὴ Δί', ἐχλεύασέ σ'· φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέστυρε, καὶ ἄμειρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακὸς ὕνθεται. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθως καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάζεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀκέσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τῶ ὠτὸς τυπείς, διακένανται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν φίλου, ἔπεριμείνας τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον.

Ὅπως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀπροσώμενον· καὶ ἔνθα τρωτὸς ἐστὶν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο τοξεύει, καὶ ἀκοντίζει.

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, vt facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omninò extogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, vbi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξουσιν ἐς αὐτὸ, ὥς τε τῇ παραυτίκῃ ὀργῇ τε-
ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει
τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖ-
σθαι, μὴ προσίσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροά-
σεως, ὡς ἀληθεῖ προκατελημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς,
τὸ ὑπερναντίον τῆς τᾶ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὁπό-
τε καὶ παρὰ Πτολεμαίου τῷ Διονύσιῳ ἐπικλη-
θέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβλεπε τὸν Πλατωνι-
κὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν
ἄλλων γυναικεῖα καὶ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις.
καὶ εἴ γε μὴ κληθεῖς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὁ
ρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλι-
σέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολαίλει αὖν, ὡς ἔχ
ἡδόμε-

riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius
veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam
dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opi-
nata auditione, tanquam vera, iam ante occupa-
tus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calum-
niae, quod contrarium est audientis cupiditati:
cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus
appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum
Demetrium, quod aquam biberet, et solus mu-
liebrem vestem nostri indueret Dionysius. Et nisi
ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium,
et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis;
perierat homo, qui non delectaretur vita regis,
sed

ἡδόμενος τῷ βῆναι τῆ βασιλείᾳ, ἀλλ' ἀντιστοφίᾳ
 τῆς ὥν, καὶ ἀκτίτεχνος τῆς Πτολεμαίικης τρυφῆς.

Παρά δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπα-
 στῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
 μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαισίωνα. ἐπεὶ γὰρ αὐ-
 πέθανεν Ἡφαισίων, ὑπὸ τῷ ἔρωτος Ἀλεξάν-
 δρος ἐβελήθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ λοιπῇ με-
 γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
 τηκότα. εὐθύς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
 καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι,
 καὶ ἑορταὶ τῷ καὶ τῷ τῷ θεῷ ἐπετελεῖντο, καὶ
 ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίων. εἰ δέ
 τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ Φαί-
 νοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπείκειτο ἢ ζημία.

ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
 luxuriae, Ptolemaci contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
 crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
 neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum
 enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
 Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
 gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
 defunctum. Statim ergo et templa excitare urbes,
 et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
 que dies nono Deo parari, sanctissimumque omni-
 bus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero
 subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
 deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
 pien-

ὑπολαμβάνοντες. δὲ οἱ κόλακες τὴν μετράκιωδῃ
ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέκαλον
εὐθύς, καὶ ἀνεζωπύρευν, ὀνειράτα δηγῶμενοι
τῷ Ἡφαισίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάμα-
τα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφη-
μίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρῆδρα 6.), καὶ Ἀ-
λεξιάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τῃ Ἀ-
κίων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα
ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupidita-
tem adultores, magis statim eam incenderunt,
excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephæstione
insomnia narrarent; praesentiamque sibi illius
oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent,
vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sa-
crificarunt velut Assessori Depulsorique malorum
Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tan-
dem credere, et placere sibi, qui non Dei modo
filius

6. παρῆδρῳ] Πάρεδρον hic esse praesentem su-
xilio, et tanquam assidentem mortalibus ac-
gris Deum vel Heroem, recte monuit d' Ar-
naud de Diis παρῆδροις, c. 27. cuius observa-
tis adiiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc.*
Plin. p. 248. b; B. iungi etiam solere παρῆ-
δρας et ὀνειροποιπὰς δαίμονας. Ἐπιφά-
νειαν etiam de somniis dici, ibidem monet
vir summus, et *Spanhem.* de V. et P. N. diss.
7. 425. seq. *Gesner.*

ἐφρόκει, ὡςτανεὶ ἔ θεῶ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ καὶ
θεῶς ποιεῖν δυνάμενος. πόσες τοίνυν οἰόμεθα
τῶν Ἀλεξάνδρου Φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον
ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαισίωνος θεϊότητος; διαβλη-
θέντας, ὡς ἔ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν,
καὶ διὰ τῆτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῆ βασιλείας
εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχὼν
παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μι-
κρὰ δεῖν συγκατείρεχθαι λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι
δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαισίωνος τάφον. ἀλλ'
ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ
Ἡφαισίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετᾶντι οἱ, Φανέντα
ἐναρ-

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot
ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, ma-
le expetuisse Hephaestionis divinitatem? cum de-
ferrentur, ut qui non colerent communem o-
mnium Deum, eiiciendi ea causa, atque beni-
volentia regis excidentis.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines
duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat,
parum absuit quin cum leone concluderetur, de-
latus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis
praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dici-
tur Perdikkas, deierans per omnes Deos, ipsum-
que adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse
mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ,
Φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. ἔ γάρ ὡς ἀπιστῶντα,
ἔδὲ ὡς ἐπὶ νεκροῦ θαυρῶσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι
συνηθείας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα
χώραν ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντι-
θεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ. ἔκ ἐπὶ τὰ
ὑψηλὰ, καὶ ἀπέκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῷ τείχεσ
προσίστιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἡ 7) ἀφύλακτόν
τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro,
parceret Agathocli; neque enim quod fidem non
haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris
consuetudinis memoria, fleuisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxi-
me locum inuenere apud Alexandrum, cum ad
illius se affectionem animi componerent. Quem-
admodum enim in obsidione non ad excelsa,
et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes,
sed si qua incustoditam partem aliquam corru-
ptamue

7. ἀλλ' ἐν ἡ] Non satis placere mihi fateor
hoc ἐν ἡ. Possis quidem intelligere χώρα·
sed vsum formulae huius desidero: ac ma-
lim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis pro-
bo, ἡ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium
proxime ad scripturam receptam accedit, ἀ-
φύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpre-
tatus sum. Gesner.

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωντά, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ
τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρῶσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
δύσαι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβαίν-
οντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τάττω προσβάλ-
λασι, καὶ προσάγῃσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
ἐκπολιορκῶσι, μηδενὸς ἀντικατασσομένου, μηδὲ
τὴν ἔφοδον αἰσθομένην. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἁ-
πάξ τειχῶν γένωνται, πυρπολῶσι πάντα, καὶ
καίῃσι, καὶ σφάττεισι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
εἰκὸς ἀλισκαμένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμέ-
νης ἔργα εἶναι.

Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀπόντος ἦ-
τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπικουρία, καὶ
προσ-

ptamue animaduertant, aut humilēm; hanc viri-
bus omnibus inuadunt, vbi nempe facillime sub-
ire, et capere urbem possint: sic delatores quam-
cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
huic machinas adhibent, et expugnant denique,
cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
nia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
tem redactō, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraus,
et mendacium, et periclitium, et improba assidui-
tas,

προσλιπάρεσις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ῥαδιεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐστὶ, συγγενῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις
ἔσται τῆς διαβολῆς. ἔδεις γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἔκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κείας διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττέσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαίρεσης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλὰ
προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χειρας ὀρέγασαι,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμενα
πρῶτον μὲν τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον. ἔπειτα
δε

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficiis. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae hostem adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκασμάτων ἐπόμενον. ἔ γάρ οἶδ' ἔπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς ὑπονοίας ἀκούντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτις ἡδέως γαργαλιζομένης τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τὰς πτεροῖς κινωμένας.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τέτων ἀπάντων συμμαχήμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ ἔδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαράταττομένη, μηδὲ ἀμυνομένη τὰς προσβολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim quosdam, quorum aures non minus suauiter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2

impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ 85) in contextum recipiam; ac miror cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero* eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ 85 λεγόμενα καὶ μεσὰ ἐδί curassem. *Reitz.*

βολάς. ἀλλὰ τᾷ μὲν ἀκόντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τᾷ διαβαλλομένῃ δὲ τὴν ἐπιβελὴν ἀγνοῶντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι Φονεύονται.

Καὶ τὸ πάντων οἴκτισον, ὁ μὲν ἐκ εἰδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἣν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ἑργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαὺν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τᾷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, vndique insidiis circumuentus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiduciae, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentis, praecipit, cur adii.

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσί-
 ται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χείλεσιν ἄκροισ, μι-
 σεῖ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ὀδόντας διαπρίει, καὶ,
 ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, ἰβυσσοδομεύει τὴν ὀργήν.
 Ἔ δὴ ἐγὼ ἔδὲν οἶμαι ἀδικιώτερον, ἔδὲ δαλοπρε-
 πέστερον, ἐνδαικόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
 χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατὰκλεισον αὐ-
 ξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ Φρεσίν, ἄλλα δὲ
 λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ
 προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους
 γέμκσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῆτο πάσχα-
 σιν, ἐπειδὰν πάλαι Φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
 εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
 admittit ille quidem, et summis labris arridet;
 sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
 ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Quae
 sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
 feruilius; commorbo labio, clanculum alere bi-
 lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
 sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
 que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
 stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
 afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur

H 3

fuisse

adiicitur τέλος; Suspicio scripsisse Lucianum
 προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum
 eiusdem potestatis propius ad literas verbi
 προαισθόμενος accedit. Gesner.

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκέειν ἔτι θέλεισι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογεμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκῆσης Φιλίας προειληφότες· ἔδὲ τῆτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσος παρὰ πίπτεισιν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τῇ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκῶσι δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειρεῖσι,

τῇ

fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praeſumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in vniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

fuit

10. ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμως, quod placuit etiam Casellio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαι-
 ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
 τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕπερον ἀδίκως
 διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλκας, ὅμως
 ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἐδ' ἔτι προσίε-
 σθαι, ἐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὥσ-
 περ ἡδικοημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
 τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάως πεπιστευμένων
 διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκτανα
 Βελλεροφόντην,
 Ὅς

sus audientes beniuolentiam ostentatum eunt, qui
 ipsorum vtilitatis causa ne familiarissimis quidem
 parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
 runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
 cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
 mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
 audent, tamquam iniuria affecti *eo ipso*, quod
 nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
 ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
 tia enim,

*Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice
 Bellerophonem*

Ὅς μ' ἔθελεν Φιλότῃτι μεγήμεναι ἂν ἔθε-
λάσῃ·

αὐτῇ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθαῖσα.
καὶ μικρὰ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμ-
πλακῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπο-
σχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχης
γυναικὸς ἐπιβεβλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κα-
κίην τὰ ὅμοια κατειπᾶσα τᾶ προγόνου, ἐπάρ-
τον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ
πατρὸς, ἔδεν, ὧ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φήσας τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε
ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συν-
ετός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ
ἄτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
τᾶ

Qui nostrum inuitas voluit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repul-
sam tulisset. Et parum abfuit quin in certamine
cum chimaera periret iuuenis, qui hanc merce-
dem retulit suae temperantiae, et pudoris aduer-
sus hospitem, ut libidinosae mulieris insidiis pete-
retur. Phaedra autem ipsa quoque similia cum
detulisset contra suum priuignum, effecit ut ex-
secrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil ne-
fandum cum patraisset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus
nonnunquam est delator, qui iustus caetera et pru-
dens esse videatur: et oportebat rationem illius habe-
re, qui nunquam tale maleficium commiserit. Num-
quid

τῷ Ἀριστείδει ἐστὶ τις δικαιοτέρος; ἀλλ' ὁμως καὶ
καὶνός συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρα-
ῤῥωνε τὸν δῆμον, ἧς Φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς
Φιλοτιμίας ὑποκακισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἀνθρώπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χαλὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ
ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τῷ Παλαμήδους
λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
Φθόνῳ φαίνεται συντεθεικὼς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαί-
με, καὶ Φίλκ, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
πεπλευκότος· ἄτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα αἵμαρτία.

Τί

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
ille etiam coiuit contra Themistoclem, et conci-
tauit vna populum, eodem *nempe*, aiunt, quò
iste ciuilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
mus, machinationem illam atque insidias inuidia
composuisseprehenditur contra virum consan-
guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
tem periculi vna nauigauerat. Adeo infitum est
hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γάρ ἄν τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον αἰς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μύρια γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνῶριμα.

Τί ἔν χρεῖναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῶντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίκατο, παραπλῆνιν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκασμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταίνουσιν τοῖς πάθει προσηλημμένοις, ἀλλ' ἐπισήσαν-
τα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciosas illas auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν! ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωρὸς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσίη τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτῇ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε ἡλικίαν τῇ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοισιν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος, τοσάτω ἐπιμελεσέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. ἔδει τοίνυν πιστεύειν ἄλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῇ κατηγορέντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur omnibus, quae admittat digna *admissione*, atque adsumat, mala autem excludat repellatque. Ridelicet enim fuerit, domus quidem ianitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare negotium oportet, neque aetate confiderata dicentis, neque vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte inest, solertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosiore exploratione opus habet. Non oportet igitur credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον, καὶ ἐν Φανερώ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρω διανοίας, καὶ μισεῖν ἔγω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημένον, Ἡρώδης, ὡς μετράκιῳδες, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἔχῃ κίσα ἄδικον.

Ἀλλὰ τῶτων ἀπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότῳ περ εἶναι τὸν ἐκάστω τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκαλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβας, οἴχοιτο ἂν Φεύγασα ἐς τὸ βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν ἐκ ἔχασα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque probaueris. Prius autem hoc facere prima permotum delatione, quam puerile est, bone Hercules! et humile, et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, et quod mores vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita sint, vtinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret fane fuga praeceps in barathrum delatio, locum nempe, rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

Ψευδολογιστής,

ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Αλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βαρβαρον εἰνάμ με τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σῆ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σε, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοος ἦ εἴχα τῷ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τῷ Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τῷ πτερῷ συνείληφας. εἴπερ τινα ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πάριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Quis enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est astro diei similem? (Memini enim profecto tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis prebendisti!* si quidem iamborum quendam poetam nosti

ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ἐνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλισα λυπήσειν ἔμελλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένης τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῷ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῷ πτε-
 ρῷ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχίλοχος,
 φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπότεν δὲ καὶ τῷ πτερῷ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακόδαμον ἄνθρω-
 πε, τί βελλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

si Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam vti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam
 ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
 sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae com-
 parans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonantius. Sic tu, inquit, *in-*
felix, quid tibi vis, cum loquacem in te poetam
 concitas, occasiones et argumenta iambis quaeren-
 tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν
Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτὸν· πόθεν;
πολλὰ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμβων
ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ ἔδ' ἂν ὁ Ἀρ-
χίλοχος αὐτὸς διακρίσας, προσπαρακαλέσας καὶ
τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἱππώνακτα συμποιεῖν
μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν.
ἔγω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ,
τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν
Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβας. καὶ ἔοικε θεῶν
τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὰν γέλων ἐπὶ
τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
καταφανεύερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν,
καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
fecto, quasi Archilochus me comparem. Vnde
enim? multum sane ab eo absum; sed quod noui
sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne
ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur,
etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut
secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, ma-
lorum carmine describant: adeo tu pueros in
omni impuritate ut videantur effecisti Orodoccides,
et Lycambus, et Bupalus, iamborum illorum
argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia
tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade,
ut ipse quidem manifestius quam Scythae rudita-
tis omnium rerum conuincereris, qui communia
ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παρὰσχοις τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβῶς
εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποσελχμένῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξεῖπεν. μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεις νύ-
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὅτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παι-
δείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μῃσιν, ἢ μᾶλλον ἢ κύνδαρος 1) μεταπεισθεῖν
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, quique te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam nocta
atque interdum perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse vnquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

1. κύνδαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam inimico obicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνδα-
ροι ἢν κυλίεσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεύε-
σι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνδαροι. *Difertius*

Aelian.

ἀν, μηκέτι τσιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σὲ τολμώμενα, καὶ ἂ γέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτως
 ἀσφαλῆς, εἰ δὲ ἀφανῆς βδελυρὸς εἶ. εἰ δὲ δεῖ τι-
 νος τὸ ἀποδύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἰπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τὸς ἄνθρωπον Κυ-
 μάιος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀ-

πάν-

voluere talia, cum semel iis assueuerit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 ut appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cogno-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κύνταρος ἀθη-
 λυ ζῶν ἐστίν. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν,
 ἣν κυλίει. ὀκτὼ δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τὰ το-
 δράσας, καὶ θάλψας αὐτήν, εἴτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττὸν.
Quo loco recte vtuntur viri docti ad inter-
pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippoca-
melus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
erit. Gesner.

Luc. Op. T. VII,

I

πάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένῃ προσέτι ἀκῆειν. ἔτω πάλα καὶ πρὸς
 ἐμᾶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χῖον ἐκείνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος 2), Φίλος ἀληθείας καὶ
 παρρησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τῇν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque exspectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Mifthonem, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἔλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. *conuictionis*,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscar.*
 c. 48. *Gesner.*

τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῆ, πάντα καὶ ἡδύτοσ, καὶ σαφῶς διεξιόντες, ὅποσα ὑμῖν συν-οιδε. χάριεν γὰρ τῷτο γέναιτ' ἂν, εἰ ἐθέλησειεν ἡμῖν προεισελθὼν ἔτος διηγήσασθαι τοῖς θεα-ταις σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. "Αγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄρισε "Ελεγε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας, ὡς ἔ μάτην, ἐδὲ Φιλαπεχθιμόνως, ἐδ' ἀνί-πτοις ποσί, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σα-φῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἀπιθι ἐκποδὼν, τὰ δὲ

qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia, et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide vt diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem deuenerimus, sed cum propriam iniuriam vlciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola vbi dixeris, et aperte exposueris e vestigio discedere hinc poteris, et reliqua nobis permittere.

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὥς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἐνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῶς· ἔ γὰρ ἄξιον θεῷ ὄντι ἐπὶ σῶμα σοι ἐλθεῖν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, istam iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-

3. αἰτιάσασθαι σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Gesner.

γον τινὰ πρὸ πολλῶν συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσῖνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τέττα ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπε κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δοξαί λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῶν βιβλίων, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,

τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dictitauerat Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar confarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1. Isaeus, qui et ipse poscebat controuersias plures, electionem auditoribus permittebat. Nempe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσελέσθαι. καὶ ἔτως
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκθεῖν
 τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἡ ἀναίσχυντία ἔσα 5) ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. *Postea iste in actione valde improbabilis, qui
 connecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo*

pu-
 pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude usus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναίσχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Etsi *Gesn.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasmus esse, ut supra *de Ca-*
lum.

ρα ὤρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔλελυθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἔκασον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλαρμέναις μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τῷτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiunaret. Rîsus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subiudicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, toto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ ὄν, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, vti ex Demosth. ἡ ἔσα ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσα falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἔκ' ἑμελλε γελαῖν ἐφ' ἄτω περιΦανεῖ, καὶ ἀπιδάνω, καὶ ἀναισχύντω τολμήματι; καὶ πως (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ὦρετο, θρηνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τῷτο δὲ τὸ τῷ λόγῳ, ὄνον κιθαρίζειν πειρώμενον ὀρώων, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6). ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τῷτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἐναγχος.

Ἐνθεν δὲ ἦν μὲν ἡ τῷ ἔτας ἀρχὴ, μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτη 7), ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι,

non rideret auso tam manifesto, et improbabili atque impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves cecbinnos solui, asinum videns citbaram tractare conantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit.

8. Deinde fuit principium anni, vel porius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucianus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, vt modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis Elenchus, qui Lucianum poetam suum vocat, vt Terentiani prologi Terentium. Gesner.

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non. Ian. solennis ille *Votorum* dies, *Vota* etiam s. Bωτα

μαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχοντάς τε αὐτοὶ
 ὑπὲρ ἅπαντος τῷ ἔτις εὐχάς τινας, καὶ θυεσι,
 Νεμῶ τῷ βασιλέως κατασησαμέναι τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασι τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζεν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβελι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσκίοντα τὸν κατὰ-
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῶ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιαρίαν τῷ βίῳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιεῖν κατεῖληπτο) "Ὡρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-
 να

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, cre-
 duntque, Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 serat Olympiae infiticiū illum Pythagoram, cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbū
 alienae orationis bistrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere diceretur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-
 dalium*

I 5

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad Julian. Orat. I. p. 276. Gesner.

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῷτο θέαμα, ὃς Φανεῖς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσιν. τῷτ' ἀκῆσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῷ πάλαι ἐκείνῳ γέλωτος ἡμύνετο,
 ὡς γὰρ ᾔετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῷτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐσιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἄτε ἤκιστα πώ-
 ποτε, ἄτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ᾔετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων. ἐλε-
 λήθει

*daliūm quendam, deuitemus infelicis occurfus hoc
 ſpectaculum, qui ſua praefentia iucundiffimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur faéturus.
 Hoc ipſum nomen Apophrada audiens Sophiſta, tan-
 quam peregrinum et alicnum Graecis nomen ſtatim
 riſit, et prioris illius riſus nomine virum ultus eſt,
 ut quidem ſibi videbatur, et apud omnes uſurpabat
 hoc ipſum, Apophras! Quid vero id rei eſt? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 eſculentorum quiddam vel poculentorum eſt Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid ſibi velit.*

9. *Talia iſte contra hunc meum ſe diſputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi riſum conſtabat,*
 igna-

λήθει δὲ καθ' αὐτῶ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαι-
δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τῶνδ' ἐκ τὸν λόγον
συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δει-
ξεῖς τὸν ἀοίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
σιῶν καὶ τῶν καπηλείων εἶδεῖν. ταῦτα μὲν
ὁ ἔλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τῶ δρᾶ-
ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ
Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ
τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
ρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἑφῆσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιω-
δέστα-

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se
iudicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
egeris, quid in Palaestina, quid in Aegypto,
quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
tiae

δέξασθαι τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ
 κορωνίς τῶν τρόπων. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδᾶς ἐμισθώσω, καιρὸς
 ἤδη σοι ἀκέρειν τὰ σαυτῶν κακά.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς
 ἀποφράδος πρότερον. εἴτε γάρ μοι πρὸς Παν-
 δήμῃ, καὶ Γενετυλλίδος δ), καὶ Κυβήβης, πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τᾶνομα εἶναι
 ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλ-
 λήνων ἰδίον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς
 ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apopbrade* au-
 tem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgi-*
vagam, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, qua-
 re tibi reprehensione aut risu dignum *Apopbradis*
 nomen visum est? Ita lane. Nec enim erat Grae-
 corum proprium; sed alicunde quasi commissatum
 venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obte-
 statio, seu adiurationem malis, quam in li-
 bello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libanitidis*
 mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς pa-
 rum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse.
 Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Gene-*
tricem hic reddere, quod honestum Romae,
 ac tantum non seuerum numen est, sed *Ge-*
netriculam. Gesner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρακίας, ἢ Σκύθας, ἐπι-
 μιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέλειπας τῷτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυ-
 ξας τῷ Ἑλληνικῷ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τέτρῳ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὁρὰς
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτι τῶν Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὡς τατὶ τένομα, Φαῖεν ἂν οἶγε σὲ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥς θᾶττον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀποφῆναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δείξαις ἐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

: Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποΦράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluue. Tu vero (nostri enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium fit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropein
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπαικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βέλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφραὶς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱεραργῇται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῇται, αὕτη ἀποφραὶς ἡμέρα.

Ἐνομίσθη δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίας· ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτὰς καὶ ἀκύρους τῶν ἐνέμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀκαίρην ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα

ΜΕΤΑ-

foli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iovem Quamquam intempestivum forte, et serum nimis iam, aliter institue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ πρὸ τῶν εἰδότες. πάνυ γὰρ τῷ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔστι. πόθεν γὰρ, ὦ ἄνθρωπε; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῶσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶ πολλῷ πάτῃ, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, καὶ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τῷτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστι, φησί τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεγτέα, τὰ δ' ἄ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δέ, ὦ βέλ-

stituere senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non vilitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἡμαρτον· ἐχρῆν γάρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτρίων πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκῆεν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν, οἷμαί, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνῆναι χρῆν. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνας τινὰς πολλὰ ἐντρεφάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τὸ ἐν τοῖς μάλιστα τένοςμα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὲς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε διαταράξῃν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μάλ-

λον

vero, bone vir, pecauebam, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, pato, lingua vtendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λαὸν δὲ εἰδ' ἐγὼ σοὶ τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες
 γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαυ δεῖξας
 ἢ κεχρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῆς, Φασὶν, ἐν
 Ὀλυμπίᾳ σάθῃτι. καίτοι, ὅσις γέροντων, καὶ
 ἀφῆλξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ
 Ἀθῆνας πόλιν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος
 ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννή-
 σω, μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοὶ λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο-
 μα ἤδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆς ἀκαιρὸν ἡτιάσω.
 Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτων πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι
 τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῆν, εἰ μὴ πάν-
 ὄλγον σοὶ μέλει τῆς μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαυ
 πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo.
 Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si osten-
 deris antiquorum non vsum eo nomine, aureus,
 aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex
 et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi
 videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica,
 et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Pelopon-
 neso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, vti dicas,
 nomen quidem te sciuisse, sed vsum intempesti-
 vum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc
 etiam, vt par est, causam dicam, tu vero ani-
 mum aduerte, si non nimis parum tua referre
 putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus
 Luc. Op. T. VII. K ante

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέρριψαν ἐς τὰς σοὶ
 ὁμοίαις ἑκάστοι τὰς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε,
 ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ
 μιχροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
 Κόθορνόν 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὸν βίον,
 ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιαύτοις ὑποδήμασιν· ὁ
 δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Φορυβώδης ῥή-
 τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην 10), ὅτι
 ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμας, καὶ κείνος ἐν
 ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suas quisque ae-
 tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut vero simile
 est, abominandi quidam moribus, et impuri;
 et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
 calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
 quod conciones tumultuosius orator perturbaret;
 alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
 men-

9. κόθορνον] Pollux 7, 90. sq. inter genera
 calceorum, ὁ δὲ κόθορνός ἐκάτερος ἀμφοῖν
 τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
 νόν· ἐκάλαν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
 ἀμφοτερισμὸν. Gesner.

10. ἐβδόμην] Septimus hic dies mensis septi-
 mus est, ut ex Gellio patet XV, 2. Apollini
 sacer. (Graev. ad Hesiod. συμπ. 770.), non
 in orbem recurrens septimus quisque. du
 Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποιεῖτο τὴν σπερδὴν τῆ δῆμᾶ· μὴ δῶς ἔτι
καί μοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνησον
ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ
δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χολὰς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλιστ' εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτὲς. καὶν εἴ τις
βάκηλον ἢ εὐνᾶχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθύς ἐξίω-
ν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, καὶ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἔσσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ ποιησῶν τῶ
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις ἴδῃ κίναidon,
καὶ

*mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, uti comparem hominem undique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausto?*

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsecutum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τῷ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονοναχὶ τῆνομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίσκοπον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάραθρον, μὴ Φύγη, μηδ' εἰκάση τῆτον ἀποφράδι ἡμέρα;

Ἄλλ' ἔχι σὺ τοιᾶτος; καὶ ἂν ἕξαρκος γένοιτο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπολλυταί σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaueris, si fortitudinem tuam noui, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare te

II. κύφωνα] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, vt κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas. de Mod. Vfur*, p. 814. sq. *Gesner*.

καὶ ἀνέστηαι μὴ τοιῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἔρεῖς;
 τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχεσθαι
 δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τῆς πρώτης σου
 τροφᾶς, καὶ ὡς παραδὸς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ
 ἐκείνῳ στρατιωτῇ, συμπριεφθεῖς πάντα ὑπη-
 ρεῖν, ἄχρι δὴ σε τὸ τᾶ λόγῳ τῆτο, ῥάκος
 πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσεν.

Καὶ κεῖνα μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἃ πρὸς τὸ
 θέατρον ἐναντιεύει, τοῖς ὀρχηστῇς ὑποκρινόμε-
 νος, καὶ συνταγματάρχης ἀξιῶν εἶναι. εἰδείς
 γὰρ πρὸ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, εἰδ' ἂν
 ἐμήνυσεν, ὅ, τι τῆνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ
 κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβαδάς ἔχων, καὶ ἐσθῆ-
 τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? ci-
 vibusne tuis? inde enim incipere aequum est.
 Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo
 deditus tua voluntate perduto illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, do-
 nec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effe-
 cisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, ut probabile est,
 quomodo in scena adolescentem te validum osten-
 deris, cum saltatoribus accommodares operam
 tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodibat, neque quod no-
 men esset fabulae indicabat. Sed tu decenti ha-
 bitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica
 K 3 prae-

τα τυραννικὴν, προεισπέμπει, εὐμένεαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνης κομίζων, καὶ
 κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωνταί· πατὲρ τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐν τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίας (12)
 ὄρεᾶν δοκῶσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον
 ἀπασιν εὐδύς· τὸ, Ἐκείνος, ὃ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. ταίγαρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, καὶ ἐπι-
 θάνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς,
 ἀλλὰ

praemitterebare, beneuolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud fane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus; *Istene? qui tum?*
post ista? Itaque ipse, prudenti fane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίας] Pentheus furens apud Eu-
 rip. Baeche 916. καὶ μὴν ὄρεᾶν μοι δύο μὲν
 ἡλίας δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus Virg. Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. Ovid. Art. 3,
 764. vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit Lactant. de Opif. Dei 9,
 I. Gesner.

ἀλλὰ Φεβγεις ἐκὼν πατρίδα, εὖτε χεῖμα κα-
κὴν 13), ὅτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκη ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγ-
χεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν
πάλαι ἐποιῶν εὐνεῖναι, βέροχος ὡς ἀληθῶς ἔστι
σοι. καίτοι τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰ-
δεσθεῖς σύ; πρὶ δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν
ὑσάτων; πυρδάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι
μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσηνον ἐκείνο πυργίσιν,
ὡς τὸν τῷ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶ-
κα πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὲ πολίτας ἔδαμῃ ἐ-
δαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ ἔχῃ τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala
per hiemem, neque graui per aestatem, sed pul-
cherrima et maxima eorum quae in Phoenice sunt
omnium. Nempe redargui, et versari cum scien-
tiis et recordantibus antiquorum illorum, vere
tibi suspendium est. Verum quid ita deliro?
Quem enim tu vereris? Quid vltimorum tur-
pe putares? Audio vero etiam possessiones apud
illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam
adeo, vt Sinopenfis dolium cum illa comparatum
Iouis aula esse videatur. Ciuibus ergo tuis nulla
vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. Έργ.
640. Gesner.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄνειδος κοινὸν ἀπά-
σῃ τῇ πόλει.

Τάχα δ' αὖν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προσ-
λάβοις ὁμοψήφες, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μη-
δὲ ἐπαίτιον βεβιωῦσθαί σοι. Ἡράκλεες, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τῆργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἤκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγόν. ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
σάντες, καὶ σὲ μὲν ἕς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἶ.

Ἀλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοῶσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλὰς ἐκείνας ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolefcentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuit. Interim norunt
et meminere, qui tum adfuerunt, ac te conqui-
nifcentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuifus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι φεύγοντες, ἐφ' αἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπῆλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες· ἀλλ' ἐκ
 ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρου αἰνοῖδεν, ἃ δέ, μὰ
 Δῖ, ἐχρῆν· δευτέρην τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἡττομένηλασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχημαγία σοι ἐκεῖ ἐπιμακροτέρα, καὶ τένομα ἐπὶ
 τέτοις μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀκαλυπτος ἢ κε-
 Φαλή 14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίστειπας σοι ἐξάρνω γη-
 γνομένῳ μηδέν τοιῶτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 θός ἂν κατέσῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τένομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus eintas vestes
 pristinas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Unus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-
 K 5 cera

14. ἀκαλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. *Perron.* ad illud c. 7.
operui caput. Gesner.

σεις ἀποσιωπῆσαί μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας
εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα
ὁπρὸς αὐτὴν ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμήσεντα ὑπὸ σῶ,
τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἠνύκα σε κατέλαβε τῶ μαι-
ρακίᾳ τῶ οἰνοχόῳ τῶ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἶετ' ἐπίστευσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦ-
τον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν. οὐκ, εἶπε μὴ πάντα-
πασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐ-
τίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε,
ὡς Φασι, περινεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γάρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλη-
ται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης,
καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυ-
μάζον

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes,
quem designem. Ille, igitur, quot alias res susti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri
pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem,
quid putas? crediditne tibi, te non esse italem?
ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus o-
mnino fuit. Verum indicauit nempe sententiam
suam, qui statim domo te eiiceret, et purgami-
na quaedam, ut aiunt, post excessum tuum cir-
cumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuo-
rum plena facinarum, et partae inde famae. Ac
fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui
miran-

μαζόντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμε-
να ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθές εἰστον,
πῶς ἐκ αὐτοῦ ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἠδει-
σαν; καὶ τοὶ κληρὸν ἐκταῦτα καὶ τὸ πρὸς τὰς
γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐ περὶ πόδα ἐν τῷ τοικίῳ, εἰπέ μοι ἀπο-
φράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ
Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεως ἡμᾶς
ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῷτο γὰρ τὸ ὑβριστότα-
τον ποιεῖς, καὶ μάστιγα πρὸς ἑς ἡμισυ ἐχρῆν, καὶ
τὰς ὀμολητὰς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνον τὰ κα-
κὰ τὰ σὲ σώματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον
τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἀκρι-
τον, τὸ ἀτακτον, τὸ πάντῃ ἄμικτον, καὶ τὰ
τοιαῦ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem
dico, quod est verissimum, quam non admira-
turi tum essent, si priora tua nossent? Verum
etiam nouum quiddam hic, circa mulieres, ad-
didicisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic
mihi, *Apophrada* vocari. Sed quid, per Iouem,
etiam osculum offerre nobis adhuc audes post
isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissi-
me, et illis maxime, quibus minime oportebat,
tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui ma-
la exhaustire, nomina barbara, vocem asperam,
nihil discretum, nihil ordinatum, a musis alie-
na omnia, et quae his similia sunt. Osculum
autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ ταῖσι μὴ γένοιτο,
ὡ ἀλεξίκακα· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
σαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκὼ τὸ κινδύνειμα, καὶ
ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρός εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
ἀπὸ δὲ τῶ σῶ Φιλήματος, καὶ τῶ ἰῆ ἐκείνου, τίς
ἂν ἡ ἱεραὶς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
ἐπαμύσειεν ἔτι εὐχομένῃς; πόσων περιρραντη-
ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
φράδα μὴ εἰδώς, ἡσυχυνόμην· ἂν μᾶλλον, οὐχ
ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην ἄν· σὲ δὲ ἀδελφεὶς ἡττίασα-

το

autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
rum! Matricem aut viperam osculari potius est.
Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersionibus,
quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
trans? Verum ego si nescissem *Apophrada*, pudore
afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo
nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
cusa-

το ἡμῶν βρωμολόγες 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μάσθλητας, καὶ ῥησιμετερεῖν, καὶ Ἀθηναῖω, τὰ
Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σφεν-
δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σφ
ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. πᾶ
γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ πε-
τάχα τῶν ἱαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατοικω-
συγμῆ-

culavit, cum *verbicrepor* diceres, et *marefutiles*,
et *vocimetiri*, et *Athenurio* h. e. Athenas cupio,
et *floripozentem* esse, et σφενδικίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
lalemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. Βρωμολόγες] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, vt quae verba sola compositio-
nis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; vlti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σφενδονί-
ζειν, *funda emittere*, σφενδικίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σφένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu praeiicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημαι. Gesner.

16. τῶν ἱαλέμων] Ialemum frigidum fuisse
poëtam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.*
ad II. Z, p. 494, 43. *Bas.* atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab
Apo-

φυγμένα, εὐρύτος καὶ ἀραχνίων μεσὰ, ἥπερ ἐκ
τῶν Φιλαενίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις·
σὲ μέντοι, καὶ τῷ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τῷ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἂν,
εἴ σε ἡ γλωττα εἰς δικαστήριον προκαλεσασμένη
(θῶμεν γὰρ ἔτως) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώ-
τατον, ὕβρεως 17) διώκοι, λέγῃσα; Ἐγὼ σε,
ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae

agat,
Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *θρήνη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήμα etiam specia-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα,
καὶ βίῃ δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητίσχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δὲ, παιδας συλλαβίζεν διδά-
σκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβωσκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἀλλοτρίας τέτας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφι-
στὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κεσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικῶτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διακτίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπίστάγματα αἰσχίζα, καὶ ὑπεργίας καταπτύσεις;
ἔχ' ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τὰς τσέκτας ὕθλας
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς
τὴν

agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem et omnium
inopem cum acceperissem, et victus indigum, primo
in theatris ut floreres effeci, quae modo Ninum te,
modo Metiochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabas colligere docentem pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineat conciliaui. Quid igitur tan-
tum habes, quod mihi obiicias, quod ita tecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot nugas et deliramenta exhau-
rire, vel potius coenum orationum illarum vomere?
At

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν εἰς· ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατέμαι, καὶ μαινομαι· καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσάτοις κακοῖς. λαλοῦν μοι ἔργον εἰς μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν, ἄλλοις μέρεσι προσέτακται. ὥς ὠφέλε καί με τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτερά γ' ἐν μοι αἱ γλωττᾶι τῶν τὰ τέκνα κατεδηδοκότων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλωττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πώγωνά συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναται αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαυκὸν ἐναγχος εἶπεν·

*At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pare-
ris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et in-
sanio. Ex pro eo quod lingua nata sum, ut manu
uti me decreuisti: meque tanquam alienam contume-
liosè tractas, et tot malis obruis. Loqui meum
opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati
aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam
me quoque aliquis, ut illam Philomelae exfecet!
Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suis
ipsi pueros deuorauerunt.*

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi sermonem fumens lingua, et aduocatam sibi adsciscat barbaram tuam, quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de perpe-

ἔρηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τέτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνῶριμος ἅπασιν γεγένησται. πόθεν ἂν ἔτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως ἔν κλεινὸν καὶ ὀνομαζόν εἶναι; εἴτα κατακριθῆσθαι 18) αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγορίας, ὅποσας κατὰ ἔθνη προσεῖληφας, ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκέραια, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἡγανάκτεϊς.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ τὴν Ἀθηναῖν, αἰσχύνουμαι διηγέσθαι.
ὥς

perpetrato iam facinore expostulantem, te hac ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis dicendo consecutus esses? Optabile autem est, quacumque demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quan-

18. κατακριθῆσθαι] Non apparet, vnde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor κατακριθῆσθαι vel κατακριθῆσθαι. Gesner.
Luc. Op. T. VII. L

ὥς τε τόγε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφές ἔτι ἔσω. ἐν Παλαι-
 σίνῃ δέ, Φραγμός ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώγωνος
 οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξύ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
 τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δέ συνάγχῃ, πρόδηλον τῷ το-
 μικρῷ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναί σε ναύτῃ τινὶ
 τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπεσὼν ἀπέ-
 φραξέ σοι καὶ σῶμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
 σοι, ἀνιγματῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γεύματος ἐνὸς
 προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
 ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
 εἶναι

quantum ad me, obscurum porro fit: in Palae-
 stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
 quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
 radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere,
 cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
 rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
 sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
 viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
 literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
 cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
 illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
 autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον] Ambigua ora-
 tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
 Nihil mihi videtur magis conueniré, quam
 vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
 cum Timarcho illo, contra quem habitā ex-
 stat *Aeschini*s oratio, qua eadem fere illi,
 quae

ἡ καὶ σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖ-
 νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
 ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὀμήρῳ
 ἐκψώδῃσαι, καὶ σὺ τὴν ἀσχεργίαν ἐπεθύμη-
 εας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτισο μεθύων ἤδη, κισσύ-
 βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηθίων Πολύφημος,
 νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
 εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σέ' Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει,
 ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κει·

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
 es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
 tum, ad Homericæ fabulae imitationem peragere
 impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
 ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
 nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
 conductus, rectum gestans veetem probe acutum,
 te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
 oculum:

L 2

Hinc

quæ hic nostro obiiciuntur, summa prae-
 fertim peruersæ libidinis impuritas. Dicit
 igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
 cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
 fui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
 indicare, hunc illo multum pestilentio-
 rem, non Timarchum vocasse, sed aucto nomine
 Atimarchum, vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
 πρῶτον dicerent. Gesner.

Καί κείναι μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ'
ἔγχος.

Αἰχμή δ' ἐξελύθη παρὰ νεύατον ἀνδρεῶνα.
καὶ γὰρ ἔδεν ἄτοπον ὑπὲρ σὲ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σῶ-
μα, καὶ ὡς ἔνι πλατύτατον κεχηκώς, ἠνεΐχου
τυφλάμενός ὑπ' αὐτῆ τὴν γνάθον. μᾶλλον δέ,
ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅκον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴ-
τά σοι ἐς τὴν ὑπεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιαῖτοίς δὲ καὶ τοσέτοις ὀνόμασι πλατῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί
πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius ut Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac velis, totum gluti-
re Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *prophradis* te pudet? Per Deos dic mi
hi

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείνα λέγῃσιν οἱ πολλοί, λεςβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶει τάχα περ ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μὲνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὲν ἔμειπτας ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶην γὰρ ἐπειδὴ τινα γάμον ἐν Κυζίκῳ μὴ ἄσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον.

Εἵτα ἐν τοιχοῖς ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως.

οὐ

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare? Numquid ista quoque, vt *Aprobrada* ignoras, et putas forte illis te laudari? An ista quidem, vt familiaria tibi, nosti, *Aprobrada* autem solam vt ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem vsque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire auderes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum, qui virum ipse quaerat*.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, et rides, et despis alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα
 πόθεν; τίς ἄτως ἐν λόγοις μεγαλόταλμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους,
 τρίαينαν αὐτεῖν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα Φάναϊ, τριγλώχινι λόγῳ καθ-
 ηρηκέναι αὐτὸν τὰς πρὸχέσας πόλεις; καὶ πάλιν,
 ἐκτρίαينῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχνον
 αἶψας ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλό-
 τα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν εἰδὲ μεμνήσθαι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκεῖνα, ὅπερ οἱ ἀκῶσαντες ἀπεμνημόνευον.
 πλᾶ-

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Vnde? Quis ita audax in verbis, ut contra tres
 moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, tricus-
 pide oratione destruxisse eminentes urbes: et rursus,
 extridentasse illum (tridente illo expugnasse) Grae-
 ciam, et esse in dicendo Cerberum? Nuper quidem
 etiam accensa lucerna quacrebās fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Diues aliquis,*
 puto,

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres uxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, uti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesner.*

πλάσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τῶν πλεσίχ λέγων, Ἄ-
 πύκτεινεν, ἔφης, θάτερον τῶν πενήτων· γε-
 λασάντων δέ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπ-
 ανορθόμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐ μὲν ἄν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπύκτεινεν. ἐὼν τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀννηνμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ
 ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἀδράσεια Φίλη, ἐκ ἄν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωσὰ γὰρ, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, aiebas, θάτερον
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
 μηνοῖν, (*trium duorum mensium*) et ἀννηνμία (pro
 ννηνμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμα
 (volio) et ἐκχύνειν, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
 situm

θήκαε παρ' ἀνδρὲς πολίτε λαβὼν, εἴτα ἐπιώρ-
κησεν, ἢ μὴν μὴ παρρηληφέναι· ἢ εἴ τις ἀνα-
σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λω-
ποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. ἔ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
νος γὰρ ἔδειξ ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπε-
ρίαν· ἐκεῖνο δὲ ἀκέτι Φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
εἰς μόναν τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
ἀνασχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
ἐπανέσαι μοι δώσεις πᾶν αἰσείως ὑπὸ σὲ πε-
πραγμένον, ὁπότε τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην 21) οἴ-
σθαι,

situm a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
mendicet potius, et spoliēt alios vestibus, et te-
lonium *humile* exerceat. Non dico sane talia.
Nulla est invidia paupertatem omni ope depelle-
re. At illud iam ferri non potest, pauperem te
hominem in solas id genus libidines effundere
impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
laudare mihi permittis, illud urbane admodum a
te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo,
bis

21. τῷ Τισίᾳ τὴν τέχνην.] Meminerint, qui
acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
dem commissam, circa Artem, h. e. librum
de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem,
κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
cum itaque *δις κόρακα* vocat Lucianus ini-
micum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lu-
fum

εθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας,
ἐξαργάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτῃ χρυσῶς
τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βι-
βλίῳ, πεντήκοστα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κα-
τασοφισθεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν
ἀφήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρῶτ-
τε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύ-
σαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ
μηκέτι, ἄπαγε. ἃ γὰρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαν
τὴς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας
προπίνειν, καὶ ὧν τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλ-
λα

bis Coracis (*corui*) opus ipse fecisti, triginta au-
reis illum imprudentem senem emungens: et ille
propter Tisiam pro libro quinquaginta et septin-
gentas *drachmas* astu circumventus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reli-
qua tibi remitto lubens. Illud vero solum adii-
cio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine
ebrios in te ipsum furores exercere. At illud,
quod dicere nola, ne amplius. Apage. Neque
enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita
se instituunt, et amicitiae illis poculum propina-
re, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-
L 5 lud

lum verborum esse in τισίας et ἐξέτισε.
Gesner.

καὶ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς εἰς πρὸ πολλῶ ἀπο-
 Φράδα σοι ἐργασασμένους τὸ σῶμα· καὶ περὶ δὴ περ
 ἅπαξ Φιλικῆς παλαιότητος ἡδὲ ἀμην, καὶ κείνα,
 εἰ δοκεῖ, ἄφελος, τὸ μύρω χρίσθαι τὰς πο-
 λίας, καὶ τὸ πίπτειν μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιῦτον, τί σοὶ βέλε-
 ται καθαρὰ, καὶ λεῖτα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ἢ μὴδὲ ὀρεῖσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφὸν, αἰ πολιά, καὶ τὸ κηκέτι μελαίνεσθαι,
 ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῖδε δὲ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶ πύτω, καὶ μάλιστα τῇ
 πώγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρί-
 σης·

Iud fiat quod post sermones *soler*; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os vt *Apo-
 pbras* (*obscenum, detestabile*) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, vt vnguento vngas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus vrget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod pura, et leuia, et lubri-
 ca facis, quae nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit *patere* tuae impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel haecenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ
δὲ μεθ' ἡμέραν, ἀπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θη-
ριῶδες.

Ὅρῳ, ὡς ἄμενον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμα-
ρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀπαφράδος, ἥ
σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι
προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἑμὸν ἔποτ' ἐλπίσει;
ἰδέτω γὰρ οἷσθα, ὡς ὅλην τὴν ἁμαξάν ἐπεσπά-
σω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναδος 22),
ὑπο-

temeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe
noctu et in tenebris fac quae facis: interdiu enim,
apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non mo-
visse Camarinam, nec derisisse Apophradā, quae
tibi, apophrada, detestabilemque totam vitam red-
det? Aut deest forte adhuc ad eam rem aliquid?
Quantum in me est, nunquam deficiet. Non-
dum enim scis, quam totum in te plectrum at-
traxeris, qui deberes, o pollen, a vulpes, metu
trepī-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κίναδος] Irridet stultitiam
hominis, qui astutus sibi videretur, nomini-
bus Atticis ab Aristoph. repetitis, qui Ὅρν.
429. sq. haec ita iungit, πυκνότητον κίνα-
δος, ἀόφισμα, κίημα, τρίμμα, παιπά-
λημ ὅλον. Nempe παιπάλημα pollen est:
eo nomine subtilitatem quandam a tritura
fori et usu rerum ortam indicant: qua re et-
iam nomen Latinum servavi. Κίναδος vul-
pes

ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τῆτο δὴ τὸ
 ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀπο-
 βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
 παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνί-
 γματα, καὶ γρίφας ἀκέσας. ἄγνωστα γὰρ σοι
 τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥς ὥρα ἤδη καὶ
 ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετρα-
 πλῇ σοι ἢ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν
 σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
 λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σομάτων, καὶ ἀφρο-
 σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres di-
 cebant, nigro podice, vel toruum te intueretur?
 Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
 et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
 griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
 rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
 calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
 tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
 omnia. Vt enim praeclarus Euripides docere
 solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κίναδος legendum, non
 κίναϊδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
 bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
 nuī. *Gesner.*

Περὶ τοῦ οἴκου Ι).

Εἴτα Ἀλεξάνδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδ-
 νῳ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσ-
 ἡνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρεας ὥρα
 ψυχρὸν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι ἔκ ἂν τῆς λυτρῆς
 ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ φωτὶ παιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπινότατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρό-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspiciatus magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

- I. περὶ τῆς οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. Gesner.

θηρότατον, καὶ ἂν ἐπιθυμήσεις λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμήσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα καὶ αὐτός μερος τῶ καλῆς αὐτῶ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδός, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ὁ φιλοκάλε τινός, εἰ δὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικίᾳ δὲ πολλῇ, καὶ ἀπειροκαλίᾳ, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἔπαξιζεν, καὶ τῶν καλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper musas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis,

λίλων ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς ἔχ' ὁ αὐ-
 τὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη-
 τὸ κοινὸν τῷτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τὸ ὀφθαλμῷ περιεργεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὁρο-
 φὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστῆσαι, καὶ
 κατ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τῷ μὴ ἂν δυνηθῇ καὶ
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὁρᾷ τὰ καλὰ, ἔκ' αὖ, οἶμαι, ἀγαπή-
 σαιεν, ὅψαι μόνῃ καρπωσάμενοί τὸ τερπνόν, ἔδ'
 ἂν ὑπομῖναι ἄφρονος θεατῆς τῷ καίλλας γενέσθαι.
 πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse Imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere ab ad-
 miratione manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchrispectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud quasi pensare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμοιβή, ἐκ ἑπαυτος τῷ οἴκῳ μόνον (τῷ-
το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ
ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθαι,
καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλά, τὸν ἐλέφαντα καὶ
τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεμαΐζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
καλὸν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν
αὐτῷ, καὶ τὰς βελτίστες συγκαλέσαντα λόγων
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῷ ἐπαίνῳ καὶ τῷ-
το γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρῶγμα ὑπερήδισον, οἴ-
μαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
πεπταμένος, καὶ ἐπαίνῳ καὶ εὐφημίας μεσὸς
ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
vis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
decuerit, vt admiratione domus Menelai percella-
tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
atque aurum illius comparet, vt qui nihil in terra
pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
piendam orationem apertus, laude et fauentium
vocibus, plenus, placide et ipse antrorum instar
relo.

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
do atque laudando, cf. *Aduers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. *Reitz.*

ἤν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακοληθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστατοῖς τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθῆς ἀκροατῆς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπανῶν, καὶ ἀντίδοσιν ἐκ ἁμέσον ποιεῖμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχῃ πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἰσκοπία ἐπαυλῆσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανίστης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀνασρεφῆς· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζῃσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τὰς ᾄδοντας, ἢ βεῶντας, ἐν μέσοις πρὸς τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῆσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἷα πολυτελείᾳ ἢ τῇ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τὰς λόγους

resonans, et subsequens quae dicuntur, et ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiatarum pastoriciarum tantum resonant, redeunte per percussione voce, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusque, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis et ad orandum excitari,

γας ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλέ-
σης τῆς θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν ἐμπέμπει τὰς λόγους. ἢ τῷ μὲν
Ἀχιλλεῖ πιθεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλῶν ἐπι-
τείνει κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
ἐνέδου αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τῷ πολέμῳ ἐπιθυμίαν· λόγῳ δὲ
σπαδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων;
καίτοι Σωκράτης μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφυῆς, καὶ πόα εὐδαλῆς, καὶ πηγὴ διαυγής, μι-
κρὸν

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere
enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum et-
iam animum influit, quod ornatum ad illud
exemplum orationem deinde emittit. Nisi credi-
mus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum
esse impetum contra Phryges, et cum tentandi
causa illa induisset, elatum esse, et quasi alatum
ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non
intendi ad pulchritudines locorum? Verum So-
crati satis ad hoc erat platanus bene nata, et her-
ba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab
Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de
musis etc. omnia pertinent ad Platonis Phae-
drum, in principio cum totius dialogi, tum
ipsius disputationis Socraticae, quae Lybiae
opposita est. Gesner.

κρὸν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος,
 Φαίδρε τὲ τῆ Μυρρίνεσίῃ κατειρωνεύετο, καὶ
 τὸν Λυσίῃ τῆ Κεφαλῇ λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς
 Μῆσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστυεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
 ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τῆ ἐρω-
 τος λόγων. καὶ ἔκ ἡσχύνετο γέρον ἀνθρώπος,
 παρακαλῶν παρθένους, συνεσσομένας τὰ παιδε-
 ρασικά. ἐς δὲ ἔτῳ καλὸν χωρίον, ἔκ ἂν οἴω-
 μεθα καὶ ἀκλήτῃς αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὲν ἔκ κατὰ γε σκίαν μόνῃ; ἔδδ' κατὰ
 πλατάνῃ κάλλος, ἢ ὑπόδοχῇ, ἔδδ' ἂν τὴν ἐπὶ
 τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς
 τὴν χρυσῆν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
 λείᾳ.

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
 dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
 siae Cephalī F. orationem redarguit, et Mulas
 vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
 iuturasque illam de amore disputationem. Nec
 puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
 ras de puerorum amore sermones: in locum au-
 tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
 catas illas venire?

5. Atqui non vimbram modo habet, aut pla-
 tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
 relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν] Haec est
 illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
 neris

λεία μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχνη δέ, ἢ καίλλος, ἢ
 τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ
 συνείργασο, ἔδὲ κατεβέβηκτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἔδαμξ προσῆν· ἔδὲ γάρ
 ἔμελλε τοῖς Ἀρσакίδαις τῶν καλῶν, ἔδὲ πρὸς τὸ
 τερπνὸν ἐπριῶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἔδὲ ἐφρόν-
 τιζον, εἰ ἔπαυέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσονται. ἔ Φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ Φιλό-
 πλατοί εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τέτα

Istius enim in solo pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 mensurata proportio, non una elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsā-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, ut per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu-

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέτα δὲ τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος, ἔκαστ' ἀνὰ βαρβα-
ρικὰς τινὰς ὀφθαλμὰς, ἔδ' ἀνὰ Περσικὴν ἀ-
λαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, ἔδ' ἀνὰ πένη-
τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῶς θεατῶν δεόμενον, καὶ
ὅτ' ἂν μὴ ἐν τῇ ὀψεί ἢ κρίσει, ἀλλὰ τις καὶ λογι-
σμός ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν (κάλ-
λιστον δὲ αὐτῆς καὶ παθεινότατον ἢ ἀρχὴν) καὶ
τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ
τῷ φωτὶ ἐμπέπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἰερά βλέπον-
τα ἐποίκιν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τῷ μήκει πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρεθμον,
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ εὐερέθρον, καὶ πρὸς
ὥραν

6. Huius autem pulchritudo oeci non ad bar-
baricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam su-
perbiam, aut iactationem regiam, neque paupe-
rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat,
cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
rima, et amabilissima pars principium) et tollen-
tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
vtriusque altitudo decora proportionem respondet:
quod fenestrae sunt liberae, et ad unamquamque

ᾧραν ἐκείνην εὐστοχόν, πῶς ἔχῃ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίωνων ἄξια;

"Ἐτι δὲ θαυμάσκειν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐκίφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρετῇ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δευρῇ λεπτός τις ὄρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὧτοιον ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφετον τῆς κόμης συνδέσσεια, τὸσῶτον τῇ εὐμορφίᾳ προσιδεῖσαι, ὅσον τῇ ἐσθῇτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δέ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν,

καὶ

partem anni recte dispositae: quæ non iucunda hæc omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod reprehendi possit, illa auri decora et commensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quædam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quæ tantum addat formæ, quantum vestî purpure. At meretrices, præsertim si qua est deformior,

mior,

καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῇν πεποίηνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τῷ ἔξωθεν τερπνῶ παραμυθόμεναι. ἡγᾶνται γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπασαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν ἔτιώς, ἡ δὲ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρεκῆντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύεσα.

Καί

mior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius visum iri, aurum si vna refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabiliorem, si vna cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τῷδε τῷ οἴκῳ ὀροφὴ, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἄρανός ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνδρῶν τῷ πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἔ καλὸς αὖ ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις εἰς ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, εἰ μόνον τῷ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδῆαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν σικόν ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὸν ἐφάψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπασφράπτει, καὶ διπλασίαν τῷ ἐρυθρήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permistumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὴ ὑψηλά καὶ κορυφαῖα τῆ οἰκῆ τοιαύ-
 δε, Ὅμηρος τινὸς δεόμενα ἐπαινέει, ἵνα αὐτὸν
 ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰ-
 γλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
 λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάσκει,
 καὶ τὰ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει καὶ
 λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν·
 πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραι-
 νεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλ-
 λος, τουτὶ δὲ τὸ ἕαρ αἰεδίων, καὶ ὁ λειμὼν ἀμά-
 ραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς
 ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὰ ἡδὺ
 τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte-fastigiatam, vt Helenae thalamum,
 aut splendidam, vt Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritudinem, et euidentiam
 vniuscuiusque, accurationemque, et veritatem,
 adspectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 vilis, et spectaculi illam suauitatem demetat.

Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνθρώπων βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἀν. προθυμηθεῖ καὶ παρὰ τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχρὸν ἐν ἀπολειφθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδίων ἀν. οἶμαι, δράμοι κατὰ πρανὲς πεδίῃ, καὶ μαλακῆ, προσηνωῶς δέχομεναι τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπῆντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γὰρ τότε χρεῖται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδούς ἐαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τῆ πεδίῃ τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῶς, ἥρος ἀρχομένῃ, πρὸς λειμῶνα τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθη πρέεισιν, οὗ ποθει-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat, etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat turpissimum esse non paria facere his quae videmus. Est enim res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in hominibus modo, sed equus etiam lubentius, puto, decurrat per primum campum ac mollem, placide accipientem gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellentem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum, totumque se celeritati impendit, eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac pavo sub veris initia in campum veniens, cum flores etiam prodeunt non desiderabilio-

ποθεινότερα μένον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὰν ἐπάρας, καὶ πάντο-
 θεν αὐτῷ περισησας, ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ
 αὐτῆ, καὶ τὸ ἑαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν
 προκαλῶντος τῆ λειμῶνος ἐς τὴν ἄμιλλαν. ἐπι-
 ρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖ τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ
 τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαλλόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πά-
 σχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἧς ἐπ'
 ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἑκάστου
 περι-

biliores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 passis pennis ac foli ostensis, elata cauda et in or-
 bem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prato velut ad certa-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagit, et pulchritudinis suae quandam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnumquemque velut iris
 quae-

περιθυσίας. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τῆτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὠφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυανχυγές, εἰ σκιασθείη, χλοαυχές ἐςιν, ἔτω μεταμοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ φανῆσαι, ἴσῃ, καὶ μὴ εἶπω· ὥς, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλευς τις εἴη, πάντως ἂν ἐθαλήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὖραν κοῦφως ἐπεκρίάζεσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηῶς τε καὶ λείως ἐπ' ἀκρῶν ἡρέμα διολισθαίνεσαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit et nauigandi imperitus, tamen et ipse conscendere nauim velit, et circumnauigare, et multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, nauim autem blando leuique motu per summos labi fluctus.

13. Ita-

Καὶ τοίνυν καὶ τῶδε τὸ οἶκον τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμησάμενος ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγείρει, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκίμησάμενος παρασκευάσας. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἑγγυος ἢ Σειρήνος τῶ κάλλει ἐλκόμενος, ἐλπίδα δὲ μικράν ἔχων, εἰ καὶ τῶς ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλὰς αὐτὰς φανεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημέναις.

Ἄλλος δὲ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ μεταξύ με λέγοντος ὑπέερε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν, καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φέσκειμι ἐπιτηδεύοντε.

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, et dicentem excitet, et plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parua fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellauit et abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edent-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκῃ κάλ-
λος, χρυσῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ
γὰρ πρὸς τὸναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον ὅς, εἰ
δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθάπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπη λυσι-
τελέσετον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκῃ,
καὶ ἀμερφίαν. ἐμὲ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
ὥς ἐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι,
καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι.

Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
οἶκον ἐπῆνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν.
ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν δέω ψήγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
ὥς

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudi-
nem oeci pictura et auro ornata. Contrarium
enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
non opus est, me bis de eadem re verba facere.
Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum,
suaque illum oratione ornauit. Ego vero tantum
abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut et-
iam

ὥς καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνῃ παραλελειμμένα προσθή-
σειν μοι δοκῶ. ὅσω γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων Φαί-
νηται, τόσω δὲ ὑπεναντίως τῇ τ᾽ λέγοντος
χρεία δευχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
ναικῶν, καὶ κόσμη, καὶ χρυσῶ ἐκείνους ἐμνημό-
νευσε, καί μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῇ παρα-
δείγματι. Φημί γάρ ἔγω καὶ γυναῖξι καλαῖς ἔχ-
ῶσιν συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
καὶ ἐναντιῶσθαι τὸν κόσμον τὸν παλύν, ὅπό-
ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τ᾽ χρυσῶ,
καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
τί τ᾽ ἐπανεῖν ἢ χροῶν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν,
ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς
τὴν σαρδῶ, ἢ πρὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ
τὸ

iam praetermissa ab illo additurnus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis usui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bis pretiosis percussus; pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum,
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut morile, aut armillam
respi-

τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥς ἂν ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πᾶρ-εργον αὐτῆς ποιημένων τὴν θέαν.

Ὅπως ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυρᾶται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύσει τᾶτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν ἔτῳς εὐφάνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντι-
λέγει,

respicit; adeo ut illa babeat, quod indigne ferat, se propter mundum praeteruideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnam in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamatione
et

λέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἥττον.

Καὶ μὴν καὶ αὐτοῖο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὥς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμέμενον ὥς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχισον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἑτὸς γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα

et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. *Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excitari a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque timidiorem; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprebendatur. Velut si quis armis indutus pulcherri-*

τα Φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὀπλωτῶν. τῷτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον φαίνεται τῶν λόγων τὸ
 κἄλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῷ λέγοντος αὐ-
 τῷ δianoian ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ
 τῆς φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὀψεως
 ἐπικρητῆσης, καὶ πρὸς αὐτὴν καλῆσης, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσης. ὥς τίς μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἑλαττον εἶναι αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβῆσης περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;

Ἐῷ

*nis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?*

18. Omis:

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίσανται. καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἐστίν, ὥς ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεάς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν οὐδὲν, ἀδρώ τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰόντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes et ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores sunt pro auditoribus. Neque quisquam ea vel Demodocus est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit: verum unusquisque transinisso solum limine, conferta illa pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat.

"Οτι γὰρ ἐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχύς ὄφει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἂν· ἐκείνη μὲν γὰρ ἐκήλυν τὰς παραπλέοντας, μελωδῆσαι, καὶ κολακεύσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ πᾶς τις αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τᾷ μέλεις παρήκεσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαϊστατόν τε ἔν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλῆν, εὐθύς ἐξίση τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφώνας ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγοντο ἀπὸ τᾷ θαύματος. ὥς τε καὶ ὃν ὑπὲρ τᾷ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἐμπροσθεν,

19. *Neque enim satis valere vim verborum, quies cum visu pugnandum est; Sirenium etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternauigantes mulcebant, canendo et adulando carminibus, detinebantque appulsos, et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternauigauit, et inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, et ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae de pauone paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta*

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῶ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, καὶ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἴ γέ τις παρασησάμενος τὴν ἀηδοναὴν ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελύοι, μεταξύ δὲ ἀδόντων παραδείξειε τὸν καὶ σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι· ἐπ' ἐκείνῳ μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. ἔτις ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἔγωγε, εἰ βέλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῶ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ περὶ καλῶς ποιῶν ὑπῆλκεσε, μαρτυρεῖτω

dicta arbitror. Et enim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco hic voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est,

τω παρελθὼν, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰασι
 πρὸς ὑμῶν λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θεά τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τεχέων
 ἱέρι, ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὥτα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκῆτε
 τᾷ μάρτυρος, ἃ Φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει
 ἀποδέδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἔσι, καὶ εἴχεται ἅμα τῷ προσελθεῖν
 ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρψις, αἰ
 παρε-

*in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
 tiemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praeferendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliores. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Julian. Epp. ad Eugen.*
p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως κα
 καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δυνάμει πάντα καὶ φοιτᾷν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἡ ἂν ἐθέλωσιν, ἀτ-
 τοντες. *Reiz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμένεσα, πάντως τὸν θεα-
τὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν' ἡ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνισῆς,
οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον
δὲ τὸ μέγιστον ἐδέσσω Φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ
δικασαί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν
ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμά-
ζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκείνην
ἀποσρεφόμενοι. καὶ μηδὲν ἀσχυρῶντε· συγ-
γνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλ-
λως τε,* καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς
ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς
ἱστορίας μετὰ τῶ ἀρχαίῳ τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγω-
γὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δεό-
μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς
ἀπο-

*dentur, adstans semper ac manens, subit omnino
spectatorem.*

21. *Qui igitur non validus dicenti aduersarius
sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? Quia quod
maximum est nondum dico. Vos enim ipsi, iudices,
dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros ad-
mirabamini, picturas examinabatis conuersi ad sin-
gulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum
enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in
argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exqui-
sita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras
habent vere, et eruditis spectatoribus indigent. Et
ne omnino relictis nobis eo respiciatis, age, quan-*

ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἷμαι,
αἰκχόντες, ἃ καὶ ὀρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπανέσκατε, καὶ τᾷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσασθε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τᾷ τολμήματος ὀρᾷτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἀναμείμικται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος Φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τᾷτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως·

*tum eius fieri potest, o verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praeponeitis, ut
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videre,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.*

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aetbiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum
interficit, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
σατο, αἰδῶ παρθένης, καὶ Φόβον· ἐπισκοπεῖ
γὰρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου
τόλμαν ἐρωτικὴν, καὶ θηρίε ὄψιν ἀπρόσμαχον·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαῖᾳ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τῆ κή-
της εἶδε τὴν Μεδουσαν, ἤδη λίθος ἐστί· τὸ δ'
ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γραμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἔ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φω-
κεύς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo:
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irrui spinis
borrens, ac terribilis riclu: Perseus autem laeua
Gorgonem obiiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui si-
milem et ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo so-
dales

κεῖς, καὶ Ὀρέσσης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λα-
θόντε τὰ βασίλεια 6), καὶ παρελθόντε, φο-
νεύσιν ἄμφω τὸν Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνή-
στρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος
πρέσβεται, καὶ θεραπείᾳ πᾶσα, ἐκπεπληγμέ-
νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες,
ἔπη φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δὲ τι ὁ
γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχει-
ρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὥς ἤδη πεπραγμένον
παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς νεανίσκας
ἐργασάμενος τῷ τῷ μοιχῷ Φόνῳ.

Μετὰ

*dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam pu-
tabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam
intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaem-
nestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda
iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati
facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, cir-
cumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor,
cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo,
et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed
immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.*

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ
παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Calus
similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε prae-
poneretur, inde reliqua confusio. Gesner.

Μετὰ δὲ τῷτο θεός ἐστιν εὖμορφος, καὶ με-
γάλιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος
ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ'
αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς με-
διᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τέτοις ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τῆς
κῆτες ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μεδουσα τεμνομένη
τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπχσα τὸν Περ-
σεύ· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαί, τὰ δὲ ἐρ-
γον ἔχ' ἐώρακέ πω 7), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
τῆς

24. *Post haec vero formosus Deus est, et ada-
lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
ni: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem
habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
utroque, et pucro ludente, et tentante capturam cane.*

25. *Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
ante cetum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
git fucinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
terquam*

7. οὐχ ἐώρακέ πω] Qui non ignorat historiam
facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
Mercurio et Minerva, Persei in hoc facto
adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἔτοι οἱ
θεοὶ

τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσμιον
τῆς ἀληθῆς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος 8), Ἀθηναῖς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λίθα
λευκῇ,

*terquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directo visu illam adspe-
xisse.*

26. In medio pariete, superne, e regione ianuæ
aedicula Minervæ facta est. Dea e candido mar-
more:

θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπ-
ετραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατό-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μέδυσσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendæ clypei, quod laeua gerebat
Aere percussio formam adspexisse Medusæ.
Itaque omisam apparet particulam excepti-
væ, quæ hoc forte modo expleri poterit,
ἄχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. Gesner.*

8. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura Gronouii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
ναῖς est aedicula Minervæ, in medio pariete,
ex aduerso ianuæ posita. Ναὸν vel ναὸν
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λεονῆ, τὸ σχῆμα δὲ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσης θεῶν πολεμικῆς.

Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὐτῇ γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτῃ ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὁρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδόν, ἐποσχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὁδυσ-

more: *habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.*

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Vlyf-

signo Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor.* c. 13. ὑβὶ ἀμφιδυρός, quemadmodum hic ἀντίδυρος, Veneris νεώς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione vtitur. *Gesner.*

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τῷτο, δῆθεν μεμνηνός, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων 9)· πᾶρσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπὴν τὸ τῶν ὑπεξευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τῷ Ναυπλίῃ, συνεὶς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τῷτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν.

Ἦ 52.

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adfunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumentorum, eorum quae agerentur ignorantia. At deprehenditur tamen in puerō. Palamedes enim Nauplii F. intelligens quid ageretur, vaptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam gladio, et aduersus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Vlysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem soluit.*

31. *Vlti-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi vehementer fallor, ἅτε μὴ θέλων. Gesner.

Ἐς τὴν δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἶδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασαί, οὐχ ὁρᾶτε ὅπως ἀπῆγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεᾶν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξήλθον αὐτὰ, ἕχ' ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ

31. *Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et durum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent videntes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Hæc omnia, iudices, nomne, ut abducant auditorem, videris, et ad spectaculum auertant, solumque eum qui dicit relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium tantum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituantis: sed ut potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσθηθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύ-
οντες, ἀκέητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τῷ
πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὗ-
τω δυνηθεῖη οὐ δικασαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς
τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τὸν οἶκον Φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
γοντα, ὅσις ἂν ᾗ, βελοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*adiuuetis ipsi certamen, et conniuentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audiat, perpenſa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel ſic potue-
rit, etiam ſi non iudicibus vobis ſed ſociis utatur,
non uſquequaque indignus magnifico iſto oeco putari.
Quod vero pro aduerſario iſtu pezo, nolite mirari;
Ob amorem enim huius oeci, quiſquis eſt, qui in eo
dicit, velim probari.*

Μακρόβιος

Οναρ τί τῆτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κε-
 λευσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μα-
 κροβίας, πάλαμ μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσθρήσας
 τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παῖδι
 τῆνομα· συμβαλεῖν δὲ ἐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς
 κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίας, τό-
 τε μὲν ἠϋξάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς
 βιωῖναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σὰς τῆ-
 το συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ
 τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων
 αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ
 καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημáινειν ὁ θεός.

Σκε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissi-
 me, munus ad te defero Longaeuos: *somnio*,
inquam, quod olim vidi, cum nomen poneret
 filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod
 conicere non possem, quosnam Longaeuos tibi
 offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nan-
 cupaui, vt quam longissime et tu viuas et tui
 filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum
 generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis
 omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam
 praesignificare videbatur Deus.

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τί προσΦέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἔν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἰσορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ Ὀφέλος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆ συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον δύνασθαι βιώναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viri doctrinae studiis operato haec imperent, iuberē, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente et corpore integro, memorantur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *perita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν υἱείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστωρα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ἐν
συνίησιν ἡμῶν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκισον βιώναι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
δύσταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλέμενοι ἱερο-
γραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γῆται

main senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optimè: Tiresiam vero
vatem ad sex vsque saecula produxisse *vitam* ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore vsum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, vt Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-
pretes

γηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βρα-
 χμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζον-
 τες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τῷ το μαντι-
 κόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίοις,
 καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ
 πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐξωμένοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ
 αὐτοὶ ἀκριβοῦσθαι.

Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
 Σήρας μὲν ἰσοῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην.
 οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μα-
 προῦ γήρεως προσιδέοντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ.
 ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τῷ το σύμπαν.
 καὶ

pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur
 Brachmanes, viri in solidum vacantes philoso-
 phiae; et qui dicuntur magi, genus hominum
 fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Par-
 thos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, at-
 que Sacas, et Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae
 exercitium exquisitiore viuendi ratione ipsi quo-
 que vtantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime vi-
 vunt, vt Seres referunt ad trecentos vsque annos
 vitam proferre, cuius longae senectutis causam
 alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam ra-
 tionis victus; aquam enim bibere vniuersam gen-
 tem

καὶ Ἀθῶνας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
 ἐτῶν βίην ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ
 ἑκατὸν ἔτη βίην λόγος. τέτρες μὲν καὶ κριθίνω
 ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξύθυρίας τῆτο Φάρμα-
 κον· οἷς γε Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ
 ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
 ἐρρωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τῶν μακροβίων γε-
 νῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖ-
 στον διαγίγνεσθαι χρόνον. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν,
 καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ
 δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα
 ῥαδίως παράσχοιμι, ἰσορήσας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
 σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακροβίοι
 γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς κατήκησι,
 καὶ

tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
 annos viuere literis proditum est; et Chaldaeos
 supra centum annos fertur viuere, hos etiam pa-
 ne hordeaceo uti, acuti visus remedio: quibus
 nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sen-
 sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaeuis et generibus hominum
 et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
 iunt, partim propter terram et aërem, partim
 propter rationem victus, partim propter vtrum-
 que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
 iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
 longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ δικίτῃ τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγιάνειν χρο-
μενοί.

Διαίρεσιν δὲ τῷ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
πρῶτον γέ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
ἀνδραῖς ἰσορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγάλη
θειοτάτη αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταί-
την ἀγαγῶσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκωμένην τὴν ἑαυτῶν· ἄτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ
σύ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γασαίῳ σεκυτῶ τῇ διαίτῃ μέγιστον τὸ ἅμα καὶ
ὑγιεινέτατον βίον.

Πομπή-

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
ne vfos.

7. Distribuum vero orationem primo pro vitæ
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
ratoris nostri Fortuna in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longæ-
vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
sanam longamque speraueris facilius; simulque
æmulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam eadem servata victus ratione
paraueris.

8. Pom-

Πομπήλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκόνα ἰσορεῖται. Σέρβιος δὲ Τάλλιος Ῥωμαίων καὶ ἑτὸς βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα ἔτη λήγεται σερρότατα βιωσας.

Οὗτοι μὲν ἔνῃ Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλέας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστω. ἐπὶ τάλῃ δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μικρὴν γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et unius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam, qui in reliqua Italia.

ἐπὶ πλείονα βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔστι-
 χος ἡ ἰσορρομία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν
 ἑρταῦθα ἀέρα, ὥς καὶ ἡμᾶς χρησotέρας ἔχειν
 τὰς ἐλπίδας, ταλαίας ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἔσθθαι
 πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λαμπρόν, τὸν πάσης
 γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι,
 τῇ αὐτῇ εὐκλεμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἐν Ταρτησίῳ βασιλεὺς
 πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βίβθαι λέγεται, ὡς
 Ἡρόδοτος ὁ λυγοποιός, καὶ ὁ μενδοποιός Ἀνα-
 κρέων· ἀλλὰ τὸ μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγα-
 θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἐταῖν ἐνενηκον-
 ταπέντε τελευταῖ, καθάπερ Διμοχάρης καὶ Τι-
 μαίος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ra-
 tio refutandi eos, qui istum aërem criminantur,
 historia. Quo meliorem nos quoque spem habe-
 mus, rata futura vota nostra, ut in longissimam-
 que et pinguein senectutem perveniat terrae io-
 tius atque inarıs dominus, qui iam senex suum
 terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quin-
 quaginta et centum annos vixisse dicitur, ut vo-
 lunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon.
 Verum ista quibusdam videtur fabula. Agatho-
 cles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum
 quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demo-
 chares

μαιος ἰσθρῶσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τυραν-
νος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύ-
τα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλατιακός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν.
Ἀντίκας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰσθρὸν ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ
τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλ-
λυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἧς λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, κα-
θὰ φησι Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βα-
σιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

charos ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Anteas Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit.

II. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-

Σελεύκῳ καὶ Λυσίμαχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἰσορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπέλωτο μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκοσθὸν τελεῶν, ὡς ὁ αὐτός Φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίῳ, υἱὸν δὲ Ἀντιγόνῃ τῇ μονοφθάλμῃ, ἔτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἰσορεῖ, καὶ ἄλλαι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῖς μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἔτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset vnus et octoginta, vt narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogelimum, vt idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperauit Macedonibus, vixit autem octoginta, vt Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγης, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτῳ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη·
ζῶν δὲ παρεδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῦ τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικλητῇ, ὅσις δεδέξατο τὴν πατρῴαν βασι-
λείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος I), πρῶτος μὲν
ἐκτῆσαί τε τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχευε, εὐνῆχος ὢν. κατέσχευε δὲ τὸν βίον
ὀγδοήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμητῶν καὶ ἑτα-
ρασι βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἑτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis feli-
cissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogessimum vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus,
prius Pergami imperium peperit pariter ac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Μι-

I. Praue antea legebatur Ἀδελφῶν. Φιλὰ-
τερος δέ. du Soul.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντις βασιλεὺς, ὁ προσ-
γορευθεὶς Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
Φεύγων, ἐπὶ Πόντις ἐτελεύτησε, βιώσας ἑτη
τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἰσο-
ρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἰσορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς
Περδικκίαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνέσκολοπίσθη.

Kyros δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς
δηλᾷσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι(2), οἷς καὶ
Ὀνη-

13. Mithridates Pontî rex, cognomine Condi-
tor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mor-
tuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos,
vt refert Hieronymus, et scriptores alii. Aria-
rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
annos, vt narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
tius superstes esse: sed captus in praelio contra
Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, vt in-
dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
etiam

2. ὄροι] Lapidés aut columnas intellige, λί-
θους, στήλας, exponente Polluce III. f. 85.
Nam his, aequé vt tabulis aeneis, inuenta
artium, resque notatu dignas inscribebant
veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
mani. Maius.

Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, εκατοντῆτης γενόμενος ἐζητεῖ μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τὰς πλείους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσῃ τῷ υἱῷ, καὶ φάσκοντος Καμβύσῃ κατὰ πρῶτον μὲν τὸ εὖ εἶναι τὰ ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν εὐμότητα τῷ υἱῷ διαβληθεῖς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομῶντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀδυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληθεῖς, ἐφ' ὃν Κῆρος ὁ ἀδελφὸς ἐσρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσῃς ἐτελεύτησε νοσῶν, ἧς καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἰσορρεῖ, τεσσαρὼν καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum vnumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dipo prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes Persarum rex alius, quem

σίλευς, ὃν Φησὶν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
 Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα βίης, ἐπιβελῇ τὰ δελ-
 φῶ Γωσίδρε ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λέ-
 κκλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν
 ἐτελεύτα νόσω.

Ἰσπα-

patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogessimum, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθεὶς] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditum ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperii
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Seythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 ceum regulum apud Parthos; utrumque
 hospitum opera in regnum patrum dedu-
 ctum. Gesner.

Ἰσπασινης δὲ ὁ Χάρακας, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθραὴν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραμος δὲ ὁ μετὰ Ἰσπασίην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιᾶς, ἐτελεύτη νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἐβασίλευσε. καὶ Μνασιήρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐννηήκοντα ἔζησεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρεσίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ θεῷ Σεβαση ἀντὶ ἐθνάρχῃ, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρῃ, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων καὶ πεζομάχων ἀδενὸς ἡττων ἐφάνη· ὥς δὲ ἐώ-
ρα

16. Hyaspines, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Terseus, tertius ab Hyaspine rex duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraceo septimus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a Divo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque milite deterior visus est. Cum vero videret suos ciues

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβονίῳ προσειθεμένους, ἀποσχάμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βίβης ἔτη τρεῖς καὶ συνεήκοντα. Γόαισος δὲ, ὡς Φησὶ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, παντεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἔτων, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν ἐν τοσούτοις ἰσθρῆμασι μακροβίβης οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) αἱ

cives ad Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos produxerat. Gosefus, auctore Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera regione rex, quindecim supra centum annos cum haberet, e morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tradiderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, et ementitis Augusti promissis homines sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμελείαν πῶς καὶ ἔτοι-
ποιέμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
ναγράψωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημένους, καὶ
πρώτες γὰρ Φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
δηρίτης, ἐτῶν γεγονώς τεσσαράων καὶ ἑκατὸν,
ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
ὁ μεσσιός, ὡς Φησὶν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρᾳ Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θα-
λῆς, καὶ Πιττακός, οἳ τινες τῶν κληθέντων
ἐπτα

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
venere; scribamus etiam de his quotquot in lite-
rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
hatus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
tam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut
ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-
pien-

itaque legendum πάντως, quo aduerbio
ostendat auctor, non philosophos modo ar-
ctiore appellatione ita dictos, verum omnino;
vel in uniuersum homines literatos, se com-
memoraturum. Si tamen mutare quis quid
dubitet; potest πάντας sumete παντοίως,
ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur
Matth. IV, 23. Gesner.

ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκάτὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγεσθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητής, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῷ χεῖλες, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίεν αἱ Φίλοι, ἀποσχόμενος αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαίου
δὲ τῷ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἑνὶ καὶ
ἐνενήκοντα. - Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἑνὶ καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, Φιλόσοφός τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ
Περὶπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἑνὶ καὶ ὀγδοήκοντα.
Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὅς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum.
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogin-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleuciensis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῆ Θεῶ, ὑφ' ἧ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκκρίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιᾶς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτέσσαρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμάτας ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas, duo et octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et nonaginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, vt auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in bellis versatus, multos labores perpeffus et vulnera, annos vixit quatuor
supra

ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν πε-
 ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε
 τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
 τιον ὄντα ἐν ταῖς συνασίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
 σθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν
 ἑλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
 κοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης,
 ἑξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβελος δὲ ὁ Κασανδρεὺς,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
 τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ἀγδοηκοσὸν ἔτος γε-
 γονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆςπραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
 τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἱ-
 ππεως κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσας, ἀπέθα-
 νεν

supra centum, ut ait Agatharchides nona histo-
 riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
 minum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quid-
 quam desiderauerit. Hellanicus Lesbios octoginta
 et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octo-
 ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
 et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
 naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
 quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
 ut ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
 cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
 cecidit, unde morbum nactus diem obiit anno-

νεν ἑτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆ μακροῦ γήρωος, καὶ ὑγιεινῶς ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριεσχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναῖος ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένος,

πο-

rum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa longae senectutis, et omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conuiuiliis passus sit auferri. Isocrates sex et nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero vndecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam

ποτνιούμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων·

Σιδωνιὸν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών.

καὶ ἐπειπὼν ὡς δευσεῖ ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιντε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεῶν Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεὶ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἐξήσε τὰ αὐτὰ τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἐνενήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ἔτη. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τῷ υἱέος ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικα-

roneam victos, lamentabili voce Euripides versiculum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis vrbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, seruituram esse Graeciam, e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Athenodoro Tarfensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta.

34. Sophocles Tragicus poeta, glutito vuae acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iudiciis

δικασαῖς Οἰδίπῳ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύ-
μενος διὰ τῆς δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει
ὡς τὰς δικασαῖς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῆς οὐκ αὐτῆς μανίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνεήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῆς βίης διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νι-
κήσας, μετ' ἧς πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ
ἑ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
νήκοντα ἔτη βίης, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρε-
μῶν, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα
αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
αἰθρόῳ γέλῳτι ἑπὶ τῶν προσδῶναι τῷ ὄνῳ ἀκρά-
τε

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versus finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus;
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi ficus deporantem, in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to *isidem* confertoque risu imperat, ut asino et-
iam

τε ῥοφεῖν, ἀποπνευγείς ὑπὸ τῷ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιώσασθαι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῦ Κυρηναῖος, ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτας ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκᾶργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσορεῖται.

Τοσά-

iam merum forbendum addat: atque ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epicharmus Comicus septem et nonaginta annos dicitur vixisse.

26. Anacreon canticorum poëta vixit annos quinque et octoginta, et Stesichorus melicus totidem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F. Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed etiam poëtam aliquis nominauerit, et Philosophum, et Geometram; duo et octoginta hic vixit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quinque et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάτῃς ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπα-
 δευμένους, ἀθροίσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμην καὶ Ῥω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν σῖκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τέτῃς σοι, θεῶν βε-
 λομένων, ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σομεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctis-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

ΟΤΙ μὲν ἔδεν γλύκιον ἥς πατρίδος. Φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἄρ' ἔν ἡδιον μὲν ἔδεν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν
 ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
 πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patria
 est,

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν
 ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας
 κατασπευῶν, θαυμάζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ
 ἐξέργουσι πάντες· καὶ τοσῶτον ἔδειξ ἐξηπατήθη
 τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν
 θέαν ἡδονῆς, ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ'
 ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πα-
 τρίδος.

Ὅς μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὦν εὐδαίμο-
 νος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν
 ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆλός
 ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρως ἔλαχε τῆς
 πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς
 πατρίδος ἔνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν

πειρω-

est, quæ genuerit ea, nutriuerit, instituerit.
 Itaque magnitudines urbium et claritates, et sum-
 tus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero
 amant vniuersi. Atque in tantum se errorem
 abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde
 spectaculorum voluptatibus deliniuntur, vt pro-
 pter excellentiam spectaculorum apud alios, suae
 patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatae se ciuitatis ciuem esse
 gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae,
 ignorare mihi videtur, manifestumque est, ae-
 gre fuisse laturum, si mediocre magis patriam
 sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare
 patriae dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

πειρωμένῳ, προσήκει μέγας ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπερ ὁ αἰρεαῖς ἐς πόλεων, εἰδὲς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι περὶ πλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ἀποικίαν.

Τὸ δ' αὐτὸ τῷ καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττει, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαστρός, ἄλλον ἂν προτιμήσῃ τῷ πατρί, ἔτε πατὴρ καταμελήσας τῷ πατρί, ἕτερον ἂν εἰδὲς νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νικώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν, ὥς καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσι φίλοι φαίνονται κακοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅς τις

si quis velit, conueniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit; sed optauerit ille quidem esse suam patriam beatis illis proximam; caeterum ipsam qualiscumque demum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque iuuenis alium quemcumque patri praetulerit; neque suo neglecto filio pater iuuenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex se natis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videan-

ὅσις δὲ μὴ τοιῶτός ἐστι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν,
 ἔδοκε μοι πατὴρ ὁφθαλμὸς ἔχειν.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὅ, τι τῷ πατρὶ
 οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ Φύσις
 κελεύει, προσηκόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῷ πατρὶ πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τέτων
 οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 τρώων πρὸς ἀναβιβασόμενον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πάσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
 ἐφ'

deantur. Si quis verò talis non est filii sui iudex,
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis verò iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
 conuenienter ille patriam praetulerit: quando
 ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrios usque deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, vt credere fas est,
 qui suae ditionis et terram et mare esse arbitren-
 tur:

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ καὶ κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπῃς. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τῆτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἔν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῃς θῆαι· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam vrbibus praeferat aliis omnibus. Itaque et vrbes augustiores, quae Deorum patriae sunt, et diviniores insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret; et Deos agnouit. Talem, vero si quis patriam

της ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἐν ἐχέτω καὶ τέτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔγὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθῶν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἓνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ ἐς δίκαιον, ἐπεκδᾶν εὖ πάθῃ πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον

patriam sortitus est, vt alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius vrbis scivisset, nisi patriae beneficio, vrbem eiusmodi esse, didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, vt ea se vtiliores praestent *suis quique patriis*. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

το

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκοντι
ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσι
νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει
πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χα-
ρισηρῆα τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων
αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθῇ δὲ ἔδεις ἔτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος,
ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ
τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς
ἀνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἢ πατρίς·
οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράτ-
τωσι, τῆτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι,
τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. οὐ γὰρ
τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν
τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Ete-
nim malae tractationis parentum leges sunt in
ciuitatibus: communem autem parentem putare
patriam conuenit, et praeimia pro alimentis, ipsa-
que adeo legum cognitione, rependere.

8. Vilius autem est nemo adeo immemor pa-
triae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam
abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregri-
natione obueniunt, perpetuo in animum reuo-
cent, maximum bonorum esse patriam, tum qui-
bus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis
rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant
deesse, quod patriam non inhabitant, sed pere-
grinantur. ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενομένης, ἢ διὰ χρημάτων κτήσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπεγομένους, ὡς ἔκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένης τὰ αἰτῶν καλὰ. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιώμενος. ποθεινὴ μὲν ἔν καὶ νέοις πατέρις.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλῆστον τᾷ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσάτῳ καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξα-

το

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsam sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut unde coepit

το βιζν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
 θηται τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοι-
 νωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάσω δοκεῖ ξενίας
 ἀλίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κει-
 μένῳ γῇ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
 μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
 θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡ-
 λυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιεῖνται τὰς
 μετανασάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μὴ
 τε εἰδότες, μὴτε ζέροντες ἡγόμενοι δ' ἀπαν-
 ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσῃν, μέτρον εὐ-
 δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
 δὲ καὶ μήτης ἢ πατρὺς, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
 ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτραφίσαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
 σι,

viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
 mendet, et maiorum suorum monumentis infe-
 ratur. Durum enim unicuique videtur, peregrini-
 tatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam
 germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis
 intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
 tiones facile suscipiunt, qui neque intelligant
 nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum
 rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati,
 mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
 locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
 amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
 vam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶ ἴδωσιν ἑτέρας σεμνυνόμενας, πεδίοις ἀνει-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διει-
 λημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνοντα· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερορῶντες, καὶ κροτρόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἤ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ
 διδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratibusque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτρέ.] Legendum τὴν κροτρόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος· illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac lactos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssae suo
 vocatur Od. I, 27. τρηχεὶ' ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδομένην ἀθανασίαν ἔ- προσήσεται, προτιμῶν
τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς πατρί-
δος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τῇ
παρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δεκεῖ παρὰ πᾶσιν
ἡ πατρίς· ὥς καὶ τὰς πανταχῇ νομοθέτας ἰδοί-
 τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλε-
πωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν.
καὶ ἔχ' οἱ νομοθέται μὲν ἄτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
στευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς
μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς
παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ
πόλεμος. καὶ ἐδεῖς ὅσις ἂν ἀκέσας τάττῃ, κα-
κὸς εἶναι θέλη. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀν-
δρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit,
sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae
igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur
patria, ut, qui ubique fuere legum latores, eos
videas maximis quibusque criminibus grauissimam
imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum
modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis
exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos,
qui stant iam in acie, maximum illud adhorta-
mentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque
quisquam est, qui hoc audito ignauus esse velit:
virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεΐα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκρίβως ἀκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, καὶ χλόην, οὐ πόαν, καὶ φυτόν, ἔχ' ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴπερ ἄρα ἐν κοίλοις συνεσηκός ὑετ' ὀλίγα λείψανον, παχὺ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, καὶ δὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. αἰόνητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορος ἔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀήρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἀβατοντὴν χώραν τίθησι.

Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena feruidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοικοι ὄντες, εὐσταλές
 καὶ κῆφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι εἰσβάλλουσι,
 θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
 στα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πο-
 λὺ τῷ καύματος σβεσθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
 σθεῖν, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ
 ἐσιν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σαρκοῦ τῶν με-
 γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ
 ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ
 πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
 πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὁ-
 μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴ τὰ σιτία κατανα-
 λώσωσιν, ὥστε ἔχοντες ἀφίκονται, ἀπελαύνου-
 σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
 levis, in tabernaculis vivere soliti homines, ve-
 natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
 causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
 obleruato tempore maxime pluuiis, cum ardoris
 maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
 neris copia utcumque contingit. Venatus autem
 est asinorum agrestium et marinorum passerum,
 ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
 sunt, et finiorum maxime, et interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
 tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
 men Garamantes consumptis cibariis, quibuscum
 venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi accen-

σιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
μος ἀναφλεγῆσαι δύσβατος καὶ ἀπορος γένηται;
εἶτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ
ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἀγρᾶς. ἄφυκτα γάρ εἰσιν,
ἦν ὁ ἥλιος ἀνασπάσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιστα
ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν
ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα πα-
ρατεθηγμένην *)· τροφή γάρ αὕτη τῷ πυρὶ.

Καίτοι

accensa rursus arena transitum vel difficilem red-
dat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
deprehenſi cum captura ipsi sua pereant. Neque
enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sur-
sum tracto humore, exsiccataque celeriter regio-
ne, vehementer exarsit, radios iaculatus fortio-
res, tanquam ab ipso humore acutos, qui ali-
mentum igni praestet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρατ.] Mirum dicendi genus,
acui ab humore solis radios. Sed, si tollas
metaphoram, illud relinquitur, intensiorem
sentiri aestum post pluuiam, siue quod de-
ſueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus,
corpora, aestum ferre: siue quod vapores
copiosius sane, quam de siccis arenis, sur-
gentes, sulphurei praesertim, magis angunt
praecordia. *Gesuer.*

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλασπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἦττον ὑμῶν δυσχερῆ εἶναι δοξεῖ τᾷ λεχθησομένῳ· καὶ διὰ τῆτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἔρπετα γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλευόντα ἐν μυχῶ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἄσπιδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσαι, καὶ βακχῆσεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πεζὸν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον

δὲ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* inuicti, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperæ, et cæstæ, et buprestæ, et iaculi, et amphisbaenæ, et dracones, et scorpio-num genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; æ-

rium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν, ὑμννόπτερον δὲ οἷα
ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ
πτερὰ. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα, ἅκ
εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πάνυ
μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν
ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλήκτας ἐπάγων εὐθύς·
ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πύμπρασθαι
ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
τὸ δὲ μάλισα καταπονῆν, καὶ κατατρυῖχον αὐ-
τὸς, ἐκείνός ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
διψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
τατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγον-

rium alterum et volucre; membranaceis quidem
olis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
nibus alae. Id genus volucre oberrantes multae
difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
viperae similis, morfu violento, veneno crasso,
immedicabiles statim dolores adferens. Nam
exurit, et putredinem inducit, et ut ardeant
morsu efficit. Itaque clamant, ut qui in igni ia-
ceant. Quae autem maxime illos conficit atque
atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεον
ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειας πατε τὸ
δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰσρον
ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκαύσεις
ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ
κατασβεννύοι.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶ-
ναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ
ποτῷ, ὀξύκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς
τὸ εἰκὸς, καθιζάμενόν, καὶ ἐπὶ πλείστον δια-
χεόμενον.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἔδνα τῷτο πεπονθότα εἶδον
μηδὲ, ὧ θεοί, ἴδοιμι ἔτω κολαζόμενον ἀνθρώ-
πον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εὖ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur
eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim
extinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue I-
strum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irri-
gatione morbum accendas, velut si quis oleo ex-
tinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam,
Venenum illud crassum potu deinde dilutum,
moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat,
et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit,
neque, Di boni! videam hominem talibus cru-
ciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem
nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκασα, ὃ μοι τῶν
 ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέ-
 ναι, ἀνδρὸς ἔτῳς ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπιὼν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· ἔ γάρ εἶναι ἄλ-
 λως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφεσά-
 ναι, δηλᾶσαν τῇ ὁλότητι τὸν τρόπον. κεκο-
 λήφθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἀνθρωπον μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφασιν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 ἀρνούμενον τῇ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περι-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινας γυναῖκας ὕδρο-
 φορέσας ἅμω πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῇ.

πλη-

gramma audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quas rationem interitus declaret.
 Inculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximo autem
 oua

πλησίον δὲ ὡὰ καῖσθαι, οἷα τῶν στρουθίων ἐκείνων,
 ἔς ἔφην θηρᾶν τὰς Γαράμαντας. γεγράφθαι
 δὲ πρὸς τὸ ἐπίγραμμα, ἔχῃρον δὲ καὶ αὐτὸ εἶπεν,
 Τοῖα παθόντ', αἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰδοπος ἰδὲ
 Μηδαμὰ κοιμίσαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίδαον ἐν ἀναπλῆσσι,
 Αἰὲν ἐπαντλῆσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.
 ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐσι περὶ τῶν ὧων,
 καὶ ὡς ἀναρρέμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγσει δὲ ἄρα τὰ ὡὰ, καὶ ἐσπαδάκασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ ὡς Φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκεῦεσι χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-

σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamiantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

*Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,
 Tantale, vexavit te sine fine sitis.*

*Tale olim, proles Danaei numerosa, replere
 Frustrato te haustu vas voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo causa, sed euacuatis etiam vtuntur in supel-
 lectile, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere
 de

σι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τῶ ὥς ἐκάσθ· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠά, καὶ ἐψείδαν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασθαι, δάκνυσσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλάμενος ἔδδεποτε.

Ταῦτα ἔ, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμέμενος διεξῆλθον, ἔδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὥς ἔκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, Φύσεις τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero satis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipśades: et cum accedit homo, prorēpentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poētam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum inge-

τῶν Λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὥς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίε μὴ δυ-
 σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτοὺς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχα-
 σι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ἔσω γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σάτῃ μᾶλλον ὀρέγομαι τῇ πράγματος, καὶ τὸ
 δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ ἔοικα εἰ
 ἐμπλήσσομαι ποτε τῇ τοιᾷτα ποτῇ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδῇ τε καὶ
 καθαρεύῃ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥς ἐ σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τέτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
Iouem rogo, nolite offendi transsumpta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 diplade morfi ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeco in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec un-
 quam illo satiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo et
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφορῆμαι χανδόν,
 ὑποθεῖς τῷ κρενῶ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θεῖσαν τὴν σπερδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχρηνότα
 ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὡς δῖψους γε
 ἔνεκα τὲ μὲ πρὸς ὑμᾶς, ἔδέν ἂν ἐκώλυε πίνειν
 αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 ἰδὲς τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me haustu, caput sa-
 lienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 d meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Αλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα
 γὰρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te vna cum lau-
 ro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis;

γὰρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτως ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δὴ-
 ποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτῶ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοις τὴν Θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν Θεῶν,
 ὅπως κλείοις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 Θεσπίζεις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ
 ἐντελῶς ἐξενήνοχας· Θεῶν τε γενέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάος, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανῶ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παρανέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ἔ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 Βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, usque ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Amo-
 rem: insuper etiam mulierum *commemorandis* vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 vigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici*
possunt; alterum vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεᾶς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῷ-το πᾶν λήθῃ παραδεδώκας, ἔδαμῃ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολυῖδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέ-του τυχόντες, ὅμως προσθέσπιζον, καὶ οὐκ ἔκνευαν χρᾶν τοῖς δεομένοις.

Ὡς ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, ἢ καὶ πικρὸν εἶπῃν, [ἐχ] ὥς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter! obliuioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Φυλάττεις τὴν δώρεάν, ἔ μεταδιδῶς αὐτῆς τοῖς
 δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
 πολλὰ, ἔδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας,
 ἔκ οἶδα εἰς ὃν χαρὸν τινα ἄλλον ταμιευόμενος
 τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ ἔδὲ τολμή-
 σαμ' ἂν εἰπείν, ὡς αἱ Μῦσαι δύο σοι παρέξεν
 ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
 ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
 μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
 ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημέναι.

· Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
 αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
 περ οἱ θεοὶ δοτῆρες εἰῶν εἰσίν, οὕτω δὲ καὶ
 ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
 πάσης

abfconditum seruas munus, non impertiens illud
 indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
 in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
 tradidisti, cum vsum eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
 Μῦσαι, duo tibi praeftare pollicitas, alterum qui-
 dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
 suam, de futurorum cognitione loquor, reuocasse,
 cum tamen prius illam in verbum pollicitae
 essent.

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
 ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
 quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
 ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
 cum

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴξε, καὶ
λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν
ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι
μηδὲν ἐστὶ τῶν ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμῆ, ἰδίου
ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ'
ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
παρὰλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τὰ νέμειν, καὶ ποι-
μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
καιος ἂν εἶην ἀπολογοῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
αὐτῶν δωρεὰς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

"Ομως

cum veritate omni, quae nostis enarrare, et si
qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
sponsione defungi de omnibus, nihil esse eorum
carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

Ὅμως δὲ ἐν ἀπορήσῳ πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογούμενης, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρῶμι παραρρῦεν λάθῃ, πικρῶς τῷτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεῖα ὄντα ἐν οἷῳ ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἅλλα, ἔχ' ὅραῖς ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμας δὲ, καὶ ἀνάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poëseos cursu non animaduerfum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, vtpote leuia ac *polita*, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, anfasque quaeris calumniae.

βὰς τῇ συνοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἔ μόνος ταῦ-
τα σὺ, ἔδὲ κατ' ἐμῷ μόνῃ, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῷ ὁμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῃ κατα-
νίζεσσι, λεπτὰ ἔτω κομιδῇ, καὶ μάλισα μικρὰ
ἅττα διαξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν
ῥητοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἔτος, τὰ ἔργα μῆ, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέτῳ, μαντικῶς ἅμα
καὶ προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βίσεις προδηλῶντα τῶν γε ῥηθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παραλειμμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii sunt, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congregi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae verissima est,
lege, tu homo, Opera mea ac dies. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet;

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς
γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ
νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τῷτο μὲν ἔν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε,
καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἴρηται σοι, καὶ ἐπαλη-
θεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς
ἐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος·
ἡμεῖς δὲ, καὶ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σὲ καὶ
τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα
πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἀριστα
μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος
μὲν τῷ θεῷ, εὐθαλῇ ἔσται τὰ δράγματα· ἦν δὲ
αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρχαί, εὐ-
δεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθήσῃ
τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum su-
perfutura sint, vtilissima vitae diuinationo iure ha-
beatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hefio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniore sint
rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*m. ἴσσην copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitim

τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἔ' μεσσηντος θέρους
 χρὴ ἀρεῖν, ἢ ἐκ αὐτοῦ τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ
 χυθέντων τῶν σπασμάτων* ἔδὲ ἀμᾶν χλωρόν
 ἔτι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεται τὸν καρπὸν *). ἔ' μὲν ἔδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεραπέων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφορεῖν τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδείται τὴν ἄ-
 πασιν τῷ θέρει ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παρηνέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἐκ αὐτοῦ τις ἀμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ
 πάμ-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fusis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane divinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus seruus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a divinatione autem mul-
 tum

R 4

* κενὸν — τὸν καρπὸν] Kenos karpos vaneus,
 inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus nihil relinquit praeter
 cuticulam. Gesner.

πάμπoλυ ἀποδεῖν μοι δoσεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄ-
 δηλα, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς Φανερά προγιγνώσκει·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνυμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει
 ἀλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, ὡς
 ἂν φθάνοι καὶ μέ μάντιν λέγων. προσεῶ γάρ,
 καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασαλίας, καὶ δ᾿ Ἀφνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῆ κρύεος
 περινοῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῆ
 θεῆς, ἢ πῖαλος ἢ μικρὸς ἐπιπεσῆται τῷ τοιέ-
 τῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum praesignificata Achiuis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt diuinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad diuinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non paruus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκός, ἐπιγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἴη μνησθαι.

"Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς ἔδεν ἡδεῖς τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαμόνιος ἐνεποιεῖ σοι
τὰ μέτρα, καὶ πάνυ ἔδὲ ἐκείνη βέβαιος ἔσα. οὐ
γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sci-
visse eorum quae diceres, sed afflatu quodam di-
vino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud
quidem satis firmum est: neque enim ille alia
quidem promissorum impleturus erat, alia vero
imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶττον τὸς γυ-
πας ἔωλος νεκρὸς ἐν Φανερίῳ κείμε-
νος, ἢ θῆαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα
ἀπιέναι διὰ τῆτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
αἰσνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τῆ μέτρας ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etsi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum audius, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adco, vel
immensam potius nauein in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ κατὰπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπὸ
 Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ
 σφῶ, σὲ τε καὶ Σάμιππον τετονί, μὴ κατ'
 ἄλλο τι ἐξ ἄλλου ἦκειν, ἢ ὁψομένους τὸ πλοῖον.
 ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνάσιος
 εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκείνους
 ἐσιν, ἀποπλανηθεῖς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν
 ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἄρα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόν-
 τες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προ-
 ἕχεις· μετὰ σέ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ
 μετ' ἐκείνον ἐχόμενος αὐτῶ ἀμφοτέραις. καὶ
 με διὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειρα-
 γωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.
τὸ

illarum numero vnā, quae annonam ex Aegy-
 pto in Italiam aduehunt. Puto autem vos quo-
 que, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia,
 quam spectandae huius navis causa ex vrbe veni-
 re. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adiman-
 tus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum vbi il-
 le nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore
 quodam a nobis distractus: ad nauim quidem
 vsque vna venimus: cumque in illam ascendere-
 mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas:
 post te erat Adimantus, tum ego post illum vtra-
 que illum manu tenens, quippe ille me per to-
 tum ponticulum manu prehensum ducebat cal-
 ceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum
non

τὸ ἀπὸ τέττα δὲ ἐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ὅπῃ ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεῖρά-
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν
ἐθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τ' ἐπίσω τὴν
κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τ' ἐματώπῃ ἀπηγμμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλαφυ-
ρὸν ἔτρω ἐκεῖνος θεάμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε·
ταχύδακρυς γάρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὲν ἔπειτα καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μεῖρα-
κίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλή-
ξαι,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. S A M. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrinque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
ganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso
nauego Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. L Y C. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὃ τοσῶτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
 τες ἐλεύθεροι, θωμύλοι τὸ Φθέγμα, παλαί-
 σρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
 ἀγεννές· ἄτος δὲ πρὸς τῷ μελάγχρως εἶναι, καὶ
 πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθέγγετο ἐπισσευμένον 1) τι, καὶ συνε-
 χές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πά-
 τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
 ἡ κό-

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
 sermonis, olentes palaestram, apud quos forte
 lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
 praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturē, continuatumque nimis et volubile loqui-
 tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
 dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma ve-
 ro,

1. ἐπισσευμένον] Puto hunc locum illustrari
 posse ex *Philopatr.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
 βηττε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισσευμέ-
 νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-*
monē tractam pituitam emoliri: itaque hic et-
 iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolata refero. Illud quidem video,
 tarditatis aut languoris notionem plane huc
 non conuenire; quid enim sibi vellet τὸ
 ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
 nem ausim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
 X. ἐπισσευμένα γράμματα, per festinatio-
 nem varie tractas et sibi permixtas. Gesner.

ἡ κόμη δέ, καὶ ἐς τὰπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, ἂν ἐλευθέρϊον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τᾷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίνε, σημεῖον ἐστὶν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλευθεροὶ παῖδες ἀναπλέκονται, ἐς τὰ πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

ro, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, comā, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus

2. ἔμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven. Edd. debemus. Reliquae deprauatissime ἐν Παλλήνῃ. du Soul. ἔμπαλιν οἱ πρόγ.] Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi ed. 1522. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas inplexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Tbucy-

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τὰς γέρον-
τας, ἀναδεδεμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
σῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκεις τῶν Θουκυδίδε συγ-
γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν, ὁπότε οὐ τό-
τε συναπωκίσθησαν.

ΛΤΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
reunictam in cincinnum aurea cicada comprehen-
sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
mio dixit de veteri luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tum erant, una inde deducti
sunt.

4. LVC.

Thucydidis I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
(de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
διὰ τὸ ἀβροδίαιτον, ἔ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
χιτῶνας τε λινᾶς (observa hoc quoque Ae-
gyptium) ἐπαύσαντο φορεῖντες, καὶ χρυ-
σῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδεδεμένοι
τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἃφ ἔ καὶ Ἰώνων
τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
λὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de
Ionibus etiam utcumque illustrent obscura
sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum
an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
cutus sum, asseuerate nolim dicere. Iones
antiquam Atheniensium coloniam esse con-
stat, vel ex ipso Thucydidis loco. Gfuer.

ΛΤΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
 ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
 ρὰ τὸν ἰσὸν ἐπιπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
 ριθμῶντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων,
 εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα,
 τῶν κεροιάκων 3) ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὐγε
 λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor,
 vbi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
 staremus multum suspicientes numerantesque con-
 iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
 dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
 nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

S A M.

3. τῶν κεροιάκων] Hic certe κεροιάκες non
 sunt extrema s. cornua antennarum, vt inter-
 pretantur cum *Micyllo* in Lexicis; sed sunt
 ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
 Graeca voce *ceruchos* vocauit, rudentes, qui-
 bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
 libratur et ad malum alligatur: quod videre
 licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
 p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
 pugnat huic significationi; neque enim ipsa
 tantum extrema s. cornua antennarum sunt
 οἶαξ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
 rum vel maxime ille transuersus funis ad v-
 trumque cornu alligatus duobus extremis,
 media autem parte sic adnexus ad malum,
 . vt triangulum efficiatur, cuius basis sit in
 ipsa

λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ' ἀναι-
μι εἰς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
μεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀπο-
τοβᾶντα εἰς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὗρεῖν
ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθῆις ἡμῶν ἀπο-
βηκοληθῇ. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον
ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὁ-
μως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
Καὶ μάλα δοκεῖ, ἦν πως ἀνεωγυῖαν τὴν παλαί-
εραν ἔτι καταλάβωμεν.

Ἄλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in deuium errorem inci-
dat. LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto
amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipsa antenna, angulus autem vehementer
obtusus, vnde breuissimum perpendiculum
demitti queat, ad malum. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν λόγων, ἡλίκη καὺς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλθγειν ὁ καυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλισα τέττε· καὶ ἀπὸ τῷ κατασρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἡ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷω δὲ προτόνω συνέχευται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσᾶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπ' ὠνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἴσιν ἑκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἰ γράφει, καὶ τῷ ἰσὶς τὸ παράσκειον

5. Verum, vt interim aliquid loquamur, quanta haec naus! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de con-
strato naus in fundum, vbi profundissima est, ad sentinam, vnderiginta. Cacterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Vt vero puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus impositus est aureus; ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab vtraque parte cognominem naus Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et
suppa-

σειον 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἀγκυραί,
καὶ τροφῆα, καὶ περιχωγῆς, καὶ αἱ μετὰ τὴν
πρύμναν οἰκήσεις, θαυμαστά πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσῶτον ἄγειν σῖ-
τον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κῆνα πάντα μικρὰς
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ
καμά-

supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
corae, et verloria, et circumactoria, et illae ad
puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparauerit. Dicebatur vero tantam etiam fru-
menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
paruus aliquis homuncio, iam senex, seruabat,

S 2

parua

4. *ἰσὶν τὸ παράσιον.*] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
velum minus, splendoris coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hientibus uti licebat solis navibus, ut haec
est, Alexandrinis. *Gesner. Harsaeus Theol.*
Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρά-
σιον, docet legendum παράσειον, intellectu
μέρος, i. e. *versatilem mali partem*; quod re-
cepi. *Reitz.*

κάμυκι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περισρέφω. εἰδείχθη γάρ μοι ἀναΦαλαντίας ἕλος, Ἡρων, οἶμαι, τᾶνομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἠκέσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὥς ὁ ἀστὴρ αὐτὰς ἔσωσεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' ἂν ἀνέσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίῃς ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπανεχθῆναι πλαιγίους· ἄχρι Σιδῶνος· ἐκείθεν δὲ
 χειμῶ-

parua pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recaluafter aliquis, caetera crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admirabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et doctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit nauem, quae illis inter navigandum acciderint, et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non, Timolae, sed iam libenter ex te audiuerimus. TIM. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem vsque esse delatos. Inde
 autem

χειμῶνι μεγάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆς
 Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
 χίς δύναι ἅπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
 δονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
 καὶ μάλισα περὶ τὸν Λίβα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ
 καὶ τῆς Νότε. κατ' ἐκείνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
 ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θα-
 λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
 των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
 δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, παραθηγόμεναι τῷ
 κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
 τωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολ-
 λάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
 venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
 quin submersi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsae aliquando Cheli-
 doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
 Notum etiam assumfit. Post hoc enim euenire
 solet, vt a Lycio mari diuidatur Pamphylium:
 fluctusque, vtpote ab vndis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
 ptae et ab alludentibus aquis acutae) terribili
 cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe scopulo
 magnitudine aequalis est.

Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς ἔσης, καὶ ζῶφα ἀκριβῆς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστέρα, Διασκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικηθίται τῷ κερχησίῳ, καὶ κατευθύνει τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαῖα εἰς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ προσφεραμένην. τὸν τευθεν δὲ ἀπαξ τῆς ῥεθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τὰς Ἐτησίας πλαγιάζοντες, εἰς Πειραιᾶ χθὲς κηθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας εἰς τὸ κάτω, ἃς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὴν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dicebat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos *miseri cordia* Deos, cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedis se carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduersum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea superato, iam esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμασίον τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσῶτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδῆς.

Ἀλλὰ τί τῷτο; ἐκ Ἀδείμαντος ἐνεῖνός ἐστι; ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν ἔν· Ἀδείμαντε, σέ Φημι τὸν Μυρρηνέσιον, τὸν Στροβίχην. ΛΥΚ. Δυσὲν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει κατ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Ἀδείμαντος γάρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σάφως ὁρῶ, καὶ θαυμάσιον αὐτῷ, καὶ τὸ βέδισμα ἐκείνη, καὶ ἐν χροῷ ἢ κερᾷ. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iupiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit.

10. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adinante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium. LYC. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: et vestimentum ipsius est, et incessus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

Ἦν μὴ ἱματίᾳ λαβόμενοί σε ἐπιστρέψωμεν;
 ὦ Ἀδείμαντε, ἔχ' ὑπακᾶσαις ἡμῖν ἐμβοῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ Φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τιπὸς,
 ἔ' μικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνηταιν πράγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με καὶνὴ τις ἔννοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπελθῆσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀνήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ σέγειν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μετράκιῳδες ὑμῖν
 δόξει τὸ Φροντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τι
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immersus, non
 paruum neque contemtibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, li-
 nistrum: sed noua me inter eundum cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quenam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare *com-*
missa didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Nunquid amatorium quid
 est?

έστιν; εἰς γὰρ τὸ αὐμῆτοισι ἡμῖν ἐξαγορεύσεις,
ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῶ τῇ θαλάττῃ καὶ αὐτοῖς τετελε-
σμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον;
ἀλλὰ τινὰ πλῆτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμενην, ἣν
κενήν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν
ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυφῆς ἐπέστητε. ΛΥΚ.
Οὐκ ἂν τὸ προχειρότατον τῆτο, κοινὸς Ἑρμᾶς
Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει Φέρων τὸν πλῆ-
τον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλης ὄν-
τας, τῆς Ἀδειμάντης τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέ-
λειφθῆναι μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν
καὺν ἐπιβίβασαι, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίε, κατέστησα ἐς τὸ
ἀσφα-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enar-
taueris, sed hominibus ad claram faciem ipsis quo-
que initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster! Sed diui-
tias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam
ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque
in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio su-
peruenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expe-
ditissimum, communis esto Mercurius! aiunt:
atque in medium allatas depone diuitias: aequum
enim est, in partem venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis
quidem relictus sum in primo statim in nauim in-
gressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἀσφαλές· περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκύρας
τὸ μέγεθος, καὶ αἶδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπέστητε.

Ἰδὼν δ' ὁμῶς τὰ πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν
ναυτιῶν, ὁπάσῃν ἀπεφέρει ἢ ναῦς τῷ δεσπότῃ
ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα,
εἰ πρὸς τελάχισόν τις λογίζοιτο. τάν-
τευθεν ἔν ἐπανιῶν, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσῃεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τὰς φίλας,
καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέ-
τας ἐκπύμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκένων τα-
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομήσαμην ἐν ἐπι-
κλίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλισ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duo-
decim*, inquit, *valentia Attica, si quis quod mini-
mum est computet.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subizo, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!*
*bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emit-
tens non nunquam servas.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilis-
sum

Ἰλυσσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς, καὶ αἰε-
τας ὠνάμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἐπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμο-
νιζόμενας τῶν ἐπιβατῶν, φοβερός τοῖς ναύταις,
καὶ μονοναχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δὲ μοι
τὰ κατὰ τὴν ναὺν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα
πρόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκίνε,
κατέδυσας τὸν πλάτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ Φε-
ρόμενον τὸ σκάφος ἔριω τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκᾶν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου,
ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὡς τινα πειρατὴν,
ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικῶτον καυαγίον εἰργα-
σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς
ἐς τὸ ἄγν. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σου
τὰ

fum paterna: et feruos emebam, et vestes, cur-
rusque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus. Ve-
rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
portum prospectanti e longinquo; *tuο*, Lycine,
aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeaea at-
que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
solatur.

τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βάλει, καλλιῶ καὶ
 μείζω τῶ Αἰγυπτίᾳ πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγ-
 ρον, ἔδὲ καταδύναμι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
 τήκισ ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγείται
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ. ὦ ναυκλήρων ἄρισε, δηλὸς εἴ
 ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὡς γὰρ ἔτι ἐνὸς
 πλοῖα τετρεῖς δεσπότης ὢν, παρήκκες βοώντων,
 εἰ πέντε κτήσατο πρὸς τετρω τριάμενα πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, ἔδὲ ὄψει δηλαδὴ τῆς Φίλης. σὺ
 μὲν ἔν εὐπλόῃ, ὦ βέλτισε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιεῖ καθεδέμεθα· καὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ περ τὸ μέ-
 γα Ἀδεμάντε πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptia illo,
 nauigia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraceo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, διὰ τῆτο ἔκνευ εἰπεῖν ἃ
 ἐνεόκων, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳτι καὶ σκώμματι ποι-
 ῆσεσθαι με τὴν εὐχὴν. ὥς ἐπίσας μικρὸν, ἔς
 ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσῶμαι πάλιν
 ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις
 προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. ΛΤΚ.
 Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοὶ
 ὑποσάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαίρησω τὴν
 ἀποβάθραν, προεισελθὼν. ΛΤΚ. Οὐκ ἔν ἡμεῖς
 γε προσνηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶξ σοὶ μὲν εἶ-
 ναι ῥάδιον τῆλκαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
 πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ
 αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλὰς ῥαδίαις
 ἀκμήτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ ἐς Αἴ-
 γιναν

15. ADIM. Vides? Propterea dicere, quae
 cogitabam cunctabar, qui scirem, rilui vos et
 ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
 paullulum, dum vos processeritis, ac nauim dein-
 de rursus soluam. Praestat enim cum nautis age-
 re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
 resistemus et ipsi, vt conscendere tecum possi-
 mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
 culum. LYC. Nos itaque ad vos adnatabimus.
 Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
 tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
 ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
 vt multa stadia nihil fatigati natare possimus?
 Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates
 seri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελευτὴν, οἶσθα ἐν ἡλί-
κῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων
ἑκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ ἐδὲν ἐδυσχέ-
ραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανκτεῖς, εἰ
συνεμβησόμεθα σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν πρὸς το-
ελθῶν ἀΦαιρεῖς. ὑπερμαζῶς γε, ὦ Ἀδείμαντε,
καὶ ἐς τὸν κόλπον ἐπύεις, ἐδὲ οἶσθα ἕως ὧν
ναυκληρεῖς. ἔτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν κα-
λῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολέ-
θων τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ γὰθ', πρὸς τῆς Ἰσι-
δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά
μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ
τῆς Κανώπου, ἢ Ἰβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosti, quam parua in scaphula omnes
simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
nec molestum tibi tunc erat nobiscum nauigare:
nunc autem fers grauiter, si tecum inscendamus,
et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
enim intumescis, Adimante, et in sinum tuum
non despui, neque, quis homo sis, tantus iam
naucerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
mus pulcherrimo vrbis loco aedificata, et multi-
tudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice,
certè Nilotica illa fassamenta, illa tenuia adferre
nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero naui
possit, vnā etiam pyramidum.

16. TIM.

TIM. "Αλις παιδιᾶς, ὦ Λυκίη· ὁρᾷς ὡς ἐρυ-
 θριᾶν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶ τῷ γέλω-
 τι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι,
 καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέειν· καὶ ἐπεὶ
 περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ αἶψυ,
 διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλα-
 λοντας ἑκαστος σταδίας, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
 παρὰ τῶν θεῶν· ἔτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάμα-
 τος λάθῃ, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδία-
 σθαι ὀνειράτι ἐκαστὸν περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βα-
 λόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
 ἐκίσω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
 ὑποκρίσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπί-
 θανᾷ

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides vt ru-
 borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfu-
 disti nauigium, vt exhauriri iam non possit, nec
 vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
 tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
 tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
 quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
 enim et laborem sefellerimus, et oblectauerimus
 animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
 stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
 mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
 quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
 que praebituros omnia Deos, licet natura sua abi
 omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
 maxi-

θανά ἔσαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδείξεις ἔσαι τὸ πρῶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσατο τῷ πλετῷ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλετῆρας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, εὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πῶδα ἔχει· χρῆ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλετῶμεν, εἰ τῷτο ἄμειναν, μὴ καὶ Βασκαῖν νειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοσι Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισαδίων
τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, equis optime usus sit diuitiis, atque voto; ostendet enim qualis homo esset, si diues esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolae, equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit, quae videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri. LYC. Diuites ergo simus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego ve-

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τῆτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν ἄδὲ νῦν ἀποσῆσο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξειςιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίστον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ᾧ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κείνος ἔν ἔσω ἐμός·
ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἐνδὸν ἐσιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΛΤΚ.

ro parui semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, vniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΥΚ. Τί τῆτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσε-
ταί σοι τὸ πλοῖον, ἔ γάρ ἴσον βάρος πυρῆ, καὶ
τῆ ἰσαρίθμῃ χρυσία. ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φθόνει,
ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ
τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσῆν
ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ.
Ἀλλ' ὑπὲρ Ἀσφαλείας τῆτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίη-
σάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ
χρυσία· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ
μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον,
νεῖν οὐκ ἐπιζάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυ-
κίνε·

19, LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur
tibi nauigium, nec enim ideim pondus tritici, et
pari numero auri. ADIM. Noli invidere mihi,
Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit,
Parnetha illum totum aureum factum tibi habe,
et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum
pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro per-
eainus omnes. Ac quantum ad nos attinet,
mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille
adolescens periret, qui nare nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Ly-
cinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae yiles,
in vobis iactura et periculum exiguum.
Sed de omnibus qui vna erant, loquitur:
omnes se nauim Adimanti consensuros prae-
dixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto,
vel contra omnes libros. *Gesner.*

πῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσου-
 σιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τι-
 να σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μι-
 σθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον
 εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομι-
 σθῆναι, τὸν δὲ Ἀδαιμάντε οἰκέτην τὸν νεώνη-
 τον, ἀπορήσεν δελφῖνος ἐρωτικᾷ; ΑΔΕΙΜ.
 Καὶ σὺ γάρ, Τιμέλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπι-
 μετρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς
 αὐτὸς γεγόμενος.

TIM. Ἄμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ
 ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευ-
 ρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τῆς πλοῆς, με-
 τατιθεῖς χρυσίον εἰς τὸ ἄνυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ
 λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeun-
 tes illum in terram deportabunt. Aut putas, ci-
 tharoedum quendam ab iis servatum cantus suae
 mercedem percepisse; et mortuum adolescentu-
 lum aliam in Isthmum Delphini tergo similiter
 exportatum, Adimanti autem servulo recens em-
 to, amatorium delphinum esse defuturum?
 ADIM. Tu etiam, Timolae, Lycinum imita-
 ris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis
 cum fueris.

20. TIM. Nempe melius erat, maiori cum
 probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam
 inuenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facer-
 sat transferendus e navi in urbem thesaurus.

λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῇ
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι
χίλιοι ἐπισήμα χρυσίᾱ. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἴσθμοι καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσῖνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμόν
ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδα-
μάντα ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
κράτης, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
commorer; et campum Sicyonium, et in uniuersum,
si quid usquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia; breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

21. LYC.

ΑΤΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἶνοχόος ὀρέξει πλήρες
 ἔτω βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμο-
 γητὶ ἐσκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
 διδόντος; ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρῶπε, μὴ μ' ἀνάλυε
 τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
 ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
 εἰωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτὰς. ΑΤΚ. Ὁ-
 ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι,
 καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλατῶν ἄθλιος
 ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
 Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, μετ'
 ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλεργίς, καὶ ὁ βίος οἶος
 ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· Φίλων
 πρόσ-

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi prae-
 bebit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
 modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
 sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
 ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum
 meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas
 mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi taceueris,
 ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
 velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
 atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa
 eneectus. ADIM. Tua paullo post probabilius
 ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec *mibi erit* purpurea, et victus
 quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-
 dus;

πρόσοδοι, καὶ δαήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτῆσ-
 σεν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντες. καὶ
 προσελθόντες γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἑπτὰ ἐφεσῶτες, εὖ-
 μεγέθεις βάρβαροι προσαρχαίνονται ἐς τὸ μέ-
 τωπον εὐθύ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν,
 ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δόξη, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος
 ἐκείνων μὲν ἄδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίκας· εἰ δὲ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῶ Θεσαυροῦ, Φιλοφρονή-
 σομαι τῶτον, καὶ λησάμενον ἤκειν κλεψύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ
 πλούσιοι, ὄρῳντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, ut reuereantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sur-
 sum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, ut nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὠραίικς, ἄσον δισχιλίικς ἐξ ἀπάσης ηλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνδρεότατον.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελής γὰρ ὁ ἀργυ-
ρος, καὶ εἰ κατ' ἐμὲ), τάρικος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τῷτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα
πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα
πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας,
καὶ ἀλεκτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες
ἕκαστα, σοφισαί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυ-
μοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον
ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ
τὸ ἔκπωμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni
aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis ar-
gentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex
Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia;
mel autem nostras illud sine igne depuratum; et
opsonia vndique, et apri, et lepores; et quod
ad volucris gallina e Phaside, et ex India pauo,
gallus autem Numidicus: qui vera parent singu-
la, sophistae quidem *sumo* in coquendo et succis
parandis occupati. Si cui vero propinem scypho
postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quo-
que ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλάσισι πρὸς ἐμὲ Ἴεροι καὶ προσάι-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς οἰ-
 κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσέτῳ χρωμένας. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμῆ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκασον δραχμαί
 τῷ μὲν ἀσπὶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τέ-
 των· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλα-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἦκειν, καὶ ταῦτά περ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῆ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν με
 πλησίον ὀρμεῖν, καταφανὲς ὃν ἐκ τοῦ Κερα-
 μεικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
 mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius par-
 vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
 in pompa ostentabit Dionicus; praesertim vbi
 viderit, seruos meos tanto vti argento. Ciuitati
 vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
 visiones menstruae, drachmae ciui vnique cen-
 tum; inquilino harum dimidium: publica ad
 pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et vt
 mare ad Dipylum (*geminam portam*) vique per-
 veniat, atque hic circiter portus sit adducta per
 magnam fossam aqua, vt prope appellere nauis
 mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspiciat.

25. Ami-

Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
δίμνους ἐπίσῃμε χρυσίᾳ παραμετρήσαι τὸν οἰκο-
νόμον ἐκέλευσα ἄν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνι-
κας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀτομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μετὴν
εὐχὴν. τῷτον ἐβελόμην βιῶναι τὸν βίον, πλε-
τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡ-
δοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ
Ἑρμῆς τελεσιτεργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ
σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς ἔτοςι πλοῦτος
ἀπῆρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορ' ῥαγῇ, πάντα σῶ-
χεται, καὶ ἄνθρακες σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε,
ἀδελον

25. Amicis autem meis, Samippo quidem vi-
ginti medimnos auri signati dispendiatorem meum
admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quo-
que, quod garrulus est, meumque votum irri-
det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint;
quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
T 5 quam

ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις πλατῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῶ ταῶ, ἢ τῶ Νομάδος ἀλεκτρονόου, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις κατακριθῆναι σοι τῆς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῶ πλατῆ ἀποθανόντας, ἐνέκας δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασκάνου πρὸς ταῖς τοιαῦτα δαίμονος; ἀκχεῖς γάρ πε τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Παλυκράτην, πολλὸν σὲ πλασιωίερας γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων;

Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγαίνειν ἐχέγγυον οἶσι σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον;

quam diu sis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de pauone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, vt eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an uoletudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βαλον; ἢ ἔχ' ὁρᾷς πολλὰς τῶν πλεσίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν ἔδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίκε δὲ τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ
 ἂν ἔλοιο, πλετῶν δὲς τοσῆτον πλετόν, ὁμοίᾳ
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλεσίῳ, καὶ θηλυγῶ-
 σθαι ὡς ἐκείνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης· ἐγὼ λέ-
 γειν ὅσας ἐπιβελὰς οἶδα μετὰ τῇ πλετῇ, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόραν, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολ-
 λῶν. ὁρᾷς οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θη-
 ϑαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυ-
 κῖνε, ὑπεναντίος· ὥς ἐτε τὴν χοινικίδα ἔτι
 λήψῃ, ἐς τέλος μετὰ τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
 Τῆτο μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλουσίων
 ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum, esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot insidias noui cum diuitiis *con-*
iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ADIM. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumnieris. LYC.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum *facis*, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σύ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γάρ εἰμι, Ἀρκάς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴξε) ναῦν μὲν ἐν αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀ-
δύνακτον, εἰ μὴ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αὐτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς εἰδὲν ἀνικνεύοντων) αὐτῷ δὴ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχ' αἰὼς Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
πας, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea,) nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti thesaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, et lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acce-
ptum

ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς,
 ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ λησιείας ἀρξά-
 μένῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριακοντα,
 πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα
 κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι
 ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ, μύ-
 ριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτι-
 κὸν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίους.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκρι-
 θεὶς ἀρχῶν, ἀριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖ-
 σθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τῷ γε αὐ-
 τὸ ἤδη μᾶλλον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε
 ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἀρχεῖν, οὐ
 κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου παύσαντος εἰς τὴν
 βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum
 a latrocinii auspiciis sodales contingant et con-
 iurati circiter triginta, fideles maxime atque ala-
 cres. Tum accedentes paullatim trecenti alii
 post alios; tum mille, et non ita multo post, de-
 cies mille. Et in vniuersum ad quinquaginta
 millia armatorum, equites vero circiter quinquies
 mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus im-
 perator, qui optime videar hominibus praeesse, et
 tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus
 caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum
 exercitum, non heres factus alterius, qui in re-
 gno

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδεϊμάντῃ θησαυρῷ πα-
ραπλήσιον τὸ τοιᾶντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχ' ὅμοιον
ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτᾶ κτη-
σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
μιππε, ἔδδ' ἐν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγε ἤτησας, ἄρχειν
ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ
τῶν πεντακισμυρίων. τοιᾶντον ἡμῖν ἡ Μαντί-
νεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
ἀνατρέφεσθαι. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγᾶ
τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμη τό, τε ἱππικόν,
καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ
εἰδέναι οἱ βαδίσῃσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ.

gno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, neque res aequae iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petisti, tan-
tae multitudini armatorum imperare, praeestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. Ἄκχε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι
 Φίλον, ἀκολάθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΥΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ
 ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
 γαγών ἐς τὰ πίσω τῶ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὀρεθῆν ἔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρώ-
 μένων τέτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἀφίππος εἰμι, καὶ εἰδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππε ἐν τῷ πρὸ τῆ χρόνῳ. δεδία τοίνυν μὴ
 τῆ σαλπικητῆ ἐποτρύνοντός, κατὰ πρῶτον ἐγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ὀπλαῖς, ἣ καὶ θυμοειδῆς ὁ ἵππος ὢν, ἐξενέγκη
 με, τὸν χαλινὸν ἐνδακὼν ἐς μέσας τοὺς πολε-
 μίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναί με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πειοι,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitare. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad cphippium
 deli-

πειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι τῷ χαλινού.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὲ τῶν μεγίστων, ποσέτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίῃ. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππείας, εἰ δέξονται σε ἄρχοτα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὀρεῖται· ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππε, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· ἔτσι δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sim, ut supra manere ac retinere freno possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, vtrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censezis, equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollite.* Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασίλευσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
 συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλωνται τινας.

· Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὀρει-
 νῆς, ἐκπεζάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καὶ περὶ τὰ
 ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα (ἐδεῖς
 γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσέτοις
 ἔσιν, ἀλλ' ἀκοντὶ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
 τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππας εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
 ἐμβιβάσαντες (παρεσκεύασαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
 καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ λ-
 λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
 Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
 εὖς πόλεις ἀτειχίσκας λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
 τας

media acie, vt mos est Persarum regibus, cum
 sibi Legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
 aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
 per montana, votis antea Ioui regum custodi
 nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
 rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
 qui tanto numero sumus, occurret, sed citra
 pulueris iactum superabimus) consensu triremi-
 bus, impositisque in hippagines equis (paratum
 autem est Cenchreis frumenti multum, et nauium
 quod satis est, et reliqua omnia) per Aegeum
 nauigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
 facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-
 Luc. Op. T. VII. V etisque

τας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τῆς παραλίης καὶ ὄρεσος Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπὴν τῆς Ἑλλάδος κατὰλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολλὰ ἀπελθεῖν ἐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξικήν εὐσοχα, ὥς τε ἄλλω παραδὲς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρόν τινα ἔασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή με καὶ διαπείρῃ τις οἷς ῥῳ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βαίτρα ἡγόμενόν σοι τῆς Φάλαγγος. ΣΛΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίε,

τὸν

Etisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam, donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, et longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Sula aut Baetra, qua parte intectus sum, traiciat. SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est,

τὸν κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτα-
 τμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμῶ ἐκάσω ἔθ-
 νει ἐπεισαχθῆντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαισίνην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκίνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἄτοσι Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἄδεις ἀπὴν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὰς τε καὶ
 τὰς

est, capite plecti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam sumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est *ponte* fluvius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri
 nobis

τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλαθον εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχονεν τὴν πόλιν· ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκασε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζει ἰππέας τε ὅτι πλείους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλει δ' ἔν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκατὸν ἤδη μυριάδας τῷ μαχίμῃ συνειλέχθαι, καὶ τῶν εἰκοσιν ἵπποτοξότας· καί τοι ἄνω ὁ Ἀρμένιος πάρεσιν, ἅτε αἰκὰ τὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῶντες, ἅτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασείων τῆς ἀρχῆς· ἅτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς ἔν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis et suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

35. ΑΔΙΜ.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
 πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
 τὸ ἵππικόν αὐτῷ μένῃ, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
 λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
 δεύμαντε, πλησίον τῷ κινδύνῳ γενόμενος. σοὶ
 δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
 στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
 μένειν ἕς' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
 ταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ'
 ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶ-
 μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
 Λυκίε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε
 κατήειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη
 τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
 pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
 tatum, hic manere ad Balylonem tuendam.
 SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
 prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
 videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggre-
 di nec exspectare, donec parent se melius, ad-
 fluentibus vndique auxiliis. Sed dum adhuc in
 via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
 mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
 Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
 itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
 derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-

τριάκοντά πρ' ἑαδίους προεσχώρηκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,
 ἐνταῦθα πρ' ἐπὶ τὰς εἰλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης (6) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτιως ἀνασάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi simus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerſa illa columella affidendes, requiescamus,
 ac deinde surgentes, studioſe redeamus in urbem.
 SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid ſibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non eſt facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 poſſunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inſcripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad affidendum commodi-
 tatis habet, et quidem, vt quatuor homines
 ſedeant, σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua ſedetur, literae?
 Scilicet impoſuit antiquo alicui librario ſi-
 militudo maxima quae intercedit inder T et
 Γ literas: viderat idem literata ſaxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατε-
 τραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 ſtant, ſcriptis ſeruandis, et ingerendis in
 praetereuntium oculos, idonea: cum euerſa
 iacent, ſiue literata ſint, ſiue minus, ſeſſio-
 nem praebent commodam fatigatis. *Gesner.*

λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὧ μακάρις, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσέτοις στρατιώταις κἀθῆσαι περὶ τῆ πολέμῃ διασκοπόμενος. ΛΥΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ νῆφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανείσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν ταῖς κινδύνοις ἔσσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥς τὸ μὲν σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημανῆναι ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρῆσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγουσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὶς γενέσθαι τῶν τοξευ.

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedes tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuiſti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

36. SAM. Aggredimur fane, si tibi videtur. Et memento, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrum; iam enim alicubi inuadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero cum clasticum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, vrgete manus conferere cum hostibus, et intra teli iaculum ve-

τοξοματών, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀ-
 κροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδοντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς
 χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον,
 καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς κατ' αὐτὰς,
 Μήδους ἔντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι.
 Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ
 δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν
 ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥς, ὦ Λυκίῃ, αὐτὸς τε ἀνὴρ
 ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μετὰ σαυτὲ παρακτε-
 λεύει δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς
 ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα
 ἐπελαύνεσθαι· καί μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται, αὐ-
 τομολήσεν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι
 πολὺ-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate
 illis data: et cum ad manus iam venerimus, fi-
 nistrum cornu et Timolaus iam in fugam verte-
 runt sibi oppositos Medos, sed in eum agmen ae-
 quo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et
 rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum
 vniuersus in dextram aciem nostram inuehitur:
 itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis,
 vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equi-
 tes vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem
 irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere
 curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos
 de-fer-

πολεμῆντας ὑμᾶς καταλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὀρεῖς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναμι πάντως αἰσχρόν. ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίνα μάλα πρὸς αὐτῶ, βασιλικὸν γάρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκ εἰς τὰ Φανερὰ τῷ σώματος· ὡς μηδὲ τὴν ἑλὴν ὕψερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἄλλὰ ὀρεῖς ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποταμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ

deserturus. SAM. Nequaquam. Vinces enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, vt vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo vt neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, vt inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων γ) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ ταῖς ἀρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυτῷ οἰκισῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος, αἷ' ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλάσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη ὦν μοι, ἐξέσωσε τῷ ἀγρῷ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΤΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καίρως γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: Graecis autem Graeco more vnicui Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Define iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonem

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλ. γ. α. Gesner.

Βαβυλωνί· εὐωχέσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκασάδιος
 γάρ, οἶμά, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ ἂν ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἂν,
 ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ; ΛΤΚ. Πα-
 ραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώ-
 τερα καὶ βιαϊότερα τῶν Ἀδριμάντε, παρ' ὅσον
 ἐκείνος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώ-
 ματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκη μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζες νικτῶρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἔ μόνον γάρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβελαὶ μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
 των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ ἔδεις ἀ-
 ληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolaum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC.
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora
 et magis violenta voris Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose vivebat, aurea binorum talento-
 rum pocula propinans conuiuis: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus
 noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 invidia a familiaribus, et odium, et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εἶναι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γὰρ
 οὐδὲ οὐαὶ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορ-
 Φυρὶς χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταηνία λευκὴ περὶ
 τοῦ μετώπου, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥμασι
 δεῖ ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφ᾽ ἑσθῆς τι ἔθνος, ἢ
 ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδίσταται
 ἔν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾷσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σβαυτῶν εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ ἔν καὶ τόδε πῶς ἔταπεινόν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἔ
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites:
 caeterum labor intolerabilis et multum iniucun-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omaibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priuati, nec febris
 te

διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, εἰδὲ ὁ θάνατος
 δέδωκε τὰς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐ-
 τῷ δοκῇ, ἄγει οἰμῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπε-
 σών, ἀγασπασος ἐκ τῆς βασιλείης θρόνον τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότημος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆλην μακρὰν, ἣ πυραμίδα εὐ-
 γραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπών, ἐμπρόθεσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείνας, καὶ νεῶς, εἰς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θρασυ-
 πύκσας, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρέει, καὶ ἄπεισιν ἀμελέμενα. ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλισα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἔτι ἀπό-
 λουσις

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tu
 vero de loco ita excelsō delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumultum in
 terra relinquens excelsū, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus sero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paulu-
 tim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perma-
 neant,

λαυσις ἀναισθητῶν αὐτῶν γενομένων; ὁρᾷς οἷα
 μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φρον-
 τίζων, καὶ κἀμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλ-
 λαγὴν ἔσαι.

Ἀλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως
 ὑπερβάλῃ τέτατος, ὥσπερ εἰκὸς ἀνδρὰ συνετόν
 καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπει
 γὰρ, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὐξομαι, καὶ
 ὅ, τι ἂν εὐθύναί τις δυνηθείη. χρυσὸν μὲν ἐν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βα-
 σιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρ-
 χῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, ἐκ αἰτήσομαι. ἀβέβαια
 γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλάς τὰς ἐπιβλαὰς ἔχον-
 τα, καὶ πλεον τῶν ἡδέος τὸ ἀνιερὸν ἐν αὐτοῖς ἦν.

Ἐγὼ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire pot-
 est, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vi-
 vus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, la-
 borans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et vt
 illos superes, vt *facturum* probabile est virum
 prudentem, et vti rebus scientem. TIM. Vide
 igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit.
 Aurum proinde ac thesaurus, et modios nummū,
 aut regna, et bella et metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non poscam. Nam ista
 quidem infirma, et insidiis exposita multis, et
 plus, quam suauitatis, in iis molestiarum, inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βέλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντά μοι δὲ-
 ναι τινὰς δακτυλῖκας τοιάτας τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν,
 ὥς ἐεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἄπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀρεῖσθαι
 τὸν περιθόμενον, οἷός ἦν ὁ τῷ Γύγι· τὸν δὲ τινὰ,
 ὥς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίας, καὶ ὅ, τι ἀν' ἀχθοῦ
 ἅμα μυριοὶ κινήσαι μόλις δύναντο, τῷτό με ῥα-
 δίως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι, δὲ καὶ πέτεσθαι
 παλὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρτέντα· καὶ πρὸς τῷτό μοι εἶ-
 ναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καλᾶσπᾶν,
 ὅπως ἐθέλω, καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλωμένῃ τῇ κλείθρῃ, καὶ τῷ μοχλῷ
 ἀφαιρεμένῃ. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος, δυ-
 νάσθω.

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: unum, ut valeat semper corpus et
 salubre fit, et vulneri nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur quā
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
 plus decies mille hominum robur habeam, et
 quod onus vix decies mille homines moliri simul
 queant, hoc ut facile solus transferre possim: in-
 super volare ut possim, multum elatus de terra,
 ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
 sopire ut queam quoscunque voluero, et ianua
 mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperia-
 tur, laxato claustro, remoto pessulo; ad hoc
 vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔξω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
ἡδιστος, ὥς ἐράσμιον εἶναι με, περιθέμενον πα-
σί τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δῆμοις ὅλοις,
καὶ μηδένα εἶναι ἀνδράσον, καὶ ὅτω μὴ ποθει-
νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σῶμα ὥς πολλὰς γυναῖ-
κας & Φερέσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
καὶ τὰ μεράκια ἐπιμεμηνέναι μοι, καὶ εὐδαί-
μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέ-
ψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορέην, καί κεινα ὑπὸ
λύτης ἀπολλυσθῶ. καὶ ὅλας, ὑπὲρ τὸν Ἰάκχον
Θον, ἢ Ἰλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῆον εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρώπινης
βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον
δια-

43. Quod vero caput est, sit etiam alius o-
mnium ille incundissimus, quo induto amabilis
sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
pulis, ut nemo sit quin me amet, desideret, in
ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris im-
patientia se suspendant, et prae amore mei insa-
niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
illorum modo adspiciam; si vero negligentius
tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
in uniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
aut Chium Phaonein ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
uens; sed annos mille iuuentutem unam post al-
teram

διαβιώναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀπο-
 δυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. ἀδὲν γὰρ
 δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμαὶ ἦν
 αὖν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγην τε τὰς θύ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζην τὰς φύλακας, καὶ
 ἀθάτατος εἶναι εἰσιόν. εἰ δὲ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ἵ-
 περβορβοῖς θάμα πικράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, ἢ μετασελάμα-
 ρας, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάρ-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθάτατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τᾶτο ἐώρων αὖν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλας μόνος αὖν ἠπισάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς αἰοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῶν
 οἰκᾷ-

teram viam, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri deum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix suis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus; et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οικᾶσιν, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες·
 ἔτι δὲ καὶ ἀσέρων Φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐ-
 τῆ ἡλίου, ῥαδίως ἂν ἔγνω, ἀπαθὴς ὢν τῷ πυ-
 ρί. καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθημερόν ἀγγεῖ-
 λαί ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ
 ἀρισησάντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι
 ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη ἀμύνασθαι
 καὶ πέτον ἐκ τῆ ἀφανείας, πέτρου ἐμβαλόντα
 τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετερίφθαι τὸ κρανίον. τῆς
 τε αὐτοῦ φίλος εὖ ποιεῖν, ἐπιχέοντα κοιμωμένοις
 αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης
 εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὑβριστης, ἀράμενος αὐ-
 τὸν ὅσον ἐπὶ σαδίας εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι
 κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παῖδικαῖς δὲ ὀμιλεῖν
 ἀκωλύ-

verfis ad nos vestigiis australe telluris hemisphae-
 rium habitant. Insuper vero stellarum naturam
 et Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognosce-
 rem, in quem nihil ignis valeat. Quodque o-
 mnium suavissimum, eodem die nunciare possem
 Babylonem, Olympia quis vicerit; et pransus
 forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero
 inimicus sit, vleisci eum quoque ex occulto lice-
 ret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur
 ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso
 dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit,
 aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum
 ad viginti stadia, demitterem casurum per prae-
 cept. Amoribus autem meis frui nemine prohi-
 bente

ἀκωλύτως ἂν ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθάτον, κοιμίσαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καί κεινο ἦν, τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπερυψώμενον, καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τὰς κρατῶντας, νικῶν παρεῖχον τοῖς Φεύγασιν, ἀναστρέψαι ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιέμεν ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκειν τοῖς ἄλλοις. τὰ τε ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μὴτε ἀπολίσσθαι, μὴτε ἐπιβλευσθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;
ΛΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε, οὐδὲ γὰρ ἀσφα-
λές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter illos solos. Quale autem illud fuerit, inspectare praeliantes ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribuerem de fuga reuersis. Atque in vniuersum, lusum mihi haberem vitam hominum, mea essent omnia, et Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae infidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas? LYC. Nihil quidquam, Timolae;
X 2 neque

κές ἐναντιῖσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίαν
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρύσομαι σε, εἴ
 τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσάτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἑπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτῳ παρακεινηκό-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίῳ μικρῷ ὀχήμενον,
 ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον,
 ἐπέραςον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ῥίνα σιμόν; ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὲ
 ποτε ἔχῃ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
 σοι, ἀλλὰ τοσάτῃς περιημμένους βαδίσῃ, τὴν ἀρι-
 στεράν πεφορτισμένος κατὰ δακτύλον ἓνα; μάλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τῇ
 δεξιᾷ συνεπιλαβεῖν. καί τοι ἐνός τῷ ἀναγκαιο-
 τάτῃ προαδεῖ, ὅς περιθέμενόν σε παύσει μω-
 ραίνον-

neque enim tutum fuerit aduerfari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
 cum sit et fimo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

φαίνοντα, τὴν παλαιὰν ταύτην κόρυζαν ἀποξύ-
σας. ἢ τῆτα μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῇ-
σας, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίε, καὶ αὐτὸς
εὗξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὥς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγληκτα, ὁ συκοφαν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΤΚ. Ἀλλ' ἂν δόξωμαι εὐχῆς
ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὰ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιστος οὗτος Σάμππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριζῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλασσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες· ἄλλως τε ἂν ἂν δεξιὰ μιν πλατῆσας
ἐπ'

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
desinas. An hoc idem praeftabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, vt videa-
mus quam tu irreprehensibilia, et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inaniumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιον τινα πλῆτον, ἀνισθῆναι
 μετ' ὀλίγον ψαλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῶν, καὶ ὁ ποικύς πλῆτος οἰχῆται ἀπαιτῶμε-
 νος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου οὐείζατος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑπακρινόμενοι τρα-
 γῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἔν, ὥς τὸ
 εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅποτεν δὲ
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰνάρῳ τῆς πτερώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τῆς ἔραν' χαμαὶ
 βαδί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint, vos autem a thesauris illis dis-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mniō excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζην, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίας ἐκείνους
ἅπαντας ἀπορρέοντάς τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
καὶ τὸτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδύως ἐφ'
οἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιῦτοίς ἔσι, καὶ ταῦτα
Φιλοσοφίαν ἐπαινῶντες.

alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis
omnibus, qui de digitis defluerint anulis. Mi-
hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
Babylone, satis est, quod suauiter ridere possum,
quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

Ἑταιρικοὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέρρα καὶ Θαῖς.

ΓΑΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
ταῦτα δὲ ἡράσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω,
τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militem istum, Thais, Acarnanem,
qui Abrotonum quondam habuit,
postea autem me amavit, purpuratum illum dico,
cum

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθαι αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλη-
σαι τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα,
ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέφυσι ἐν
τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῷτο; εἰμεις γάρ τι περὶ
αὐτῷ διηγεῖσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ
παμπόνηρος, φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν
ἀπ' ἐμῆ ὑπαγωγῆσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν
ἐκείνος ἔ πρόσσεσι, Γοργόναν δὲ ἐταῖρην πεποιή-
ται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔ
μετρίως με ἥψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρὰ μὲν, ὦ
Γλυκέριον, ἐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνε-
σθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. ἐκὼν χρὴ ἔτε
ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον ἐμέμ-
ψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis
oblita es? THAIS. Quin noui, Glycerium, et
potauit nobiscum superiore anno, lacris areali-
bus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid
de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sce-
lestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo
subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igi-
tur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gor-
gonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec medio-
criter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc
quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem:
sed quod fieri a nobis meretricibus solet. Qua-
re nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda
Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa
accu-

ψαπτο, καίτοι φίλῃ ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπῆνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης ἄτος,
 ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃ ἔχθω-
 ρακεῖ, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀργίας ἔχουσιν,
 καὶ ἐπιπολὺ τῷ μετώπῳ ἀπηγμένας· τὰ χεῖλη
 δὲ πελιδνά, καὶ νεκρικὰ, καὶ τραχήλας λεπτοί,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ εἰς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ με-
 διὰ πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶμαι γὰρ, ὦ
 Θαῖ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν Ἀκχενᾶνα; ἐκ οἶ-
 σθα, ὡς Φαρμανίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλίας τινὰς ὠδὰς ἐπίσημῃ, καὶ τὴν
 σελήνην κατὰγχεσθαι; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμνηε τὸν ἄνθρωπον,
 πικρὸν

accusavit olim; quamvis essetis amicae. Verum
 illud miror, quod probauerit in illa hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam rarios habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosae, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 guus. Unum modo habes, quod procera est, et
 recta, et illecebrosum quiddam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chryсарium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶ-
 σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλ-
 λον τρυγήσεις, τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
 sibi habent vindemiam. THAIS. Nempe tu,
 Glycerium, ipsa quosque alium vindemiabis.
 Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

ΜΥΡΤ. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆς
 ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
 γεγαμηκέναί φασίν. οἱ τοσῶτοι δὲ ὄρκοι, ἃς
 ἔμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἴχε-
 ται, καὶ ἐπιτέλησαι Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
 ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὀγδοὺν ἤδη. τῆ-

το

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
 liam: et iam duxisse te aiunt: re-
 petitum autem toties iusiurandum, et lacrumae,
 momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
 nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
 vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
 lum

τὸ γὰρ καὶ μέγαν ἐπείαμην τῷ σὺ ἔρωτος, ὅτι
 με τηλικαύτην παρτίκην τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδετροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταί-
 ρα βαρύντατον. ἔ γὰρ ἐκθήσω τὸ ταχθῆν, καὶ
 μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνομα
 μάκασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ἐνιδίῃ ποτε προσελθὼν ἐκείνος, ὡς ἄπι-
 στος γεγῆσμαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτῆ μητέρα.
 γαμεῖς δ' ἔ καλὴν παρθένον. εἶδόν γὰρ αὐτὴν
 ἔνγκχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρός,
 ἔδεδωκεν εἰδύϊα ὅτι δι' αὐτὴν ἐκ ἐτι ὄψομαι Πάμ-
 Φιλον. καὶ σὺ δ' ἐν πρότερον ἴδῃ αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἴδῃ, μή σε
 ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile secus erit: sed Pamphilum nomina-
 bo, habitura illum amoris mei solatium: tibi ve-
 ro aliquando ad te accedens obiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesmophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec aegre ferto, si plane caecos habet,
 neque

ἔτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ἐρῶσι· μάλ-
λον δὲ τὸν Φίλωνα εὐρακας τὸν πατέρα τῆς νύμ-
φης, τὸ πρόσωπον αὐτῆ οἶσθα, ὥς ἐδὲν ἔτι
δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἐτι σε
ληρώσης, ὦ Μύρτιον, αἰέτομαι, παρθένος καὶ
γάμος ναυκληρικὸς διεξίκατος; ἐγὼ δὲ ἢ σμικρ-
τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀ-
λωπευῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκθῖνον λέγουσιν σε) θυγα-
τέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' ἐδὲ Φί-
λος ἐστὶν σῦτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς
πρώην ἐδράσαστο περὶ συμβολαῖς ναυτικῆς. τά-
λαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, καὶ ἡ-
θελεν ἐκτίνασθαι· ὁ δὲ παρὰ τὰς ναυτοδικίας ἀπ-
ήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ'
ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt.
Quin Philonem iuidisti, patrem sponsae; faciem
illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.
PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium,
audiam, virgines mihi et naulericas nuptias
narrantem? Ego vero simamne an pulchram
sponsam noui? aut Philoni Alopecia, illum enim
puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio?
Sed neque amicus est patri. Memini enim nu-
per illum de nautico negotio litem cum ipso ha-
bere. Cum enim talentum, credo, deberet pa-
tri, soluere noluit. At ille ad eos, qui nautis
ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
ne

ἄλου, ὡς ὁ πατήρ ἔφαδεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδέδοκτό μοι, τὴν τῷ Δημέει θυγατέρα τὴν τῷ
 πέρυσιν ἐξατηρηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνεψιὰν ἔσας, τὴν Φίλωνος ἐγάμην ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκσας; ἢ οὐκ ἐθέλεις αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καπᾶς τινὰς ζήλοτυπίας σια-
 μαχῆσαι; ΜΤΡΤ. Οὐκ ἔν εἰ γαμείς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνηας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραι-
 παλᾶς καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν.
 ΜΤΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτῇ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ εἰς ἔρικα ὠνῆσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὐξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμαῖ, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῆσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀνῆκοας, εἰ γὰρ μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero
 uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercitus, eaque consobrina mea, Philonis puellam
 ducerem? Tu vero unde ista audisti, an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti novas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, larvas? MYRT. Igi-
 tur uxorem non ducis, Pamphile? PAMPH.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. MYR. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam . . .
 Quin tute huic, Doris, quae audiisti dicito,
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτρίβειν, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψεύσαμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μειδιῶσα, καὶ φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῶ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοίην, ἤξις με παρακύψασαν ἐς τὸν σενάπτον
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ ἑμέναιον ἔδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγ-
 γελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὐτε γὰρ παρ' ἡμῶν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθην

nisi ea confinxisti. DOR. At ego disparem,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obuiam mihi fuit Lesbia, quae
 subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phi-*
lonis ducit filiam. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angipertum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultu-
 tum, et Hymenaeum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino, et vidi omnia, vt praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narrasti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθρὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, — ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱὸς, γαμῶ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σῦναι; τοιαῦτα παρακωίων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρι, ἀκρηβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν ρενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πότῃρα ἐστὶν ἡ κατεσκευασμένη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν γειτόνων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγγέμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγύμνωτο, μηδ' οὕτω μαρτυρήσῃς.

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri Aristaei filius, uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu es cum meretrice? Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi, Doris, et accurate inspicere, non angiportum, sed ianuam, vtra coronata sit. Invenies enim esse vicinorum. MYRT. Servasti me, Pamphile. Suspendere enim me, si quid tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Neque

μανεῖν, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυΐσθης παίδιον.

que ita ego infaniam, vt obliuiscar Myrtii, id-
que ferentis ek me vterum.

III.

Μήτηρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. Εὐμάης, ὦ Φίλινα, ἡ τί ἔπαθες ἐν
ἐῷ συμποσίῳ· χθές; ἦγε γάρ παρ'
ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσάτο μοι
ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σῆ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς
τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῇ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν
τὸν ἐταῖρον αὐτῆς, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν.

Mater et Philinna.

MAT. Eurebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
Eubheri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeffus a te
esset, narrauit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque grauiter id ferret, se relicto, abiisse ad
Lam-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον, ἑαυτὸν δὲ ἀπο-
 πνίγεσθαι, τέτων γιγνομένων. ἀλλ' ἔδὲ τῆς
 νυκτός, οἶμαι, συνεκάθευδες. καταλιπῶσα δὲ
 δακρύοντα, μόνη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
 κατέκεισο ὄρθουσα, καὶ λυπῶσα ἐκείνον. ΦΙΛ.
 Τὰ γὰρ αὐτῶ σπαι, ὦ μήτηρ, ἐ διηγῆσατο. οὐ
 γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὕβριση γε ὄντι, ὃς ἐμῶ
 γε ἀφήμενος ἐκοινολογεῖτο Θαίδι τῇ Λαμπρίᾳ
 ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνη παρὼντος· ἐπεὶ δὲ χα-
 λεπαίνεσσαν εἶδε με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ,
 τῶ ὥτὸς ἄκρῃ ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐ-
 χένα τῆς Θαίδος ἐφίλησεν ἄνω προσφυῶς, ὥστ'
 μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἴτ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
 κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαίδα πολ-
 λα

Lamprian eamque amplexatam esse: se vero hisce
 factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
 cuisti in proximo lectulo, cernens, molestia illum
 afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit,
 mater, non enarravit. Neque enim causam il-
 lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
 qua sermones misceret cum Thaide, amica Lam-
 priae, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
 gre me ferre videret, natu, quid ageret? signi-
 ficantem: extrema Thaidis aure prehensa, reflexa-
 que ceruice, ita arcte illam osculatus est, vix ut
 labia retraheret. Tum plorare ego; et iste ridere,

λὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαις ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέ-
 σθησάν ποτε Φιλῶντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῷτο προ-
 Φασίζοιτο ὕσθρον· ἡ Θαις δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνᾶσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ,
 ὡς μόνῃ καλὰ ἔχασα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν· ἔδέν· Δίφιλος
 δὲ ὑπερεπήνε· τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγη-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν καθάραν ὁ πῆς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἄλλ'
 ἔχι Θαιδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα· συλλαχόμενῃν ἡμῶν
 οἶα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiati tandem essent osculis mutuis: ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque desisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualia
 statim

βιά ἐσι. Θαῖς δὲ οἶα καὶ ἔσκαψεν εὐθύς ἐς ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχθ-
 σα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα.
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρ-
 χησάμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκόμμα, καὶ τὴν Θαΐδα εἰδὼν
 τυραννεῖν τὸ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότε-
 ρον μὲν, ὦ θυγάτηρ, εἰδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν.
 λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄν ἄλλοι ἐπήνην, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτίον
 καταβαλὼν ἐαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ κακῆσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ Φι-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβῶσαν περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ
 ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντιπα-
 στῆν

*statim in me iecit? Si quam, inquit, non pudet
 crurum exilitatis, saltatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? ferrem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere conuiuii
 paterer? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia:
 nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata definerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-*

πῆν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα ἐδὲ συνε-
κάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνῃ δακρυόντος;
ἐκ αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν,
ἐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῆ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
δὴ τὸν πέρυσσι χειμῶνα διηγάγομεν αὖν, εἰ μὴ
τῆτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἔν
ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβρίζαμένη ὑπ' αὐτοῦ;
ΜΗΤ. Ὁργίζῃ μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ· ἐκ οἰσθα
ὅτι ὑβρίζομενοι παύονταί οἱ ἐρῶντες, καὶ ἐπιτι-
μῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰὶ τῷ ἀν-
θρώπῳ γεγέννησαι, καὶ ὅρα μὴ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνῃσαι τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
ceciniſti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
miniſti, aut quomodo hiemen superiorem acturae
fueraſus, niſi hunc nobis Venus miſiſſet? PHIL.
Quid ergo, patiarne propter hoc me contumelio-
ſe ab illo tractari? MAT. Iraſcere, ſed noli con-
tra contumelioſa eſſe. An ignoras, qui amant,
eos mox deſiſtere a contumelia, ac ſe ipſos repre-
hendere? Tu vero aſpera nimis ſemper in homi-
nem fuiſti. Et vide, ne, quod eſt in prouerbio,
nimium contendendo funem ſumpamus.

IV.

Μέλιττα καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. Εἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰς Θετταλὰς λέγονται ἐπάδε-
σαι, καὶ ἐρασμίαις ποιῶσαι, εἰ καὶ πάνυ μισαμέ-
νη γυνὴ τυγχάνοι (ἔτως ὄναιο) παραλαβοῦσα
ἤκέ μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ
αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; ἔκ ἐτι
σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
τα, οἶχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχεται, ἔβληθεις τὴν πλεσίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Thessalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illam reculans ducere, quin-

ἐκείνην γῆμαί, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγ-
 γον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου
 ἀκέσασα. ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐκείνα εἶχεται, ὦ
 Βακχι, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἔδ' ἐώρα-
 κα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνῃσι παρὰ τῷ συνεφῆ-
 βῶ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχῃ. ΒΑΚΧ.
 Δεινὰ, ὦ Μελίττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ
 ὑμᾶς διέσῃσεν; εἴοικε γὰρ ἔ μιν μὲν τῶτ' εἶναι.
 ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἔδδ' εἰπεῖν ἔχω. πρώτῃ δὲ
 ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι,
 χρέος τί ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς)
 ἔτε με προσέβλεψέν ἐσελθὼν, ἔτε πρόσῃκατο
 ὡς ἔθος προσδραμῶσαν, ἀποσεισάμενος δὲ πε-
 ριπλακῆναι θέλεσαν, Ἀπιθί, Φησί, πρὸς τὸν
 ναύκλη-

que dotis talenta, vti dicebant, adferentem? Ista
 enim ex te audire memini. MEL. Abierunt
 ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est,
 quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem
 ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.
 BACCH. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid
 vos disiunxit? videtur enim non paruum quid-
 dam illud esse. MEL. Totum nec ipsa habeo di-
 cere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descende-
 rat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exi-
 gendi causa) nec adspexit me intrans, nec ad-
 misit meo more accurrentem, sed amplecti vo-
 lentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Her-*
mosti-

ναυκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀνάγνωθι, ὅπως κατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα· τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν φήλην λέγεις; εἰ δὲ ἔδδεν ἀποκρινάμενος, ἔδδὲ δειπνήσας, ἐκὰς θευδεν ἀποσραφεῖς. πόσα οἶε ἐπὶ τῷτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλεσαν, ἐπιστρέφουσιν, Φιλῆσαν ἀπεσραμμένον τὸ μετὰφρενον; ὁ δ' ἔδδ' ἐπωσιῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσεις, ἀπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσση νύκτες εἰσίν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἦδεῖς τὸν Ἑρμότιμον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχι, ἀθλιώτερον διώγχεσαν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναυκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔαυθεν ἀπελη-

motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila praescripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermotimum, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, auerius iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum auersi osculata sum. Ille vero ne qualitercumque quidem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diutius molesta fueris, iam statim, media licet nocte, abeo. BACCH. Tamen nosti Hermotimum. MEL. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego naucerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens

ἐπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος εὐθύς ἄσαπτος
 ἐνσφρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ τοίχας
 τινὲς ἔλγε καταγεγραμμένα τῆνομα ἐν Κεραμει-
 κῇ· ἔπεμψα ἂν Ἀκίδα κατασκηψομένην· ἥδ'
 ἄλλο μὲν ἔδεν εὗρε, τῷτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ,
 Μέλιττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις
 ὑποκάτω, Ὁ νύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μέ-
 λιτταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων.
 συνίημι γάρ. λυπῆσά τις θέλων τὸν Χαρίην,
 ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίστευσεν. εἰ δὲ περῖδοιμι αὐτόν, διαλέξομαι.
 Ἀπειρός ἐστὶ, καὶ παῖς ἔτι. ΜΕΛ. Πᾶ δ' ἂν
 ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σὺνεσι τῇ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo inferius iterum, *Naucle-*
rus Hermotimus amat Melissam. BACCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

Σιμμίχη; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητᾷσιν αὐ-
τόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροιμι, ὦ Βακχί, γραῦν,
ὡς ἔφην, ἀποσώσωι γὰρ ἂν Φανῆσα. ΒΑΚΧ.
Ἔσιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς,
Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ
μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κῆνον εἰκῆ,
ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλας τέσ-
σaras, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ
τῶν ἐπωδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ
ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἶπερ ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ.
Λαμβάνει μὲν ἄδὲ πολλὴν, ὦ Μέλιττα, τὸν μι-
σθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπιεισθαί
δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολὰς ἑπτὰ, καὶ
θεῖον, καὶ δᾶδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
νει,

cluserit? Parentes vero illum apud me adhuc
quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam
inueniam, vti dixi. Illa enim sua me praesentia
feruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissi-
ma venefica, Syra genus, cruda adhuc et com-
pacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et
ipse, vt nunc tibi Charinus, temere mihi prae-
beret, reconciliauit post quatuor integros menses,
vbi ille incantationum beneficio ad me iam despe-
ratam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si ad-
huc meministi? BACCH. Capit mercedem non
multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et
appositos esse oportet cum salibus etiam septem
obolos et odores sacros, et facem. Haec quoque
Y 5 anus

νει, καὶ κρατῆρα κεκρασθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεί-
νην μόνην. δεήσει δέ τι αὐτῷ τῷ ἀνδρὸς εἶναι
οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν,
ἢ τι τῶν τοιχῶν. MEA. Ἐχω τὰς κρηπί-
δας αὐτῷ. BAKX. Ταύτας κρεμαίσασα ἐκ πα-
τάλας ὑποθυμιά τῷ θεῷ, πάττεσα καὶ τῶν
αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὸ ἐκείν, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῶ
κόλπε προνομίσασα ῥέμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' αὐ-
τὴν τινὰ λέγεσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσει, βαρ-
βρικά καὶ Φρυγῶδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησα
τότε. καὶ μετ' ἐ πολὺ Φανίας ἄμα, καὶ τῶν
συνεφθῶν ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοι-
βίδος, ἢ συνῆν, πολλὰ αἰτέσης, ἥνέ μοι τὸ
πλέον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
oportet, etique solam illud ebibere. Oportet
autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCH.
Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus facto
imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit,
pronuncians simul nomina vtriusque, et ipsius,
et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
ab

πλέον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθραν
 ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἵχνος ἐπὶ ἀπολίποι
 ἀμικρῶσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρισερῷ ἐκείνης.
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀρισερὸν ἐμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
 νω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχι, κἀκεῖ ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄετον καὶ τὸ θείον,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 vero illud mihi valde odii contra Phoebidem ex-
 citandi remedium commendavit, vt observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa delerem, ita vt sinistro illius mens dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 dicereique, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
 ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara.

V.

Κλωνάριον καὶ Λέανα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σὲ ἀνέομεν, ὦ Λέανα, τὴν
 Λεσβίαν Μέγιλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἑρᾶν σὲ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνῆναι ὑμᾶς ἐκ οἷο'
 ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τᾶτο; ἡρωδρία-
 σας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐσιν. ΛΕΑΙ.
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκο-
 τον γὰρ τί ἐσι. ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κεραιόφω
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; ἔ Φιλῆς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτεται τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τινεσὶ ἄλλῃν· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**oua de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillam, diuitem, tui ut vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic-an vera sint ista? LEA. Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. CLON. Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. LEA. Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scule

κή ἐστίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἑταιρίστρια τυγχάνει ἅσα τοι αὐτάς γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ αἰδρῶν μὲν ἐκ ἐδελέσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτάς πλησιαζέσας, ὥσπερ ἀνδρας. ΛΕΑΙ. Τσιᾶτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκᾶν, ὦ Λέαινα, τῷτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπέερα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπίσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτᾶσα αὐτῇ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία, πλασία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρελήφασί με κιθαρίζον αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ αἰρεῖ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, "Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ

scula est. CLON. Nondum quid dicas intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros quidem pati reculent, ipsae vero mulieribus fruuntur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentauerit primum, quomodo tibi persuasum sit, et quae sequuntur. LEA. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa, divite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla exercente: adsumserant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et ferum esset, atque tempus eundi cubitum, essent. que bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit Megil-

γὰρ ἤδη καλόν, ἐνταῦθα καθεύδεις μεθ' ἡμῶν
 μέσση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκαθευδεις; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγείετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν
 με τὸ πρῶτον ὥς περ οἱ ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαρμόζουσι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγασαι τὸ
 στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μαζὰς ἔθλι-
 βον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδωκεν μετὰ κατὰ
 Φιλῶσα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάζειν ὅ, τι τὸ πρῶ-
 γμα εἶη. χρόνῳ δὲ ἡ Μεγίλλα ὑπόθερμος ἦδη
 ἦσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χερσὶ ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρῶ-
 δεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐτα-
 ράχθην ἰδέσθαι. ἡ δὲ, ὦ Λεαίνα, φησιν, εἰ-
 ρακάς

Megilla; dormiendi iam tempus est, hic apud nos
 cuba-virarumque media. CLON. Accubuisti er-
 go; deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primum ut viri, non ipsa modo applicantes
 labia, sed os etiam aliquantum aperientes: am-
 plexabantur, opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere: Ego
 vero, quid res sibi vellet nondum conficere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluisse ficticiam
 de capite comam aufert: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 pareret accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores
 athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturba-
 rer. At illa, Mea Leaeua, inquit, vidistino iam
 pul-

ρακας ἤδη ἔτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἔχ' ὁρῶν
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 καταθήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαί, καὶ γεγάμημα πρόπαλαι ταύτην Δημώ-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα; ὦ Κλω-
 νάριον, ἐπὶ τῷ, καὶ ἔφην, Οὐκὲν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φασί, κρυπτόμενον ἐν παῖς παρὰ
 θενοῖς· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λεόνικα, ἐκ ἔχω· δέομαι δὲ εἰδὲ πάν-
 τες αὐτῆς ἰδίων δὲ τινὰ τρόπον ἡδίῳ παραπολὺ ὁμι-
 λῶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ;
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω
 ἔχον·

*pulchrum adeo iuuenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuuenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim dixi
 hanc Demonassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delitisti? et illud habes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Learena, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vibebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe
 adhuc,*

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι.
 ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος
 Ἰσμηνοδώρας, διηγεμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς I), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι,
 Τειρεσίας τένομα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιᾶτο πέ-
 ποιθας; ἔκην, ὦ Λεάινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγενή-
 θην

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiui, inquam, Boeotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neuriquam, ait, mea Leaeia: sed ita nata
 sum

I. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit.
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi.
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates etc. habeat, notum. Gesner.

Θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία παρέχε γὰρ, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώση ἔδεν ἐνδέεσθάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὅφει γάρ. παρῆσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευάσης πολλὰ, καὶ ὄρμόν τινά μοι δέσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαίνε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἔδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαινα; ἡ τίνα τρόπον; τῷτο γὰρ μάλισα εἶπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκηιν ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐρανίαν, ἔκ ἂν εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelauit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiole exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. Ω Κόριννα, ὡς μὲν ἔ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναικα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάθηκας ἤδη, μετὰ μειρακίᾳ μὲν
 ὠραίᾳ γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσται τοιᾶτος· ἄνκε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμῆ, ἃ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῆ βίου
 ἔκ ἐστιν, ὣ θυγατὲρ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἔ
 τέθνη-

Crobyle et Corinna.

CROB. Igitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et innoxiam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi eman. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σε πατήρ, ἐκ οἷσθα ὅπως
 ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος εἶη, πάντα ἦν ἡμῖν
 ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ
 ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διθυμυμέ-
 νων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον
 χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον
 ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἀκμονα, καὶ
 σφύραν δύο μυνῶν, ἀπὸ τέτων διετράφημεν·
 εἴτα νῦν μὲν ὑφαίνεσσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγ-
 σα, ἢ τήμονα κλώθεσσα, ἐποριζόμην τὰ σιτία
 πόλεις, ἔβοσκον δέ σε, ὦ θυγάτερ, τὴν ἐλπίδα
 περιμένεσσα. ΚΟΡ. Τὴν μυνᾶν λέγεις; ΚΡΩΒ.
 Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμην ὡς τηλικαύτη γενομένη,
 θρε-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix,
 obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixeri-
 mus? cum autem ille viueret, omnium rerum
 nobis erat copia: aerariam enim officinam exer-
 cebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen:
 estque audire deierantes omnes, non futurum
 post Philinum fabrum alium. At post mortem
 illius, primo quidem forcipes et incudem, et
 malleum duabus minis vendidi, de quibus vixi-
 mus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo
 subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi no-
 bis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem ex-
 pectans. COR. De mina dicis? CROB. Non.
 Sed ita rationes subducebam, te vbi ad hanc ae-

θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλετήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλκρ-
 γεῖς, καὶ θεραπαίνας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔφης, μή-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νίσκοις, καὶ συμπίνεσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εύδωσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἄλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τᾷ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλετήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάμνυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὁρᾷς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπᾶδαςοί εἰσιν
 αἱ ἐταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 Δάφνίδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥά-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris vt
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego noui, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ
 ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαναι τέσσαρες.
 ΚΟΡ. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; ΚΡΩΒ.
 Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
 καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, ἐκ
 ἄχρη τῇ καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰω-
 θας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα
 προσομιλεῖσα δεξιῶς, καὶ μήτε φανακίζουσα εἴ-
 τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μήτε αὐτὴ ἐπι-
 λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
 ἔλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῶσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
 σκεται (καταγέλασον γὰρ, καὶ μισῶσιν οἱ ἄν-
 δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ
 ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
 κροισ

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
 aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
 Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
 Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
 sita, et iucunda ad omnes, non eo vsque vt in
 cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
 suaue quiddam et illecebrosum subridens: deinde
 dextre versata est *cum hominibus*, vt nec illuderet
 plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
 ro ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
 cede conducta eat in conuiuium; nec inebriatur
 (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
 si qua talis sit) neque cibus, tanquam insueta bo-
 narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo

κροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις
 ἐκ ἐπ' ἀμφοτέρως παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὲν ἀλλ' ἀναπαισμένη.
 ΚΟΡ. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλιχα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος φθέγγεται, ἔτε ἀποσκηώπτει ἐς τινὰ
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτα ἐκεῖνοι φιλεῖσιν αὐτήν,
 καὶ ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δεοί, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδὲ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσασατο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτα θηρεῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινῶσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα
 παρα-

digitis attingit, ac silentio *simit* buccas, non in
 vtramque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. C O R. Et-
 iam si forte sitiat, mater? C R O B. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lasciivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur vndique, vt in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὧ φίλη Ἀδρά-
 ρεία, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὧ
 μήτηρ, οἱ μισθόμενοι πάντες ταιῆτοί εἰσιν, οἷος
 ὁ Εὐκρίτος, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
 Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνιοὶ μὲν ἀμείνεις, οἱ δὲ καὶ
 ἡδὴ ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἐπ' ἀνὺ μορφῆς εὐ-
 φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
 δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὧ θυγατερ' ἔ-
 τοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
 τὸ μόνον καλοὶ θέλουν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
 τω αἰετ' ἐπὶ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν
 ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ ἑρῆς
 τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
 ὑπερπλατεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποιήκε τὴν
 μητέ-

tum tu ista Verum nihil, cara Adrastea!
 dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
 nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
 critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
 sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
 alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
 cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
 filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
 vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
 ro semper sit cura maioris lucri, si vis brevi tem-
 pore mulieres omnes dicere digito te monstrata,
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam su-
 pra fidem diues est, ut ter beatam matrem praefti-*

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶ-
δα ἐγώ, καὶ προσέξεις ἀπασῶν ἐξουδίως· νῦν δ'
ἐπιθι λησσομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ
μειράκιον ὁ Εὐκρίτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

tit. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et
facile principatum tenebis omnium. Nunc vero
lotum abi, si forte hodie quoque venerit adole-
scentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μισάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἔτι τοιᾶτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὦ Μι-
σάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι
μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐ-
ρανίᾳ δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἑκατέρᾳ,
ξεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως
μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς
γάρ

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inuenia-
mus, Musarium, qualis est Chaereas,
immolare oportebit Populari Veneri albam capel-
lam, Caelesti vero et Hortensi buculam vnicui-
que, et coronare diuitiarum donatricem Iunonem:
atque in vniuersum beatæ ac ter felices erimus.
Nunc

γῆν παρὰ τῷ νεανίσκῳ ἡλίκα λαμβάνομεν, δὲ ὀβολὸν μὲν ἐδεπώποτ' εἰ δέδωκεν, ἔκ ἐσθῆ-
 τα, ἔχ' ὑποδήματα, ἔ' μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις
 αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ
 πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι
 τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὀρω-
 μοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιή-
 σεται. ΜΟΤΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ
 ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ
 πισεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῷτο πρῶν ἔκ ἔχον-
 τι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιν
 δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῇ; ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέ-
 πιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἴωνικά,
 ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικὰς, ἃ σοὶ ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iu-
 vene, qui obolum nondum unum tibi dederit,
 non vestem, non calceos, non vnguentum; sed
apud illum excusationes semper, et promissiones,
 et longae spes, et multum illud *Si pater*, et *Si*
dominus paternorum fuero! et, *Tua erunt omnia!*
 Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legiti-
 mam sibi uxorem te ducturum. MVS. Iuravit
 enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis.
 MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper
 symbolam quam daret non habenti anulum im-
 prudente me dedisti? quem ille venditum abli-
 guriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos
 unumquodque duo pendentia, quae tibi Chius

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκάμισε ποιησάμενος ἐν' Ἐφέσῳ. εἰδὼτο γὰρ Χαερῆας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁ θόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκας, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν ἕτας. ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἐραῖν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος υἱὸς ἐστὶ τῷ Ἀρεσπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ. ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Μεσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ τὸ δίδραχμον, ἔρχομεν πρὸς αὐτόν, Ἀργύριον μὲν ἔκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset; oportebat enim Chaeream eranium conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatum est. ΜΟΥΣ. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Arcopagitae filius est: et se ducturum nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conuiueat. ΜΑΤ. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitationis*

καὶ ἤν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περιμένειν, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τὰς γάμους. ἐκ αἰ-
σχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων ἐκ ἐλλόβιον, ἔχ' ὄρ-
μον, ἔ Ταραντινίδιον ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί ἐν,
ὦ μήτερ, ἐκείναι εὐτυχέστερά με, καὶ καλλίαι;
εἰσίν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερά, καὶ
ἴσασιν ἐταρίζειν. ἐδὲ πιτεύουσι ῥηματίοις, καὶ
νεανίσκοις ἐπ' ἄκρῃ τῇ χεῖλῃ τὰς ὄρεας ἔχουσι·
σύ δὲ εἴ πιςῇ, καὶ Φίλανδρος, ἐδὲ προσίῃ ἄλ-
λον τινα, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρώην ὅτε
ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μινᾶς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῷ
πατρὸς πέμψαντος) σύ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύ-
κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, dum *Laches*
Colyrtea (tribu) moriatur: *solvemus enim tibi post*
nuptias. Nonne te pudet, quae sola meretricum
nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illae
feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non:
sed prudentiores, et norunt artem meretriciam:
neque verbulis credunt et adolescentulis, in ex-
tremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, neque admittis quem-
quam solum praeter Chaerean: et nuper ille ex
Acarmania rusticus cum veniret, imberbis et ipse,
minas ferens duas (vini enim pretium patris missu
acceperat) tu illum quidem superbe reiecisisti, cu-
bas

κτισας 2), κρηθεύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδωνίδος Χαιρέα. ΜΟΥΣ. Τί ἄν; ἐχερὴν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδῆξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔσω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνῶ· τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτης μνᾶν ὑπισχνέμενον, εἰ δὲ τῷτον ἐδέξω, εἰ καλὸς ἦν, καὶ ἀσείτος ἡλικιώτης Χαιρέα; ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπέιλησε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in prouerbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et vrbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfectu-

rum

2. ἀπεμύνκτισας] Nondum, puto, alias obferuatam verbum. Suspīcatur *Iensius* legendum ἀπεμύνχθισας· cum μυχθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. Gesner.

σφάξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλῶσιν; ἔκῃν ἀνέρας σὺ μινεῖς διὰ τῷτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερειᾶ τις ἔσα; ἐὼ τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐσί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἐορτήν; ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόρος ἔτος, καὶ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, καὶ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσονται, καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος; εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶει, ὦ Μεσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεῖ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ
τα

rum vtrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, quod det, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum immisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futurum?

τὰ Φρονήσεν Χαίρεάν, ὅταν πλατῇ μὲν αὐτὸς,
 ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ,
 μνησθήσεται οἷς τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαν-
 τα προικὸς βλέπων; ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται
 ἐκεῖνος· δῆγμα δὲ, ὡς ἔδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε,
 ὦ Μεσάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaereae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta ubi viderit? ΜVΣ. Memor sa-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. ΜΑΤ. Utinam non
 mentiatur. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. Εἴ τις δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἐτι ἐρασῆς ἐκεῖνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἔν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμῆ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄφθοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένον ἔρωτος σημεῖον, καὶ Φυομένον ἐτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὖχε ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

AMP. Si quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusitrandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, opta. CHRYS. Ea-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις ἀεὶ ῥαπί-
 ζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ
 πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε,
 τί ἂν ἔτι ἐργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν
 ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ
 μᾶτην ὑπέλαβε τὸν πλάσιόν μιν ἐρᾶν, διότι
 ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ
 τῷτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλασίῳ οἶσθαι σπικνάζε-
 σθαί σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φι-
 λοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντι-
 ερασταί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε μόνον ὀρ-
 γίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ ἄδεν. ΑΜΠ.
 Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπη-
 θήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμα-
 τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc; sed indigne eum ferre, nisi
 ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non
 amaret, quid tandem, alium te amatorem habente,
 irasceretur? CHRYS. Sed neque habeo equi-
 dem alium. At ille temere suspicatus est, amari
 me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquan-
 do mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucun-
 dum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim
 magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo
 putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS.
 Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit
 alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit.
 Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-
 scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πισεῦ-
 σαι μόνος ἔχειν, ἀπομαρξίνεται πῶς ἢ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτε-
 σιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ
 διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, καὶ πάνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανεισῆς, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἀλλ' πώπο-
 τε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίε δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν
 τίνα ἔρωτα, ἔτε ὑπογένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 αὐροῖ

scio cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed vt arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duo-
 deuginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poecilen habitat. Hic ne-
 que vnquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-
 . *Luc. Op. T. VII.* *Λα* *pesta*

ἄνωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθευδέν μοι ἐνίοτε, καὶ τῷτο διὰ μα-
κρᾶ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμας
πεπομφώς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλθον ἡμέραι,
ἐγὼ δὲ ἂν προσέπεμπον, ὁ Καλλιάδης δὲ ἔνδον ἦν
αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεύλει Φονεύσειν, πε-
ριεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δὲς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλας μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτᾶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero aduenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
ravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
 ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥς, ὦ Χρυσί, καὶ
 σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
 πλῆσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐ-
 τῷ πάθῃ.

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
 typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
 dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
 scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκὰς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
 Πολέμων.

ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ κερτημένῃ, ἀπολώ-
 λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
 τείας ἀνέστρεψε πλατῶν, ὥς Φασιν· ἐώρακα δὲ
 καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
 πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
 Polemo.

DORC. Perimus, hera, perimus! E bello red-
 iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
 autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-
 textum

πημένον, καὶ ἀκολάθας ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθρονον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασό-
 μενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδῶσα κατ-
 ὅπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ,
 ἡρόμην, καὶ, εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθετε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, "Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὰ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ
 στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοτε; καὶ ἐνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσ-
 ἐθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πο-
 λέμωνος, ἅμεινον ἢν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Προεῖ-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius,
Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis,
et utrum dignum quidpiam bellis habentes reuerſi
estis? PΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
Cum salui rediſtis, multas grazias agimus Diis,
et hoſpitali praeſertim Ioui, et Mineruae bellicae.
Hera autem ſemper interrogavit, ut ageretis? et
ubi eſſetis? Si vero illud etiam addidiſſes, *Lacrima-*
vit etiam, et ſemper memoriam uſurpauit Polemo-
nis, multo fuerat melius. ΔΟΡ. Praedixi initio
 statim

πον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἐκ αὖ
εἶπον, ἀλλὰ αὖ ἤκασα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ
πρὸς γε Παρμένωνα ἔτως ἤρξάμην. ἦ πᾶ, ὦ
Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέ-
μνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλισ-
τ᾽ εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνά-
ναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ
τὰ σέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
γελίαν ἐκάσθη. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δοκράς; ἔτως
ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' ἐ πολὺ ἡρόμην
ἐκεῖνα. ὁ δέ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνεξέ-
ψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καμῖνος ἐδὲν προσιπὼν,
ὥς ἐμῆμνητό με ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχε-
το ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα
πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum
dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud
Parmenonem sic inceperam, Numquid, Parmeno,
tinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis
bera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e
praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas
lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque
nuncium lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat.
ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, Magnifice omnino, inquit, rediimus. ΠΑΝ. Itane ille quoque sine proe-
mio, quam meminisset mei Polemo, aut desi-
derasset, aut viuam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξήγειρε, πλῆτον πολὺν, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολάθρας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρυσίων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶσα δ' ἔν αὐτόν ἐθρόντά μοι διηγείσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα πρσαγγεῖσθαι, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος

Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum aduehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum paruo in digito maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut Halye traiecto Teridatem quendam interfecerint, et ut in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nunciatura transcucurri, uti de omnibus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omni-
no equidem dimotis familiaribus veniet;) resciverit,

νος τῆς γνωρίμης) ἀναπυθόμενος, εὔροι τὸν Φι-
λόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶσι ποιήσεν αὐ-
τόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν
παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῷτον ἀποπέμψαμ
καλόν, τάλαντον ἐναγχος δεδωκότα, καὶ τάλ-
λα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον·
ἔτε Πολέμωνα τοιῷτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον
μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός
ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν·
νῦν δὲ τί ἔκ αὐτοῦ ἐκείνος ποιήσεται; ΔΟΡΚ. Ἀλ-
λὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορ-
κᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ.
Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς
γένοιται; πῶς αὖν με ἢ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inue-
nerit; quid facturum esse existimas? PAN. In-
veniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Ne-
que enim dimittere hunc honestum est, qui nu-
per admodum talentum dederit, mercatorem alio-
quin et multa pollicitum: neque utile non reci-
pere redeuntem hunc Polemonem. Insuper ze-
lotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat
intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?
DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas,
prae consilii inopia et tremo. DOR. Verum etiam
accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid
si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἐν τίς ἐστιν ὁ προσίων ὑμῖν; σιωπῶς; εὐγε οἶχα, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπετγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυνᾷκα. καὶ σοι χάριν ἔχω, ἐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σῆ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκέρεις, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανασήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐρασῆς Παννυχίδος, ὅτε ὦμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγέ, Παννυχίς ἐμή ἐστι, καὶ σάλαντον εἰληφε;

mea Pannychis. P A N. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! P O L. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Pyliis huc aduolani ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. P H I L. Tu vero quis es, mi homo? P O L. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi; iam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem illam adhuc humanum sapere. P H I L. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, et talentum accepit; accipiet autem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
Φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολάθει μοι, ὦ
Παννυχί. τᾶτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χαλιαρχεῖν
ἔκ. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρω μὲν ἔσι, καὶ ἀκαλῶθή-
σαι, ἣν ἐθέλη. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκῶς; ΔΟΡΚ.
Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἔκ οἶον τε παρεῖ-
ναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἀπιταθήσεται ζηλο-
τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσίσωμεν. ΠΟΛ.
Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕψατον πίεσθε τή-
μερον, ἢ μᾶτῃν ἐγὼ τοσέτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
μνασμένος πάρεμι, τὰς Θραῦκας, ὦ Παρμένων.
ΠΑΡ. Ὡπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν σε-
νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῳ μὲν τὸ ὀπλι-
τικόν, παρ' ἐκότερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
τοξό-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.
DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
Sed praedico vobis, vos vltimum hodie potatu-
ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu
A a 5 fundi-

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 φυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τῷτο προσ-
 χαρίσωμαι σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴση μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 σῃ, σίλβοντας τοῖς ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκετε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔτος
 (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταιί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 λίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam parvis infantibus ista, merce-
 narie, dicis? et larva quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castrum forte inse-
 disti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, ubi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, ut hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrian.*
Tact. p. 71. sq. ubi ἐπὶ δόρυ in *dextram*! ἐπ'
 ἀσπίδα in *sinistram*! significat. Sed huc
 conuenire non arbitror. *Gesner.*

λίθοις τε, καὶ ὀστέοις, ἄτω διασκεδάσομεν,
ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, vt neque,
quorsum effugiendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρόση,
τὸ μεράκιον ὁ Κλενίας; εἰ γὰρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἄλλ'
ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπαλούμενος Ἀριστίνε-
τος.

Chelidonium et Drofe.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae.

τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποιμίῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κἀκίσα ἐπίδοιμι ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίσ. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός με γενόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἐξῆς ἡμερῶν, αὐτὰ προσῆλθε τῷ σενωπιῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην (ἐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπειμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἢ ἐν ποιμίῃ· ἢ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus hisce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus,) mihi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulan-
tem

ἔφη ἰδῆσα μετὰ τῷ Ἀρισανέτῃ, νεῦσαι πρόρῳ,
 ἐκεῖνον δὲ ἐρυθριάσαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβλάδιζον ἅμα
 ἐς τὴν πόλιν *). ἡ δὲ ἄχρι τῷ Διπύλῃ ἀκολοῦθή-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεσγράφη, ἐπανήκει,
 ἀδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς μὲ οἶε
 διαίγειν τὸ μετὰ ταῦτα, ἂν ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ,
 τι μοι πέπονθεν ὁ μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτὸν ἔλθον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσε αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἦδη δὲ περὶ δαίλην
 ὄψιαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῆσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα. ΧΕΛΙ-
 ΔΕΡ',

tem ait se vidisse cum Aristaneto, et innuisse ei
 a longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse
 vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se conuerteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed; numquid
 aliqua in re ipsum offendi? dicebam: an acrius
 amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras.

* εἴτ'. — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα ἔπ' ἀνύ σαφῆ, ἀλλ'
 ἐπισεσυσμένα, δηλῶντα ἑπείξιν τινα τῶ γεγρα-
 φότος. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ
 Δροσῇ, τὸς θεὸς ποιῆμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ.
 Αἱ αἱ τάλαν, ἔδδ' τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ.
 Καὶ νῦν δέ ἔκ' κατὰ μῖσος, ἀλλὰ, κατὰ ἀνάγκην
 ἀφίσταμαι σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστενέτῳ παρέ-
 δωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ κείνος (ἔμαθε
 γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετί-
 μησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἐταίρου συνεῖναι,
 Ἀρχιτέλῃς καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολλὴ
 γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδο-
 νῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραιοσιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεί-
 νος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μείρακιον. ΧΕΛ. Ὡς
 ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde
 disertas, sed sibi implicitas, festinationem quan-
 dam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam-
 te amauerim, mea Drose, Deos facio testes.* DROS.
 Hei, hei, miser ne salutem quidem adscripsit.
 CHEL. *Et nunc non odio, sed necessitate discidium
 a te facio.* Pater enim Aristageto me commenda-
 vit, apud quem philosophiae dedit operam. Et ille
 (comperit enim nostra omnia) multum sane me in-
 crepuit, indignum esse dicens, cum meretrice me
 vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim
 melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS.
 Male pereat nugator ille, qui talia doceat adole-
 scentulum. CHEL. *Itaque necesse est illi parere.*
 Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολαθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως ἀδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ ἀδενὶ ἔξῃσιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πείσθειν αὐτῷ, ὑπὸ σπινθῆτα πάνυ εὐδαίμονα ἔσσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτέν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίε. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίε, ἔχει τινὰ ὑπολοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἄτως ἔδοξεν ἀπόλλυμαι δ' ἔν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μὲντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν τινὰ εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν

εἶναι

Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutis comitem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.
 ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum dietio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum, ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristanetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
 ado-

εἶναι τοῖς ὤραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτῶ ἐρωτικὰς τινὰς λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μεράκιόν ἐστιν ἡ-πεῖλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῶ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τέττε ἐμός ἐσι. κέννισα γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσαι καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῶ τοίχῳ ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθεῖρει Κλεινίαν, ὥς

καὶ

adolefcentulis, et priuatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, Drofe, cibo corruptum impellere Dromonem. DROS. Feci: et praeterea meus est, prurit enim et ille in Nebridem. CHEL. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, vbi inambulare solet Architeles, *Aristaeneus corrumpit Cliniam!*

καὶ ἐκ τέττα τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὣ Δροσὴ, ἄνθρακα ποθὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὖγε. συζητήσευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀριστανέτε.

Cliniam! vt etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem. DROS. Quomodo vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Drose, iunto alicunde carbone. DROS. Euge, iuuamodo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristaenetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμαῖς τὸ μίσθωμα δέξ, καθεύδει ἀποσραφεῖς, δακρύων καὶ σένων; ἀλλ' ἔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, ἔτε δειπνήσαι μόνος ἠθέλησας.

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. Meretricem aliquis quinque drachmarum mercede conductam vbi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque

Luc. Op. T. VII. *Bb* *que*

λησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γάρ. καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥς-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 κα πειεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τῷτο
 ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ ΤρύΦανα,
 καὶ ἐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῶ ἔρως, δῆλον. ἐ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέεσθαι θέ-
 λουσιν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξύ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψεύσαιμί σε. τίς δὲ
 ὁμῶς ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρεὶ τὰ τοιαῦτα δικηνοῦσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὲν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non esse,
 quam amas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu,
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuuero: certe ut ministranda sint talia, noui.
 CHARM.

μήν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, καλεῖται σέ.
 εἰ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τῆ-
 νομα, ὦ Χαρμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρύφανα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμέ-
 νην, ἥς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τῷ νῦν στρατηγούντος
 υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἔκλαες; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὴς τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illate. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charnides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duae enim sunt: illam ex Piraceo, quae nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irre-
 titus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 titatus es? CHARM. Non nuper initatus: sed
 menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde,
 B b 2 cum

τήν. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ
 πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανερά;
 ἃ εἶδες, Φιληματίε, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμενυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσό-
 μενον Ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέροις πιτεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρκοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ὁπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ᾧ βάπτεται,
 ὑπολευκάνεταί τὰ πολλὰ· καὶ τοὶ τί τῷτο βιά-
 σαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδέ
 πώπο-

cum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conveniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet,
 reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa
 tempora autem, ubi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Vrge aliquando ut nudam videas?
 CHARM.

πώποτε μοι πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
κότως· ἠπίσαστο γὰρ μυσταχθισόμενον σε τὰς
αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένος ἐς τὰ
γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
τοιαύτη μὴ συνών; ἦπερ τάχα καὶ ἐλύπει σε,
καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῷ λαμβάνεσσα. καὶ νῦν
ἐπειδὴ χιλίας αἰτέσῃ ἐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως,
ᾗτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνδ' ὧν
λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι
προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τέτοις παραλαμβανοίμην
λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σο-
ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulsit.
TRYPH. Merito illa quidem. Sciebat enim
nauseaturum te illius vitilignes. Tota autem a
cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
lacrимatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
temptim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
quando mille poscenti non facile unde darem in-
veniebam, quem parcus pater alat; Moschione
recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
geram, te adsumsi! TRYPH. Ita me Venus,
non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῷτο ἤσεν
 ἀλεκτρυών. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
 ὦ Τρύφανη. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίε, τὴν Φενάκην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τῶν ἀλφῶν, ἔδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυνάι-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
 λείκεται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ
 πάππος διηγῆσεται σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκᾶν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λας, καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαιρέτω.

illi capulari. Sed discedo, Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
 vel tuus tibi auus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
 fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ἰόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἑτέρος, εἰπῶσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρεπέμψαμην; Ἡθοιλέα τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναυκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καὶ τοὶ ἑναγχος ἀποθάνοντος αὐτῷ τῷ πατρὸς, καὶ κύριον

Ioesa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et iure quidem, quae neque argentum vnquam te poposcerim, neque excluserim venientem dicens, *intus iam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, vt patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores reiecerim, Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passionem nauclerum, et aequalem tuum Melissum, licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἄτε τινα προσβλέπουσα
 ἕτερον, ἄτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ· ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνυες, καὶ διὰ τῆς
 τοῖ σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 φρόνεν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσσης· σὺ δὲ ἐπέειπες ἑμαυτὸς ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαῖνῃ προσέπαιζες, ἐμᾶ ὀρώσης, ὡς λυποίης
 ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τέτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶν δὲ ἐπό-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρεῖς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum vna biberetis Thraso, tu, et Diphi-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis

ραλλίς, ἐχθρὰ ἔσα ἐμοί. σὺ δὲ τῷτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντά-
 κισ ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες ταιαυτήν
 Φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐννεες, καὶ πιὼν ἂν
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδὼς δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἔς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς
 αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείω· τέλος δὲ τῷ μὴ-
 λα ἀποδακνὼν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχο-
 λῆμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πωρ,
 εὐσόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς,
 ἔδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα
 μεταξὺ τῶν μαςῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
 σατο. ταῦτα ἂν τίνος ἔνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ
 μέγα

ralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac
 osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
 observato, Diphilum aliud agere, qui cum
 Thrasone loqueretur, antrosum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius finem coniiciebas,
 ita ut ne studeret quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?

μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγὼ; τίνα ἕτερον εἶδον; καὶ πρὸς μόνον σε ζῶ; καὶ μέγα, ὦ Λυσία, τῷτο ποιῶς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ· σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκίστης τί περὶ ἐμῆ κειμένην με, ἢ ται βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσῶσαν· ἢ ἕνα γέ τίνα τρόπον εὐρήσω θανάτῃ, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίν τὰς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τῷτο εἰδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρ-

qua vel parua ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium? nonne soli tibi viuo? Non magnum est, quod facis, Lyfia; miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua vltrix Dea, et videt talia. Forte audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem desiliisse in puteum, aut vnam certe mortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum tanquam magno claque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens qui-

ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίας; ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυόσης, λίθος οὐκ
 ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἄλλ' εἶγε χρὴ τάλῃθές εἰ-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰέσσα, διέφθεις αὐτὸν ὑπερ-
 αγαπῶσα, καὶ τᾷτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίνονται. παύε, ὦ τάλῃνα δακρύουσα,
 καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
 τα. ὅψαι γὰρ ἀνακαίεμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμηνότα ἀλλῃθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἰ-
 πῆς, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀποσάῃ Φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρ-
 χεται αὖθις. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias? PYTH. Hem feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Iossa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, misella, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
 Tu vero ne quid tale dicas: apage: ego Lysiam
 excludam? vtinam ne ille prior discessionem faciat.
 PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti
 nos

Πυθιάς, ἡκρόαταί σε ἴσως, ἀπόκλεισον, λέγεις.
 ΛΤΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκον, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα,
 ἣν εἰδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὥς μὴ καταγιγνώσκῃς
 ἐμῶ, καὶ λέγῃς ἀν' ἀτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν. ΠΥΘ.
 Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΤΣ. Φέρειν
 εἴθελεις, ὦ Πυθιάς, Ἰοέσσαν τὴν νῦν δα-
 κρύσσαν, αὐτὸν ἐπιστάτα αὐτῇ ποτε μετὰ νεα-
 νία καθευδᾶση, ἐμῶ ἀποστάση; ΠΥΘ. Λυσία,
 τὸ μὲν ὅλον ἑταῖρά ἐσι. πότε δ' εἴην κατέλα-
 βες αὐτὰς συγκαθεύδοντας; ΛΤΣ. Ἐκτὴν σχε-
 δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃ γε, δευτέρᾳ
 ἰσαμένᾳ· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ
 εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησί τῆς χρηστῆς,
 ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusionē cum
 dicerēs. LYS. Non propter istam redii, Pythias,
 quam nec adspicere amplius, talem *mulierem*,
 digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
 dicas, nimium iracundus homo est Lyfias. PYTH.
 Quin hoc ipsum modo dicebam, Lyfia. LYS.
 Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem
 modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando
 ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
 PYTH. Lyfia, vt in summa dicam, meretrix
 est! quando vero illos vna cubantes deprehendi-
 sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
 xtus ipse, secundo mentis die: hodie autem est
 septimus. Pater cum sciret, me olim amore
 bonae

ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, ἃ γὰρ ἔφερον μὴ ἔχι συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνά ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ ἔτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. ἔκ ἐκοίμην δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν σροεφέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῃ, ἐφίσαμαι τῇ κλίτῃ νη. ΙΟΕΣ. Τί ερεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ. ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχ' ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ

bonae istius captum; me incluserat, et ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-do murum ad lectum adsto. IOES. Quid dices, Sancta Ceres! vehementer enim laboro! LYS. Cum autem simplicem spiritum non duci senti-
rem:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὗρον ἀγένειόν τινα παῖνυ ἀπαλόν, ἐν χρωῖ
 κεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷτο
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἐκ αὖν ὤκα-
 νησα, εὖ ἴσε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκιᾷ σοι διηγεῖσθαι; ΙΟΕΣ. Τῷτο
 σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι
 συνεικάθευδε. ΠΥΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ιόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῆ, ὡς ἅμα καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ.
 Πυθιάς, ὃ ἐν χρωῖ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτῆς
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbem quendam, mollicu-
 lum, ad cutem detonsum, vnguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? ΙΟΕΣ. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias,
 ΠΥΘΗ. Noli hoc illi, Ιοῆσσα, dicere. ΙΟΕΣ.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. ΛΥΣ. Pythias, ille ad
 cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 τῆς νόσῃ ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρβρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθε-
 το. Δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον ἄτως ὅν, πεῖ-
 σον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐξη-
 λοτύπεις. ΛΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν ἔν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκᾶν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βάλει δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἷα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθιάς.
 ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 vt vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, æquum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, ge-
 nerosissime iuuenum, Pythias? PYTH. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥς
μή μοι χαλέπανε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Ita que noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, Lysia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ καὶ ὙΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. **Ε**ν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ
λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καί τοι ἄλκιμοι
ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἶδόν με, καὶ ἐθέεις ἐτι-
υπέσῃ. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

ΛΕΟΝΤ. **I**n pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertimuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissa hasta ducem equitatus il-
lorum

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεξηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τάττας ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἄπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τὰς προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῆ ἵππε· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχχωῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων. ΧΗΝ. "Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, εἰ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας ἐκ ἀγενεῶς εἰδ' ἐκείνης τῆς πράξεως· ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὀππομάχων ἀρι-

505

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animose inuadens, ipsa equi impressione septem duces euerto; tum gladio impacto vnius decurionis cum ipso cranio caput dissecuri: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnares cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti? LEONT. Bene admones me actionis et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-

σος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῶ Ἑλληναῶ,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, πρὸκαλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. οἱ μὲν ἄν ἄλλοι κατ-
 επεπλήγесαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἐκ ἀγεννῆς ἀνδρωπῆ-
 ῶν. Ἀρίσταιχος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλῆς,
 ἀκοντισῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχον ἔτι, τολ-
 μήσας δ' ὁμως, καὶ τὰς ἐταίρας ἐπιλαμβανο-
 μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμῶ
 ὀρώντες ἀποσίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ Φοβεράν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καὶ γὰρ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ περικινδύ-
 νευειν,

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemtor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbari, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignauus. Aristaechnus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aureis in armis barbarum, magnum,
 cristaque et vibrata hasta terribilem . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro-
 aliis

νεύειν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.
 ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς
 τὸ μέσον, ἔχειρον τῷ Παφλαγόνοσ' ὠπλισμέ-
 νος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥς τε βοή εὐ-
 θὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρ-
 βάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ
 τῆς πέλτης μάλισσα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῷ
 λόφῳ. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε
 αἰκάζον; ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ
 Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; ἔτως ἔπρεπε
 μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ Φοινικίς δὲ ἐπὶ ἤνθει, καὶ ἡ
 πέλτη ἐμάρμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστη-
 μεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τίτρωσκει με, ὀλί-
 γον

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum
 mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sum-
 ta in medium progredior, non deterius Paphla-
 gone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Ita-
 que clamor statim elatus a nostris pariter atque a
 barbaris. Nam hi quoque ad primum me con-
 spectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et
 crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assi-
 milabant? CHEN. Cui vero alii, quam Achilli,
 per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo
 decebat te galea, adeo floridum colorem sparge-
 bat paludamentum, adeo pelta splendebat.
 LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter
 primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta
 Cc 2 perstrin-

γον ἔσον ἐπιψάσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ
 γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσση
 παίω διαμπλᾶξ εἰς τὸ σῆρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
 ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὀ-
 πλα ἔχων ἐπανῆλθον, αἶμα καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελαμέ-
 νος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε,
 μισαρά ταῦτα καὶ Φεβερά περὶ σαυτῆ διηγῇ, καὶ
 ἐκ ἂν ἔτι σε ἔδὲ προσβλέψῃς τις, ἔτω χαί-
 ροντα τῷ κύθρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγ-
 κοιμηθοίη. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. LEONT. Δι-
 πλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν
 ὑπομείναμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. LEONT.
 Μὴ δέδιθι, ὦ Ὑμνί. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα
 πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἀλλ'

perfringens paullum supra genu. Ego vero cly-
 peo illius sarissa mea perfollo, mediam pectoris
 compagem traieci, tum accurrens facile caput
 gladio amputaui: sic cum armis viri redeo, caput
 simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.
 HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et ter-
 ribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere
 sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut
 bibat vna aut cubet: equidem hinc disceda.
 LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
 Non sustineo ego, iacere cum homicida. LEONT.
 Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-
 nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέξαζέ σε
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῷ βαρβάρῳ, ἣν ἔφερες ἐπὶ
 τῇ σαρίσση, εἴτ' ἐγὼ τοιᾶτον ἄνδρα περιβαλὼν
 καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν
 γὰρ ἔτος ἀμείνων τῷ δημίῳ. ΛΕΟΝΤ. Καὶ
 μὴ εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράσθη
 αὖν. ΥΜΝ. Ἀκέεσα μόνον; ὦ Λεόντιχε, ναυ-
 τιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ δρᾶν,
 καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
 τῷ ἀθλίῳ λοχαγῷ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διήρη-
 μένῃ· τί οἶσι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θνα-
 σαίμην, καὶ κειμένους τὰς νεκρὰς; ἐκθανεῖν γάρ
 μοι δοκῶ, ἔδ' ἄλκτρυόνα πώποτε φονεύμε-
 νον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Τμῳί,
 καὶ

At impiatus tamen homo es, stillavitque in te
 sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa.
 Deinde talem ego hominem complectar, et oscu-
 ler? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo
 carnifice melior. LEONT. Quin si in armis me
 videres, bene noui me amares. HYMN. Cum
 audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo;
 et umbras mihi videre videor ac spectra interfe-
 ctorum, et miseri praesertim decurionis, cui in
 duas partes caput a te dissectum est: quid putas,
 ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes
 mortuos: moritura enim mihi videor, quae ne-
 que gallinaceum gallum necari viderim. LEONT.
 Adeo ignava, Hymnis, et pusilli es animi? Ego

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε
 ἀκέκασαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι
 τέτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναίδας εὖροκ;
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρα ἐστίν, ἔπε καὶ σὺ, ὦ Γραμμὴ· σὺ δὲ ἐξ-
 ἔωσο, χιλιάρχων ἄρις, καὶ Φανεῦ, ὁπόσων αὖ
 ἐθέλης. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Τμνί, μένον.
 ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 Φελῇ παιδίσκῃ κατεφόβησας, ἐπισείων λό-
 φος, καὶ ἀπιθάνης ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 ἐώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγεμένῃ, καὶ συνέ-
 σεις τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὡμην
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lem-
 niadas inueneris aut Danaïdas. Ego autem ad
 matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere
 tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum
 fortissime, et interfector, quotcumque hominum
 volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche,
 puellam simplicem perterruisti, quatienda crista,
 et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego ve-
 ro statim videbam quomodo expalesceret, te ad-
 huc illa de decurione narrante, et vultum muta-
 ret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput di-
 ceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi
 visum

ἐρασμιώτερος αὐτῇ Φανείσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με
 προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύ-
 δεσθαι σοι, ὀρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φοβερόν αὐτὸ ἐποίησας. ἔσω γὰρ
 ἀπέτεμες τῷ κηκοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρίσης, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τῆτο μιᾶρόν, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τά
 γε ἄλλα ἔκαιώς συνεπέπλασο. ἅπιθι δ' οὖν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσεσσαν. ΧΗΝ.
 Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γεινᾶϊς αὐτῇ
 δόξαι βελλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρόν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἔκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλῶ
 τοῖνον

vifum iri. At tu infuper me, Chenida, perdi-
 difti, fubiicienda mihi illa pugna folitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia
 cum tuæ illius gloriatiōis cauſam viderem? Tū
 vero ita terribile illud feciſti. Eſto enim. Abſci-
 deris caput miſero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit haſta illud figere, vt ſanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc re vera foedum, Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi perſuade, mecum vt cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum eſſe omnia, cum fortis ipti
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo

τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστὺς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ἀ-
μολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπαὶ μὲν ἄμφω·
αἰετῶμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι ἔν, καὶ
λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum
te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia.
Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τὰ τοιαῦτα ἐνόμιζαν, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἦδη
ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amasius, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

ἀκριβῶς, τὸ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας
 ἔρασην, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἕστηκα δακρύων, ὃ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται,
 καὶ μόνος ἔκδον ἐςί, καὶ παννυχίζεται, καὶ κυεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει, Δωρίων, καὶ μάλιστα ὅποταν λέγῃς ὡς πολ-
 λα ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησαι δι' ἐμέ. λογι-
 σαι γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα·
 ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμάς· ΜΥΡΤ. Ἀλλ'
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβασρον μύρα ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΥΡΤ.
 Ἐγὼ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti, ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans: ille vero noctibus amatur,
 et solus intus est, et peruigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. ΜΥΡΤ. Ista me, Dorio,
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis,
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. ΔΩΡ. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. ΜΥΡΤ. Sed cubuisti *apud*
me noctes duas. ΔΩΡ. Et cum venirein ex Sy-
 ria, vnguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum. ΜΥΡΤ.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶ-
νιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
Ἐπίουρου τῆ πρῶτης ἐκλαδομένου αὐτὸ παρ'
ἡμῶν, ὅπῃτε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . . ΔΩΡ.
Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶτην ἐν
Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὧ θεοί, τῆς μάχης.
κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ
πέρδας τέσσαρας ὅπῃτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
πόρου, ἐκόμισά σοι. . τι ἔν; καὶ ἄρτις ὀκτὼ
ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυρὸν βίκον
ἐκ Καρίας, καὶ ὕσερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
χρυσα, ὧ ἀχάριζε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι
τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἰσως
δραχμῶν, ὧ Δωρίων, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. Ὡ
Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
femora modo pertinens, vt dum remigas haberes,
quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
o Dii, rixam. Cepas autem ex Cyprio et saper-
das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
octo nauticos, in reticulo siccis, et ficum or-
cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
ingrata *mulier*. Caseitandem recordor magni e
Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
Myr-

DIALOGI MERETRICII 411

Μυρτάλη, ὅσα νυκτὸς ἀνδρὸς ἐδυνάμην, μισθὸν ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχὴ τῆς δεξιᾶς, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροχῆς; πρῶτην δὲ ὅποτε Ἀφροδίσιαν ἦν, ἔχῃ δραχμὴν ἔθηκεν πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, ἑστία ναυτὸς ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ.
Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ.
Ναί, ἔγχε εἶχον πλείω κομίζεσθαι, ἔγχε ἂν ἤρετον, εἶγε πλατῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἔδωκε Φαλίδαν μίαν σκορόδαν ἐκόμισα πῶποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἄτινά σοι παρὰ τῇ Βιθυνῇ τὰ δῶρα.
ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigans. Nunc enim demum lateri remigum dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Nuper vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. MYRT. Cepae et saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput alliū unquam attuli. Lubenter autem sciam, quaenam tibi a Bithyno munera venerint. MYRT. Haec pri-

ΜΥΡΤ. Τετί πρῶτον ὄρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἦδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν;

καὶ σμαράγδης ἐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί;

καὶ δάπιδά· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον

κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔ σάνδαρα Πατα-

ρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν, καὶ ΦληνάΦας. ΔΩΡ.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἔ λέγεις, αἶώ ὄντι συγκαθεύδεις

αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως

ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χροιάν οἷος κάραβος·

ἔδὲ τὰς ὀδόντας αὐτῷ ὄρας; αἱ μὲν γὰρ χάριτες,

ὦ Διοσκόρω, πολλαί, καὶ μάλισα ὁπόταν ᾄδῃ,

καὶ ἀβρὸς εἶναι θέλῃ, ὄνος αὐτολυρίζων Φασίν.

ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisset, noui. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, et Smaragdos non habuit: tum *emit* in aures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem soluit pro nobis; non sandalia de Patariis, et caseum Gythiacum, et *id genus* nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxorem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recaluafter, et colore instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.

ἀλλὰ ὄναιο αὐτῷ, ἀξία γε ἔσα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινὰ τῶν
 κατ' ἐμέ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ἄρμους, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔξει. πρόμμου γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλήης.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. ΜΥΡΤ. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cyprio, et calæum, cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. Τί δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἣ πόθεν
κατεαγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ ξρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκάλης ἐρῶν, ἐρῶν ἀπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντεραςῷ αὐτοῦ
Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τὴν τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνάν-
των ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχευεν ἐπεισπαί-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖον ἐκείνον τὸν Γόργον
ἀπὸ τῷ συμποσίῳ κατασπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ ξρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαί, καλεῖται) καὶ ὁ συξρατιώτης
αὐτῷ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. Quid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibiis capientem apud
Crocalen, conductam à riuali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
euertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,

αὐτῷ. ὥς ἂν οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος,
 ὦ Κοχλὶ, αἶμά τε γάρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῷ, καὶ
 πελιδνόν ἐστιν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος,
 ἢ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροινία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
 ἡ Κροκάλη δέ, οἶμα, δύο τάλαντα αἰτήσασα,
 εἰ βύλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδεχ ὁ
 Δεινόμαχος, ἐκείνου μὲν ἀπέκλεισεν ἦκοντα,
 προσαρράξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῷ ἐρῶντα, καὶ χρησὲν ἄνθρωπον προσιε-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῷ, καὶ με παρέλαβεν αὐλή-
 σουσιν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῷ
 πότε,

ut nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intamuit et liuida est. COCHL.
 Furit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomachio, illum exclusit ve-
 nientem, impacta, vti dicebatur, illi ianua. Gor-
 guin vero, Oenoënsē quendam rusticum diuī-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quī cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero processerat. *compotatio;*
 ego

ποτα, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ
 γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησάμενος· ἡ Κροκά-
 λη δὲ ἐκρόται, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τούτῳ
 δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς
 ἤρᾳσσαντο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαυσαν ὅσον
 ὀκτὼ νεανίσκοι μάλᾳ καρτεροί· καὶ ὁ Μεγα-
 ρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν· ἀνετέτραπτο πάντα,
 καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπ-
 τεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δὲ, ἃ οἶδ'
 ὅπως, ἔφθῃ ὑπεκφυγῆσα παρὰ τὴν γείτονα
 Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκ-
 φθείρου, Φησί, κατεαγόντας μοι τὰς αὐλὰς
 προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσασσα ταῦ-
 τα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς
 ἐψέ-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa
 iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus;
 laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tu-
 multus et clamor, et aulae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et
 inter illos iste Megarensis. Statim ergo euerla
 omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, et humi
 iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomo-
 do, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat.
 Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in
 malam rem abire, et cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: et nunc aufugio, nunciatura haec
 meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos
 quos-

ὁψόμενός τινας Φίλκας τῶν ἀσικῶν, οἱ παραδώ-
 σασι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
 ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
 νες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἦν τι δῶνα
 δέη, Περιμένειν, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔς' ἃν
 ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα.
 ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' ἔν εὖ
 ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παραπάν· ἀ-
 λιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργός
 ισότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων
 πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφας ἐπισείοντες ἔτοι, καὶ
 μάχας διηγόμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensem
 magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
 istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
 duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
 sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*,
dum stipendium percipiam, et faciam omnia. Male
 pereant igitur superbi impostores. Recte sane
 ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
 aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
 homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
 ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
 rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

Περὶ τῆς Περειρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττεσιν.

Ο Κακοδαίμων Περειρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχα-
 ρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαν-
 τα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τραπέμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· τούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἵχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωταί σοι ὁ βέλ-
 τιςος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 καὶ διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔτος τὴν πολυανθρω-
 ποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας,
 πυρᾶν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

Infelix ille Peregrinus, aut, vt ipse nominare
 se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericū
 Protei factum subiit; gloriae enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriae
 amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, obleruata celebritatum Graecarum frequen-
 tissima,

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τῆς εἰ-
πὼν πρὸς τὰς Ἑλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῷ τολμήματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄρεσθαι σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύζῃ τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἃ λέγειν
εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἔν πόρρῳ ταῦ-
τα, καὶ μακροῦ ἀσφαλέσερον. ἐγὼ δὲ παρὰ
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλη-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθα-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνειαν τῷ γέρον-
τος. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ'
αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obefas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsum ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, grauitur ferentibus quibusdam, quotquot
amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγῃ δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ
 σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
 κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῷ ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
 Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆ δράματος διασκευὴ, τοιᾶδε
 ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
 κα ἐτραγώδει παρ' ἑλόν τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σο-
 Φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τά-
 χιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμην, διὰ τῆ γυμνα-
 σίας αὐτῶν ἐπήκεον ἅμα Κυνικῶ τινος, μεγάλη
 καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
 ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβρωμένε, καὶ ἅπασιν
 ἀπαξαπλῶς λοιδορούμενε, εἴτα κατέληξεν αὐ-
 τῷ ἢ βοῇ ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
 πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
 discerptus tibi fuisset a Cynicis, vt a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Mae-
 nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
 Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quas-
 que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
 clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
 ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
 illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
 voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem
 inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
 bus. Tum exhibat illi clamor in Proteum: et
 quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.

Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λή-
γειν, ὧ γῇ, καὶ ἡλίῳ, καὶ ποταμοῖ, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῷε Ἡράκλει; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρία δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίῳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίῳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔ γάρ Ἡρακλῆς ἔτως; ἔ γάρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae
dicere quisquam audet? o terra, et sol, et flumina,
et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum
vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae
quingies mille talenta? illum Romanorum urbe eie-
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso
certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere
se de vita decreuit; ad vanam gloriam nonnulli hoc
referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim*

σκληπίος καὶ Διόνυσος κέραυνῶ; ἔ γάρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τῷτο γὰρ ὁ κεραιγῶς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἠρόμην τινὰ τῶν παρεσῶτων, τί βέλεται τὸ περὶ τῆς πυρᾶς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὸν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνας ἐνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥς ἀμύχανον ἦν ἄλλε ἀκέρει. ἐπήκουον ἂν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῆντος αὐτῶ, καὶ θυμωσάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τῆς Πρωτεύως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῶ Ἀντισθένη, ἔδὲ παραβάλλειν ἤξιε αὐτῶ, ἄλλ.

Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim clamoroso illi nomen erat, interrogo adstantium aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?* Tum ille respondere parabat; clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui igitur profundentem reliqua, et admirabilis quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur.

αἶλλ' ἔδδ' τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλεσε δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν αἰμίλλαν. εἴτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάσσει αὐτὰς, καὶ ἔτω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄρῃσιν δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὰς τὸ ἀγαλματῆτο οἰχίσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ὀρφανεὲς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ζὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γολαίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθόμενοι.

Μετὰ

tur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque seruire, atque ita orationem finiit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem et Proteum. Fictores et artifices alterius Pbidas, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuectum igni; nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciaffet, ploravit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, εὐπεριμέναιας διαλυθῆναι τὸ πλεῖθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις 1) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῷ σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεόθεν αὐτὸ δρῶν· εἶτα ἤρξατο ὥδὲ πως· ἐπαί ὁ κατάρματος Θεαγένους τέλος τῶν μιαιρωτάτων αὐτῆ λόγων τὰ Ἡρακλείτε δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῆ Δημοκρίτε γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέλα ἐπιπολὺ, ὥς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἶτα

7. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exoritur est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam*, et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.

8. Dein

1. ἐπ' αἰδομένοις] Non damnauerim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει. sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰδομένοις. *Gesner.*

Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γάρ ἄλλο, εἶπεν, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκόνοντας μὲν αὐτῷ γελοίων ῥήσεων, ὀρεῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ καταπτύσσει ἕνεκα, μονοναχὶ κυβισῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὥς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμῶς ἔστι τὸ καυθησόμενον, ἀκῆσατέ με, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆς, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἕνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆς ἐπυνθανόμεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημιουργημα, ὁ τῆ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχευῶν αἰλῆς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
τῆς

8. Dein se conuertens, *Aur quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sis iam comburendum, me audite, qui diligenter obseruavi illius animum, et vitam exploraui: quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui, iisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polyclesi canon, cum ad virilem aetatem peruenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de tegulis effu-

τῷ τέγχεσ ἀλόμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἴτα μετράκιόν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τῷ παιδός, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἀεμοςὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐάσειν μοι δοκῶ· πηλὸς γάρ ἐτι ἀπλαστος ἦν, καὶ ἑδέπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιέργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πᾶν ἀλῆσαι ἄξιον, καίτοι πάντες ἴτε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γερῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἐκυτοῦ κταδικάσας ἐπλανᾷτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

“ΟΤΕ-

git, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

10. Haec, et quae sunt in hoc genere, placeo omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audistis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans.

11. Quo

"Οτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ πᾶσι αὐτοὺς ἀπέφηνε, πρεσβήτης, καὶ δικτάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ δισάφει, παλλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγάγαντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προσάτην ἐπέγραφον· τὸν μέγαν γέν ἐκείνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν ἐς τὸν βίον.

Τάτε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τέτρω ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ἅπερ καὶ αὐτὸ

II. *Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, et chori illorum praefulus, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et vivebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.*

12. *Tum quidem deprehensus eo in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non par-*
vau

αὐτὸ ἔ' μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιποιήσῃ πρὸς
 τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκα-
 πίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἂν ἐδέδετο,
 οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμεναι τὸ πρῆγμα,
 πάντα εἰκίνην, ἐξαργάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ'
 ἐπεὶ τῷτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πα-
 σα ἔ' παρέργως ἀλλὰ ζὺν σπαρδῇ ἐγίγνετο· καὶ
 ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρεῖν παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ
 περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία
 ἄρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευ-
 δον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δε-
 σμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομί-
 ζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγχοντο, καὶ
 ὁ βέλτιστος Περσεγρῖνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκα-
 λεῖτο)

*vam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et
 praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante
 amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem
 eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum
 relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fie-
 ri non poterat, ministerium omne reliquum non obi-
 ter, sed summo studio peragebatur. Et mane qui-
 dem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas,
 viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratio-
 res illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus
 intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae in-
 ferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recita-
 bantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad-
 buc*

λείτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

Καὶ μὲν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σεβόντων ἀπὸ τοῦ κοινῆ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδῶσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον ἔ μικρὰν ταύτην ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτὰς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τῆ θανάτου,

buc tum nomine cenfebatur) nouus ab illis dicebatur Socrates.

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adiutori virum, et aduocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendum, si quid tale fiat publice. Vt enim breuiter dicam, nulli rei parant. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum causa pecuniae; eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri in vniuersum quidem se futuros esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occi-*

νάτζ, καὶ ἔχοντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί.
 ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς,
 ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅ-
 πας παραβάντες, θεὸς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπὸ
 ἀρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον
 σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκεί-
 νου νόμους βιῶσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων
 ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἄνευ τινὸς ἀκρι-
 βῆς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοί-
 νυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης
 ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος,
 αὐτίκα μάλα πλάσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδνῶ-
 ταις ἀνθρώποις ἐγχανών.

Πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρίνους ἀφείδῃ ὑπὸ τῷ τό-
 τε τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας
 χαί-

occidendos praebeant. Deinde vero primus illis legis-
 lator persuasit, omnes esse invicem fratres, post-
 quam semel transgressi, Graccos Deos abnegauerint,
 adorauerint autem affixum illum cruci suum Sopbi-
 stam, atque ex ipsius legibus vivant. Quare omnia
 reliqua aequae contemnuunt, et arbitrantur commu-
 nia, quae quidem nullo idoneo argumento recepe-
 runt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et cal-
 lidus homo, et vii rebus qui sciat, ilicet breui sta-
 tim tempore dives factus homines imperitos albis
 dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesi-
 debat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam
 ama-

χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τῷ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, ἔδδ' τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶος Φόνου ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινόμενας τὴν κατηγορίαν. διήρπασε δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσων εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἔσῃα τριάκοντά περ ταλάντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, ἔχ' ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτοι γὰρ ἔδδ' ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας

amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optatum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem inuentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quin-

σας παραλαβῆσα, πραθείη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ.

Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ εἴκει ἐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρησὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθῆντες, ἔτως ἀσεβῶς ἀποκωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἔτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον δίσφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπείχετο, καὶ πῆρυν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραχηλῶς ἐσκεύατο.) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφ' εἶναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, uti dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugenies. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et traxicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum*

εἶναι ἔφη τὴν εἰσίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῆτο ὡς
ἤμαθεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
διανομὰς κεχρηνότες, ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
καὶν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τῶν Φόνου
λαίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο.

Ἐξήκει ἔν τὸ δεύτερον πλανητόμενος, ἱκανὰ
ἐφόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφο-
ρέμενος, ἐν ἁπάσιν ἀφθονοῖς ἦν. καὶ χρόνον
μὲν τινα ἔτῳ ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι
καὶ ἐς ἐκείνας (ὑφθῆ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων
τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων
αὐτῶν

*Spectum illorum prodicens, permitttere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
inbiantes largitionibus, statim exclamant, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam
obeuratum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conaretur, lapidibus statim petebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viatici instar habens
Christianos, quorum satellizio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non am-

αὐτῶν ἀπορέμενος, ἐκ παλινωδίας ᾤετο δεῖν
ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
γρῆματεῖον ἐπιδᾶς, ἥξίε ταῦτα κομίσασθαι,
κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως ἀντι-
πρεσβευσαμένης, ἔθεν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν
ἐκέλευσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγ-
κᾶσαντος.

Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον
παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμα-
σὴν ἀσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κε-
φαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσ-
ωπον, ἐν πολλῶ δὲ τῶν περιεσώτων δῆμῳ
ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τε-
το καλέμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ
παι-
παι-

plius eummitterent, ad indigentiam redactus ae-
quum censebat, retractata donatione, a ciuitate re-
petere bona sua: datoque libello recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum
a ciuitate Legatis, frustra fuit, iussusque in his,
quae nemine cogente constituisset, manere.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam
exercitationem suscepit, ut rafa diuidia capitis par-
te, oblita luto facie, in multo circumstantium po-
pulo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab
istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsata
ipse,

παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα παλαιὰ νεανικώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτιω παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδωρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥς ἀσφαλῶς ἐτόλμαι εἰσένειν γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἡξίᾳ φιλοσοφίαν ὑποδυσόμενον τινὰ κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδωρεῖσθαι πεποιημένον. τᾶτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τάτων τὰ τῆς δόξης ὑψάινε-

ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vebementiora etiam spectacula ederet.

18. Hinc autem sic instructus nauigavit in Italiam, et egressus naui maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama creuit. Apud

Ee 2

impe-

2. νεανικώτερον] Dedi vebementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Geuartio ad Statii Syll. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Io. Andr. Bosso Diff. ad 2. Tim. II, 22. f. νεωτέρως ἐπιθυμία. Gesner.

ζάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιῶντα φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῆτο κλεινὸν αὐτῷ, καὶ ἰδιὰ σώματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τῆτο τῷ Μεσσηνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιείχετο αὐτῇ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἠλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τὰς Ἑλλήνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἀνδραπα-

imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elisibus maledicebat: iam suadebat Graecis, vii arma contra Romanos caperent: iam virum doctum
 παρ

παῖδ' αἰεὶ καὶ ἀξιώματι πρᾶχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολυμένους τὰς πάνηγυρις αἷς, κακῶς ἠγόρευαν ὡς καταθελύναντα τὰς Ἑλλήνας, δέον τὰς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τῶς δια τὸ ξηρὸν τῆ χωρῆς, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τῶ αὐτῶ ὕδατος. ὡς δὲ μίκρῳ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εἶρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ἐς

pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut equam perduceret Olympiam, et probiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sibi ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Ex haec dicebat libens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iouem confugiens vir fortis, mortem euitavit.

Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξηγεῖται πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολαγίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἡδὴ δὲ ἀμελοῦμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινευγεῖν ἐδύνατο, ἔφ' ὧν ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπὲρ ἐξαρχῆς ἄριστὸν τινὰ ἐρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον ταῦτα τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ δίδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἐμπροσθεν, ὡς ἐς τὸ ἐπὶ οὐρανὸν αὐτὸν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligere ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleto quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab initio inde vehementer cupidus fueras: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsisque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς Φα-
 σι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ
 δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνάμενος. ἔχρην
 δέ, οἶμαι, μάστιγα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δέ καὶ πάν-
 τως διέγνωνό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μη-
 δέ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἑτέρον τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ἔντων,
 ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δέ καὶ τὸ πῦρ ὥς Ἡρα-
 κλείον τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἔχι κατὰ φι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινὰ οἶον Θεαγένη τῆτον,
 Φιλοκτήτην παρκαλβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηπῆς
 ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιον, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
 εἶγε

21. Et nunc eadem portenta agit, fodienda,
 ut aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem,
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens filuo-
 sum montem, in illo se cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumto? At
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se affabit, non indignus Mebeccule! siquidem

εἶγε χρὴ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέτας
 δίκας διδόναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῶ-
 το πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ ἔαικεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι
 εἰς τὸν τῷ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα τῇ
 ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδείς
 ὁξύτερος ἄλλος θανάτου τράπος τῷ διὰ πυρός·
 ἀνοιξάμεν γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτίκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοοῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καλούμενος ἀνθρώπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων

τις

patricidas atque atbeos poenas dare facinorum fas est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim mori.

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui*

τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον
ἐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τῆς, ἐνέπρησε τῆς Ἐφε-
σίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιῶτον τί καὶ αὐτὸς
ἐπινόει, τασάτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὰς θανάτῃ κατα-
φρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
ἡδέως ἂν ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακὰς βλάποισθε ἂν μαθητὰς αὐτῆ γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν
θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιῶτων δει-
μάτων, ἀλλ' ἐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε.
πῶς ἂν ὁ Πρωτεὺς τῷτο διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρηστὰς ὠφελήσει, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποφανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae ae-
dem incendiisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
facere, ut mortem contemnuere illos doceat, et terri-
bilia sustinere. Ego vero lubens interrogauerim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene noui, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuuat, malos
non amantiores periculorum et audaciores faciat?*

Καίτοι δυνατόν ἔστω ἐς τῆτα μόνως ἀπαντήσε-
 σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφελίμον ὀψομένους τὸ πρᾶ-
 γμα· ὑμᾶς δ' ἔν αὐτοῖς ἐρήσομαι, δέξασθε ἂν
 ὑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῶ τοιαύτε γενέσθαι;
 ἔκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τῆτο ἡρόμην, ὅπῃ μὴδ'
 αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῶ ζηλώσειεν ἂν;
 τὸν ἔν Θεαγένῃ τῆτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις,
 ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρως, ἔχ' ἔπετα τῶ δι-
 δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς
 Φησιν, ἀπιδόντι, δυνάμειος ἐν βραχεῖ πανευ-
 δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇ ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρί-
 βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ
 ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δὲ, καὶ
 τὸ

24. *Quamquam ponamus fieri posse, hoc ut solt
 veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint.
 At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
 liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
 sane dixeritis. Ex quid sic interrogavi, cum neque
 discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
 Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cae-
 tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
 strum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit
 comitem, cum possit breui tempore beatus vudique
 fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque
 enim in pera et baculo, et pallio aemulatio inest;
 secuta ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
 finem*

τὸ κεφάλαιον χερὶ ζήλῳ, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συγκίνων, ὡς ἐνὶ μάλισσά χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλῆς, καὶ Ἀσκληπιῖδ', ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἐσιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥς αἰμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίνος αἰτίας ἐνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίε Θεαγένης

εἰκάζει.

finem et caput aemulari oportet, et rogo e fuculneis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praebeere. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pari. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis conparandum Theagenes iudicavit, quasi

non

εἰκάζειν, ὥσπερ ἐκ ἐνὸν καὶ ἐκ Ἰνδοῖς εἶναι τι-
 νας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμοίως δ'
 οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ ἐκ ἐμ-
 πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καύμενον,
 Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παρα-
 σάντες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ'
 ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἕ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήξεται συν-
 αρπασθεὶς ὑπὸ τῆς πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασί, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βόθρῳ τὴν πυράν.

Εἰσι

non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel hocce ae-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
 immoti ustulari se patiuntur: tum consensu rogo,
 servato eodem habitu cremantur, ne paulum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut resiliat vel semiuustulatus, nisi illud machi-
 netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogos.

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασιν αὐτὸν, καὶ τινα ὀνειράτω διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ ἐὼντος μιάινειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τάττε γε ἔνεκα. ἐγὼ γάρ διοδοσαίμην αὖν, ἥ μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περσέφρωνος κακῶς ἀποθάνοι. ἔμην ἔδὲ ρῆδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναμι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίεσι τὴν γνώμην, ἐκ ἐὼντες ἀποδειλιάν' ὧν ἐκ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρὰν, τῷ το μόνον χάριεν ἐργάσαιτο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐστι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem, et una in ignem contrudunt, et animum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur. Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle amplius, sed Phoenicis nomen pro sua sibi adscivisse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾷ λέγεται, πορρωτάτῳ γήρῳ προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διέξεισι παλαιὰς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπί-
ζων.

Καί, μὰ Δία, ἐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τὰς καὶ τεταρτάκων ἀπὸ πηλᾶχθαι δι' αὐτᾶ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐν τετυχημένῳ τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κηπάρατοι δὲ ἔτοι μαθηταὶ αὐτᾶ καὶ χρησῆριον, οἶμα, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσοντα. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ
Διός,

visse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi-
rogum dicatur, ubi ad extremam senectutem proue-
cta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in fatis esse, ut noctis cu-
stos genius ipse euadat: ac manifestam est, altaria
illum concupiscere, et futuram sperare, vel stet
aureus.

28. Neque vero, per Iovem, abhorret in magna
dementium multitudine inuentum iri, qui quartanae
se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurrissē
noctis illum custodem genium. Execrabiles autem
isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et ady-
tum in rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro-

Δίδς, ὁ προπάτωρ τῷ ὀνόματος, μαντικός ἦν.
μαρτύρομαι δέ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχ-
θῆσεσθαι, μασίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος
τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τήν τινα ἐπ' αὐτῷ εῖσεσθαι νυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἑναγχός, ὥς μοί τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν εἶπῃ προειρηκέναι
περὶ τῶν. καὶ τὰ ἑπὶ γὰρ ἀπεμνήμόνευεν.

Ἀλλ' ὁπότεν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος
ἀπάντων,

Ζηνὸς ἐριγδᾶπε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐ;

*Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testar autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogum.*

29. Theagenes autem nuper, ut renunciauit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitauit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum maximus
vnus,

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ εἰς μακρὸν Ὀ-
λυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδασι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ οὕτω σφόδρα εἰ-
ῆπειπών,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος εἰς Φλό-
γα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐρινυῖ θυμὸν ὄρινθεις,
Δὴ

In flammam insiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc vna, quotquot velcuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens caeteris:

Ast vbi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Insiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ
ἔπονται,

Μιμῆσθαι χρεὶ πότμον ἀποικομένοιο λύ-
κοιο.

Ὅς δέ κ' εἰ δειλὸς εἶν, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Λάεσσι βαλέειν τέτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς εἶν, Θερμηγορέειν ἐπιχειρεῖ,
Χρυσῷ σαζάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δα-
νείζων,

Ἐν καλαῖς Πατραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς ὥρα τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.
Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
Iactis confestum hunc saxi petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

*Quid vobis videretur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-
Luc. Op. T. VII. Ff bili.*

θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς τῷ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερώσουσι· τέτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ἅπαντες, Ἦδη καίεσθωσαν, ἄξιοι τῷ πυρὸς. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστωρ δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένην· ἀλλ' ὡς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήκει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ δίδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τὰς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἥλιδι.

Ἐπεὶ

bilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissoluant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum risu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces*, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, descendensque clamavit, et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim noui, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 ρὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορέων Πρω-
 τέως, ἢ ἐπαινάντων τὴν προαίρεσιν αὐτῶν, ὥς τε
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθαν οἱ πολλοί, ἄχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπεμπόμενος, κατόπιν τῶν κηρυκῶν 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 ipse progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonem verba fecit

Ff 2 de

3. κατόπιν τῶν κηρυκῶν]. Οπισθόδομον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex *He-
 rodoti* Luciani principio itemque *Fugit. c.*
 7. satis apparet. Nec ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλήθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque post
 agonem praeconum significat, vel, postquam
 certarunt praecones; vel, post s. pone eum
 locum, vbi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ἕς ἐκινδύνευσεν διηγόμενος, καὶ ὅσα πρῶτα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκιστα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεσώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπὶ καὶ πολλὰς τῶτο πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἐαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξίοντι.

Πλὴν τότε τοσούτον ἐπήκιστα· ἔφη γὰρ βάλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀμυνισθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βάλομαι τὰς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς
ὄν

de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, cum mori quoque more Herculeo, et remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem*

ὄν χρεὶ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντας ἔν-
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπων φιλοκλήτας γενέσθαι.
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, εὐδαί-
 κρυν, καὶ ἐβίων, Σώζετε τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέεστεροι ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης ἐμετρίως ἐθαρυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ πρᾶ-
 σεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ, ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχρισαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥς κατέπαυ-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat contemnere. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiores erant hominum lacri-
 mari et clamare; Sernu te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamaverunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, ut omnes retinerent se, neque
 igni permetterent, sed inuitum in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finiit.*

Ἐγὼ δὲ εἰμάζεαι, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἔλεον ἄξιον ἦν, ἔτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἀθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶν πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλιπα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρακίς ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχλήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην.

34. Ego vero quem riserim, puto, coniciis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignatus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi eopia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi
reli-

μην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβλλόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
ταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καὶ
με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέ-
σας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῆεν εὐθὺ τῆς Ἀρ-
πίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. σάδιοι πάντες ἔτοι εἰ-
κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππόδρομον
ἀπιόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχιζα ἀφικόμε-
θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βί-
θει, ὅσον ἐς ὀργυιὰν τὸ βάθος. δᾶδες ἦσαν
τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσο τῶν Φρυγῶνων,
ὡς ἀναφθεῖν τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κα-
κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῷ ἔργον) πρό-

ΕΙΣΙΝ

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
sumfisset, surgens circa mediam noctem recta
Harpinam petii, vbi roguis erat. Stadia haec
sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
tem versus euntibus. Cum primum eo venis-
semus, roguis deprehendimus in fossa ad passus
vnius profunditatem structum. Faces multae ad-
erant et sarmenta vbique interposita ignem celer-
rime vti conciperet.

36. Exoriente luna, oportebat enim hanc quo-
que videre pulcherrimum facinus, procedit iste

εἰσιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον,
 καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλιστα
 ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δοῖδα ἔχων, ἔ Φαῦ-
 λος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
 τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
 νῆψαν τὸ πῦρ μέγισον, ἅτε ἀπὸ δαΐδων, καὶ
 Φρυγῶνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρέσσεχε
 τὸν νῆν, ἀποθέμενος τὴν πήραν, καὶ τὸ τριβῶ-
 νιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔση ἐν
 ὀθόνην ὑπώσῃ φκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν
 ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδύντος τινός,
 ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
 βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγω-
 δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
 καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
 principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
 cem gestans, non malus secundarum partium
 certator. Facem gestabat vero etiam Proteus.
 Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
 cenderunt maximum, quippe a facibus ac far-
 mentis. Iste vero, et iam mihi diligenter atten-
 de, deposita pera, pallio, et Herculeae illa clausa,
 adstabat in linteae plane sordido. Tum tus petiit,
 quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
 iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
 hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

Mater-

4. Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,
 et

καὶ πατρῶοι δέξασθ' με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ἔ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡμένης.

Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τῆς δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρῴας μὲν δαίμονας ἐπιβοώμεναν, μὰ τὸν Δί', ἔσφωδρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρῴας ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φθόνος εἰρημένων, ἔδὲ κατέχειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.

οἱ

Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite! Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma.

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae conuersionem. Equidem maternos daemones inuocantem non valde; ita me Iupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret, recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. *Hierocles* ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπισήμονας. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. *Gesner.*

οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρὰν, οὐκ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὀρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς 5),
 Ἀπίωμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. εἰ γὰρ ἡδὺ τὸ
 θάμαξ ὠπτημένον γέροντα ὄρᾶν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔς' ἂν γρα-
 Φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεινάσῃ ὑμᾶς, οἷός τούς
 ἐν τῷ

tem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeamus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim iucundum spectaculum, senem affari
videre, et malo nidore oppleri. An expectatis dum
pictor aliquis superueniens depingat vos, uti sodales
 in

5. ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui dis-
 cessus. Ridere se horum hominum stulti-
 tiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, ut dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionem se parasse. Interpretationem
 dedi, quae utrique sensui sic satis conuenire
 videtur: nam ea res potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Gesner.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρους τῷ Σωκράτει πα-
ραγράψουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάνκτου, καὶ
ἐλοιδορῶντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτη-
ρίας ἤξαν. εἴτα ἐπειδὴ ἠπείλησα ξυναρπάσας
τινὰς ἐμβάλειν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποιντο τῷ
διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιῶν, ποικίλως, ἐταῖρε, πρὸς
ἐμαυτὸν ἐνενοοῦν τὸ Φιλόδοξον οἶόν τί ἐστιν ἀνα-
λογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος,
καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ
ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως,
καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως
τοῦ πυρός.

Εἴτα

*in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari
et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam
ad baculos. Deinde cum interminatus essem;
me quosdam illorum correptos in ignem esse de-
trusurum, magistrum uti sequerentur, quietem
pacemque egere.*

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis,
cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius per-
pendens, ut solam hanc cupiditatem effugere ne-
queant illi etiam, qui alioquin admiratione vi-
deantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam
alias furiose dementerque, et ut igne dignus ef-
fet, vixisset.

39. Tum

Εἴτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιᾶσιν, ὡς θεᾶ-
 σαιντο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψε-
 σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ πρε-
 τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
 ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶ-
 νας Φασί ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
 ἔσρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
 δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
 τὸ περισπούδασον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τό-
 πον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὥ ἐταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
 χον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ
 ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
 να χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
 χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
 euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
 vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
 que pridie eius diei diuulgatum fuerat, illum ita
 ut exorientem solem salutaret, quod scilicet
 Brachmanas facere dictitant, rogam consciscu-
 rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
 iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
 dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
 spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi Iodalis, sexcenta negotia
 habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
 accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctrina hominem, nuda illi
 acta,

χθέντα διηγούμενην. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγώδουν τί παρ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῶ πρότερον μεγάλῃ γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς, γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός, οἷχοιτο ἐς τὸν ἄρανόν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ φωτὶ λέγων, Ἑλίπεν γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκείνοι μὲν ἄν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμαῖς ἐνεχθεῖν ὁ γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὲς πολιῶ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τὸν Δί', ἀξιοπίσω τὸ πρόσ-
ωπον

acta, velut tibi modo, enarrabam. Apud stipites vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quidam grauitatis de meo adiciebam, vt hoc, Cum accensus esset rogos, et iam iniecisset se Proteus, motu telluris magno cum mugitu ante facto, euolantem media de flamma vulturem, caelum versus abiisse, humana magna voce clamantem; *Reliqui terram, abeo in Olympum!* Hi ergo obstupescerent cum horrore quodam adorare, et ex me quaerere, *Virum versus orientem an ad occidentem volasset vultur?* quibus ego, quidquid in buccam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstiti cano cuidam viro, et fide digno, medius fidius, si
vultam

ὥπεν ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σεμνότη-
τι, τὰτε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Πρωτέως,
καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσοιτο αὐτὸν ἐν
λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
λίποι περιπατῶντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἐπταφώνῳ
σοᾷ, κοτίνῳ τε ἐσεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
έθηκε τὸν γύπα, διορνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
ρακέειν ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.

Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
σθαι, ποίας μὲν ἂν μελίττας ἐπισήσεσθαι ἐπὶ
τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἂν ἐπαγαγέσθαι,
τίνας δὲ κορώνας ἂν ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
ἐπὶ

vultum spectares cum barba et gravitate reliqua,
cum et reliqua narraret de Proteo, et vt vidisset
ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
candida, et modo inambulanti laetum atque
hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
ram, vt ridiculos faceret amentes homines et mo-
ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
quas non cornices inuolaturas, vt in sepulcrum

Hesio-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
κόνας μὲν γὰρ παρὰ τε Ἑλλείων αὐτῶν, παρὰ
τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπισολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
νὰς, καὶ παραινέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ
τῷ πρεσβευτᾷ τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησε,
νεκρογγέλους καὶ νεκροδρομοὺς προσαγορεύσας.

Τὸτο τέλος τῷ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγέ-
νετο, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἀλήθειαν μὲν ἔδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δὲ, καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἁ-
πανταεῖπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
ἀλός-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
litteras ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
sodalium nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

32. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui,
ut breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui

ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὥς ἔχῃς ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκείνα μὲν γὰρ πάλα οἶσθα εὐθύς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγεμένου, ὥς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφὴν, καὶ τὸ μεϊράκιον τὸ ὠραῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὥς ἔχοι καὶ αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὥς ἐπιταραχθεῖη μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστὸς, καὶ θανάτῳ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλα

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα
 ἑξαδὸν περ ἡμερῶν, πλείον, οἶμαι, τῷ ἱκανοῦ
 ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτός, καὶ ἐάλω πυ-
 ρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξαν-
 δρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπι-
 σκοπήσειεν αὐτὸν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν
 χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν ἐφέρον-
 τα, καὶ ψυχρὰν αἰτᾶντα πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυ-
 τὸν δὲ μὴ δᾶναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐ-
 τὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δεόιτο, ἤκειν αὐτὴν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόμακτον. ὥς καλῶς ἔχει
 ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ
 φάναί· Ἀλλ' ἔχ' ὁμοίως ἔνδοξος ἡ τρόπος γέ-
 νοιτ' αὖν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nouem circi-
 ter diebus ante, cum plus quam oportebat, pu-
 to, ingurgitasset, et vomuit noctu, et feбри cor-
 reptus est satis vehementi. Haec vero Alexander
 mihi medicus narravit, qui vocatus erat, vt il-
 lum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem
 humi se volutantem, impatientemque aestus, et
 amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se
 autem non dedisse: verum illud dixisse, *Si omni-
 no morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad
 ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur,
 nec ignem expeteret.* Istum contra dixisse: *At non
 aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omni-
 bus commune esset.*

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ εἰς αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκλισμένον,
 ὡς ἀποδακρύνει τῷ δριμυΐ Φαρμάκῳ. ἐρεῖς; ἂν
 πάνυ τὰς ἀμβλυωπῆντας ὁ Αἰακὸς παραδέχε-
 ται; ὅμοιον ὡς εἴ τις ἐπὶ σκυρὸν ἀναβήσεσθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσῶτον γέλωτα; σὺ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὅποτεν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi, ut la-
 crimis motis oculos purgaret acerbis medicamen-
 to. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Acaus. Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset iste,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam unde tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admirari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	Y
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos e mentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobian	209
Patriae Encomium	234
De Dipsadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi Meretricii

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leaena	348
	Cro-

Crobyle et Corinna	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lyfias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Eochlis et Parthenis	414
De morte Peregrini	418

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA